

J. O. CURWOOD

VÂNĂTORII DE AUR

EDITURA
CONTEMPORANĂ

JAMES OLIVER CURWOOD

VÂNĂTORII DE AUR

V.1.0

Traducere: BARBU MUNTEANU

Ilustrații: I. DRUGA

EDITURA CONTEMPORANĂ

Versiunea românească a acestei cărți a fost tradusă din limba franceză, după originalul romanului „Les chasseurs d’or” de J. O. Curwood.

Toropeala potolită a amiezii plutea deasupra nemărginitei singurătăți a pădurii, câmpiei lacurilor canadiene.

Cerbii și căprioarele Nordului, care avuseseră grijă să se hrănească la ivirea zorilor, se odihneau acum stând în nemișcare sub binefăcătoarea căldură timpurie a soarelui de Februarie.

Lynxul, ghemuit în vizuina lui printre stâncile învălmășite, aștepta, spre a-și putea relua goana după pradă ca soarele din cerul Nordului să se aplece puțin câte puțin spre Apus. Și vulpea se odihnea. Pline de fericire păsările își umflau penele, sub lumina molatecă și călduță, care începea să topească ultimele zăpezi ale iernii.

E ora când, urmărindu-și vânatul, vânătorul chibzuit se oprește din mers spre a aduna fără zgomot vreascurile cu care își va face focul și, după ce va fi mâncat, își va aprinde luleaua, stând la pândă cu ochii ațintiți și urechile ciulite.

Dacă în aceste clipe veți încerca să vorbiți tare, vânătorul își va pune degetul pe buze și vă va șopti grăbit și neliniștit:

— Ssssst! Tăceți! Poate că, în profida liniștei ce pare că învăluie firea, se află la câțiva pași de noi vreun vânat. Acum, toate animalele sunt sătule și dorm. Dacă nu le tulburăm, vor mai dormi încă o oră-două. Cerbii și căprioarele sunt poate doar la o bătaie de pușcă de noi. Nu poți ști...

Cu toate acestea, deodată se mișcă ceva în pustiul țeapăn și mut.

Mai întâi, ochiul nu văzu decât un punct mic negru, pe marginea însorită a unei culmi acoperită de zăpadă. Apoi, punctul acela se mări, se întinse și se lungi, tolănindu-se pe labele de dinainte și ascunzându-și umerii.

Era un lup.

De obicei, după ce se hrănește, lupul doarme adânc. Un

vânător priceput nu s-ar fi temut să spună că, dacă animalul își scutura astfel amorteala, trebuia să fi fost neliniștit de vreun fapt oarecare.

Într-adevăr, lupul simțise în aer ceea ce îngrijorează mai mult decât orice pe oaspeții „Wild”-ului¹⁾ apropierea omului.

Animalul cobora încet panta albă, cu mersul îngreuiat încă de mâncare și somn, dar vădindu-și vioiciunea pricinuită de vechiul său instinct de apărare.

Deodată, se opri în zăpada ce se topea într-un luminiș. Începuse să-și dea mal bine seama de apropierea omului. Atât de bine, încât ridicându-și botul spre cer, zvârli fraților lui din pădure și câmpie obișnuitul semnal de înștiințare.

În plină zi, la atâta tot se mărginește lupul. Noaptea va porni numaidecât în urmărirea omului și la chemarea lui se vor alătura alți lupi. Sub soarele amiezii, însă, se va mulțumi să-și arunce strigătul de îngrijorare, pentru ca, aproape îndată după aceea, să se facă nevăzut, pornind înfricoșat într-o direcție opusă.

Dar lupul acesta nu fugi, ci continuă să adulmece aerul și mirosurile lui tainice. În fața lui se întindeau urmele bătătorite din belșug ale unei sănii și câinilor ei.

Era sania care, pornită de la Agenția de pe Lacul Nipigon, ducea pe tânărul Roderick Drew spre civilizația îndepărtată.

Dar ceea ce pricinuia neliniștea lupului, înțepenindu-i picioarele, înspăimântându-l și împiedicându-l să se hotărască să fugă, nu se datora saniei și omului ce se afla în ea. Pricina îngrijorării lui se afla îndărătul lui, spre Nord, de unde bătea vântul.

Mirosului pe care-l adulmecase i se adăogă îndată perceperea limpede a unui sunet. Înțelegând primejdia, lupul părăsi terenul și-și urmă zorit goana pe culmea însorită, făcându-se nevăzut într-o pădurice.

În partea de unde se auzise sunetul, se întindea un mic

¹ „Wild”-ul este un termen cu neputință de tradus, ca și jungla, stepa, pampa, prin care se înțelege o regiune deosebită. În America de nord „Wild”-ul cuprinde regiunea străbătută de Cercul arctic și aceea ce se învecinează cu el și care nu poate fi locuită.

lac înghețat și, pe marginea lui ce mai îndepărtată, la vreun sfert de milă, țâșni deodată, dintr-o pădurice întinsă de copaci rășinoși, un amestec ciudat de câini învâlmășiți care trăgeau o altă sanie, însoțită de alt om.

O clipă, îngrămădirea animalelor, ale căror hamuri se încurcaseră fără îndoială în timpul goanei, sau din pricina încăierării în vreuna din luptele acelea crâncene, atât de dese la câinii pe jumate sălbateci din Northland, păru cu neputință de potolit.

Dar răsunară poruncile ascuțite ale vocii omului urmate de o lovitură de bici, sub pleznitura căreia „huskies”²⁾ chelălăiră falnic. Înviorați ca prin farmec și dezmoțindu-și picioarele, câinii traseră sania, care alunecă pe suprafața lucioasă a lacului, întocmai ca o licăreală gălbuie.

Omul alerga pe lângă sanie. Era înalt și vânos și după înfățișarea lui aspră, se putea cunoaște lesne că e indian.

Grupul nu străbătuse încă nici un sfert din întinderea lacului, când răsunară alte strigăte în urmă-i și din păduricea de copăcei rășinoși țâșni la rânduri o a doua sanie. Și aceasta alerga nebunește, iar conducătorul ei fugea de asemeni pe de lături.

Când câinii atinseră gheața lacului bărbatul sări repede în sanie, strigătele cu care își încuraja animalele deveniră mai, şuierătoare, biciul se învârti deasupra capetelor lor, pentru ca apoi să le brăzdeze spinările. Pe urma loviturii, a doua sanie, ajunse pe cea dinainte-i, în clipa când ambele sănii atinseră locul unde dispăruse lupul, după ce scosese strigătul acela asurzitor.

Cei douăzeci și patru de „huskies” ai săniilor erau peste măsură de istoviți și gâfâiau. Începură să-și încetinească goana, când cei doi câini dinainte se opriră fără veste.

După o clipă, toate animalele se trântiră pe pânțele ținându-și boturile deschise și limbile atârinate și înroșind zăpada cu labele lor însângerate.

Nici cei doi bărbați nu păreau mai puțin zdrobiți de oboseală. Unul dintre ei, cel mai în vârstă, era după cum am spus un indian de rasă adevărată, de prin pustietățile

² Numele unei rase de câini de sănii.

Marelui Nord. Tovarășul lui nu avea aici douăzeci de ani.

Era înalt și slab, dar avea membrele groase, iar mușchii lui erau în același timp mlădioși și vânjoși, ca ai unui animal tânăr din „Wild”. Obrazul său frumos era puțin pârlit atât din pricina aerului curat în care trăia, cât și pe urma sângelui indian, amestecat din belșug cu sângele de alb care curgea în vinele tânărului bărbat.

În acești doi tovarăși, recunoscurem pe prietenii noștri, Mukoki și Wabigoon. Mukoki, bătrânul și credinciosul războinic, călăuză sigură și pândar neobosit; Wabigoon, fiul roșiatic al lui John Newsome, directorul Agenției din Wabinosh-House și al frumoasei prințese indiene, care pusese în el tot ce avuseseră mai bun rasele lor.

Cei doi bărbați păreau că sunt în prada unei mari neliniști. O clipă rămaseră nemișcați și se priviră fără să-și spună vreun cuvânt, spre a-și recăpăta stăpânirea de sine.

— Încep să mă tem, spuse cel mai tânăr cu glasul întretăiat, că nu vom izbuti să-i ajungem... Ce crezi, Muki?

În loc să-i răspundă, Mukoki se aruncase în genunchi, în zăpadă, pe urma lăsată înainte-îe de sania după care mergeau.

Timp de un minut, cercetă cu băgare de seamă zăpada, dărele lăsate de laelele câinilor și cele făcute de patinele saniei. Apoi își înălță capul și, cu una din mormăielile acelea de satisfacție, în care nu putea fi întrecut, rostind:

— Punem noi mâna pe ei, negreșit! Sania aia cu ei intrat adânc în zăpadă. Sunt doi în sanie. Călăuza și el. Deci mai grea pentru câini decât a noastră. Nu poate merge repede. Punem sigur mâna pe ei!

Cu toate acestea, Wabi nu înceta să dea din cap, vădindu-și astfel neliniștea.

— Câinii noștri, spuse, sunt prăpădiți de oboseală și plini de răni. Uită-te la ei cum sângerează, Muki! Câinele meu de dinainte șchiopătează groaznic.

Într-adevăr, voinicii câini-lupi erau într-o stare jalnică. Fără s-o topească de-a binelea, căldura ușoară a soarelui izbutise să amortească oarecum împotrivirea zăpezii înghețate. La fiecare săritură a animalelor, zăpada se

sfărâmasse sub etichetele lor, prefăcându-se în mii de cristale.

Mukoki cercetă de aproape câinii și săniile și chipul ei se întunecă.

— Rău, foarte rău mârâi. Noi nebuni, nebuni...

Wabi spuse:

— Noi suntem de vină. De ce oare n-am luat cu noi destulă încălțăminte groasă pentru câini? Cred că am cu totul în sanie. Încălțăminte calduroasă pentru trei câini. Dar zău că asta nu înseamnă...

Se repezi spre sanie, luă câteva învelitori din ea și, întorcându-se la bătrânul indian, care era din cale afară de tulburat:

— Muki, strigă, nu ne rămâne decât o singură nădejde! Să alegem trei câini dintre cei mai buni și nu mai unul din noi să pornească la drum cu ei.

Poruncile șuierătoare ale celor doi bărbați și plesnirile de bici ale lui Mukoki făcură animalele zdrobite de oboseală și rănite să-și scuture amărâta și să se ridice.

Trei câini-lupi, aleși printre cei mai mari și mai puternici, fură înhămați la sania lui Wabi și etichetele le fură încălțate cu un fel de șosoni din piele de căprioară.

Li se alăturară apoi alte șase animale, care își reveniseră puțin în fire.

După câteva clipe, sania porni cu toată iuțeala în urmărirea lui Roderick Drew. Pentru a-i ușura goana atât cât se putea, Wabi alerga pe lângă sanie.

Goana aceasta uimitoare începuse puțin după miezul nopții, cu vreo optsprezece ore după plecarea lui Roderick de la Wabinoș-House. Într-o jumătate de noapte și într-o singură dimineață, fusese recâștigat aproape în întregime terenul care despărțea pe urmărit de cei porniți să-l ajungă.

În tot timpul care se scursese, nici omul nici animalele nu se odihniseră mai mult de câteva minute. Străbătând lacuri și munți, păduri întunecate și câmpii goale; omul și animalele, cu ochii ațintiți neîncetat pe urmele proaspete ale saniei ce fugea, alergaseră mereu, fără să bea ori să mănânce, ci sorbind doar din când în când câteva înghițituri de zăpadă, spre ași răcori gâtul.

Sălbatecii „huskies” păreau că înțeleg el înșiși nevoia poruncitoare care-i făcea să alerge mereu și că trebuiau să facă până la capăt și fără să obosească drumul pe care-i mânau stăpânii lor.

Simțeau că se apropie din ce în ce mai mult și le pătrunde puternic în nări mirosul omului și al celorlalți câini, pe care trebuiau să-i ajungă.

Până și în această sfortare hotărâtoare și cu toate că erau însângerați și se poticneau mereu, se însuflețeau în chip firesc și în cea mai mare măsură de lupta pe care erau siliți s-o dea și în care fiecare dintre ei punea toată puterea. De fiecare dată când adulmecau mirosul, își descopereau cu sălbăticie colții albi, far îndârjirea lor de a învinge nu era de loc mai mică, decât aceea a tânărului bărbat care» i hărțuia.

Pornirea firească și ageră pe care le-o dăruise, Wild-ul le arată fără greșală calea ce aveau de urmat astfel încât n-aveau nevoie să fie îndrumați. Stăpâniți de îndărătnicie, își târau povara, cu limbile atârinate din ce în ce mai mult și cu inimile mereu mai slăbite, în timp ce ochii li se înroșeau de sânge și semănau cu niște ghiulele mici și roșii de foc.

Uneori, când simțea că-l părăsesc puterile, Wabi se trântea în sanie, pentru a-și recăpăta respirația și ași dezmoști puțin membrele obosite. Iar câinii erau nevoiți să tragă sania cu mai multă râvnă, abia încetinindu-și goana din pricina greutății sporite.

Un cerb mare trecu la vreo sută de pași pe dinaintea saniei, lovind zgomotos cu coarnele ramurile copacilor. Câini-lupi nu-l băgară în seamă, însă.

Ceva mai departe, trecu grăbit pe dinaintea urmăritorilor, asemenea unui bulgăre cenușiu, un lynx trezit în timp ce-și făcea baia de soare pe o stâncă. O clipă, „huskies” își încordară mușchii văzându-și vrășmașul de moarte. Apoi, își urmară drumul.

Cu toate acestea, mersul începea să se încetinească. Câinele de la spatele saniei, nemaifiind în stare să lupte, nu mai putea face altceva decât să se lase târât de ceilalți. Cu ajutorul unui cuțit ascuțit, Wabi se aplecă și tăie cureaua de

pe pieptul câinelui care, lăsat liber, se rostogoli în zăpadă.

Alte două animale abia mai trăgeau sania. Un al treilea alerga șchiopătând. Și, din ce în ce mai mult, drumul se mânjea de pete de sânge.

Acum, fiecă clipă sporea spaima ce se zugrăvea pe obrazul lui Wabi. Ochii lui, ca și cei ai haitei sale credincioase, se înroșeau din pricina efortului uriaș pe care era silit s-o facă. Buzele i se deschideau fără vrere. Picioarele, tot atât de neobosite ca și cele ale cerbului, i se încovoiau. Se trântea în sanie la răstimp» puri din ce în ce mai apropiate și între clipele acestea de odihnă alerga mereu mai puțin. Va fi oare nevoit să părăsească lupta?

În timp ce sania ieșea din pădurea deasă pe care o străbătuse și cum Wabi alerga iar pe de lături, îmbărbătându-și câinii cu un strigăt deznădăjduit, se ivi deodată o nemărginită și înmărmuritoare suprafață albă.

Și, în scânteierea soarelui, ochii pe jumătate orbiți ai lui Wabi zăriră în întinderea aceea un punct negru.

Era sania care ducea pe Rod.

Încercă să strige. Dar sunetul vocii lui era atât de slab, încât n-ar fi putut fi auzit nici la o sută de pași.

Picioarele îi tremurară. I se păru deodată că s-au prefăcut în plumb și se prăbuși neputincios în zăpada.

Câinii, care se opriseră în același timp, îl înconjurară și începură să-i lîngă obrazul și mâinile. Răsuflarea lor caldă era întocmai ca o țâșnătură de aburi.

Câteva clipe i se păru tânărului că dintr-odată se făcuse noapte. Fără vrere, i se închiseră ochii. Simțea din ce în ce mai slab gâfâiala iubitoare a câinilor, ca și cum ei s-ar fi îndepărtat de el, și se scufundă încet într-o noapte desăvârșită.

Totuș, subconștientul său lupta și făcea eforturi uriașe spre a readuce în fire pe tânărul bărbat. Se gândi că-i mai rămâne o puțință de scăpare. Și i se păru că aude iarăși gâfâiala câinilor, că simte din nou că-și trec limbile pe obrazul și mâinile lui.

Cu mare greutate izbuti să-și întredeschidă pleoapele. Acum, nu mai zări punctul negru în zăpada albă.

Se ridică pe jumătate și se târî pe genunchi, băjbâind cu mâinile ca un orb. Abia de putu să ajungă până la sanie, târându-se prin învălmășeala câinilor, deși ea se afla doar la câțiva pași de el.

Degetele i se strânseseră pe oțelul înghețat al puștii. Ea era ultima nădejde! Cuvintele acestea și gândul acesta îi frământau crierul. Printr-o efortare supraomenească a voinței, își ridică pușca la umăr și, spre a nu și răni câinii, îndreptă țeava spre cer.

Apoi, trase. Odată, de două ori, de cinci ori. Și, după a cincea lovitură, scoase din cingătoare alte cartușe și trase iar, și iar, și iar... Până în clipa în care punctul negru, pe care-l zărea din nou în pustiul de zăpadă și gheață, își încetini mersul, se opri și se întoarse din drum.

Și Wabi nu încetă să tragă astfel, în timp ce arma îi ardea mâinile, decât atunci când cingătorea i se goli de cartușe.

Începu să amețească. Auzi aproape de el un strigăt și, întorcându-se, șovăi și întrebă:

— Rod... Rod, tu ești?

Roderick Drew sări din sanie, alergă spre el și-l apucă de braț în clipa în care se prăvăli încă-odată în zăpadă.

— Wabi, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Întrebă Roderick. Ești rănit?

Wabi încercă să-și înfrângă slăbiciunea.

— Rod... șopti în cele din urmă. Rod... Sora mea.. Minnetaki...

Dar nu avu puterea să sfârșească și se prăbuși greoi în brațele lui Roderick, care păli deodată și strigă cu glas tremurând:

— Haide Wabi, te rog... sfârșește, te rog! Ce s-a întâmplat cu Minnetaki?

Wabi șopti:

— Prinsă de Woongași...

Sforțarea aceasta îl istovi cu desăvârșire. Se înăbuși și căzu iarăși, țeapăn ca un mort.

II

Cum a căzut Minnetaki în mâinile indienilor Woongași

Timp de câteva minute îndelungate, Roderick crezu că viața părăsise într-adevăr corpul tânărului său prieten.

Wabi rămânea nemișcat, iar paloarea obrazului său era atât de îngrozitoare, încât Rod, aproape tot atât de palid ca și el începu să» I strige deznădăjduit, cu glasul înăbușit de plâns.

Bărbatul care conducea sania lui Rod înghenunchie lângă cei doi tineri. Strecurându-și mâna sub cămașa groasă a lui Wabi, i-o apăsă o clipă pe piept și spuse:

– Inima mai bate.

Scoase repede dintr-un buzunar o sticlută de metal, o destupă și, vârându-i gâtul între buzele strânse, lăsă să curgă în gâtulejul celui suferind câteva picături din conținutul ei. Leacul își făcu numaidecât efectul. Wabi deschise ochii, își aținti privirea pe chipul aspru aplecat deasupra-i și-i închise iarăși.

Conducătorul se arată liniștit de-a binelea. Începu să privească haita de câini lupi, istoviți și întinși în zăpadă și având capetele sprijinite pe labele de dinainte.

Nici măcar faptul că o altă sanie și alți câini se afla în preajma lor nu izbutea să-i scoată din amorțeală. Dacă nu li s-ar fi auzit gâfâiturile și nu li s-ar fi văzut limbile atârinate, s-ar fi crezut că și pe ei i-a prins fără veste moartea pe drum.

— Cu toții au alergat, spuse, și omul și animalele, până când s-au prăvălit zdrobiți de oboseală...

Dar cuvintele acestea nu izbutiră să mângâie prea mult pe Rod. Dându-și seama că florii vieții puneau încetul cu încetul stăpânire pe corpul prietenului său, se întreba totuși înspăimântat, văzându-i istoveala, ca și pe aceea a câinilor

însângerați, dacă nu s-a întâmplat cumva vreo nenorocire mai cumplită decât prinderea Minnetaki-ei. Murise oare drăgălașa soră a lui Wabi? O ucisese oare sălbatecii Woongași?

Cerea mereu lămuriri prietenului său și-l ruga stăruitor să vorbească. Dar conducătorul saniei, dându-l în lături, îi porunci:

— Lasă-l în pace! Vezi doar în ce hal este. Până când îl voi înveli și-l voi încălzi puțin în blănuri, du-te de strânge câteva vreascuri ca să aprindem focul. Trebuie să-i dăm să soarbă o băutură caldă.

Rod îndeplini porunca pe care o primise. Adună un braț de scoarțe și ramuri de mestecăn și curând un foc vioi începu să pâlpâie pe zăpadă. Zgândări flacăra cu crengi mai groase și căldura se răspândi la o depărtare de vreo doisprezece pași împrejur.

Conducătorul saniei aduse pe Wabi aproape de foc și-l întinse pe o blană groasă de urs. Apoi, așeză pe tăciunii încinși o oală cu zăpadă înghețată, care se topi repede și goli în ea o cutie cu supă condensată.

Paloarea cadaverică a lui Wabi pieri îndată și, plin de fericire, Rod înghenunchie și urmărea neclintit răsuflarea prietenului său, care devenea din ce în ce mai regulată. Dar ceea ce-l înspăimânta mereu mai mult era soarta Minnetakiei.

Ca în vis îi trecu pe dinaintea ochilor întâmplările din ultimele luni. Sosirea lui la Detroit de la Wabinosh-House³, în tovărășia lui Wabi, tânărul său camarad de liceu, care-l luase la părinții lui, atât de departe de civilizație, în inima Northland-ului. Apoi, îndelungatele luni de iarnă petrecute laolaltă, în timpul cărora prietenia lor devenise cât se poate de strânsă, în timp ce înfruntau împreună, în nesfârșitele singurătăți ale „Wild”-ului, alături de bătrânul Mukoki, pășanii neobișnuite și primejdii nenumărate.

³ Detroit, capitala statului Michigan, la 700 Km. Nord-est de Washington, la frontiera dintre Canada și Statele Unite.

....în care Wabi și cu el găsiseră în împrejurări uimitoare
două schelete îngrădite....

Dar ceea ce-l mișca și mai mult, era imaginea surorii lui Wabi, a Minnetakiei, venită într-o barcă lunguiată făcută dintr-un trunchi scobit, în întâmpinarea tânărului alb, la coborârea lui la Wabinosh-House, în fața caselor din butuci ale Agenției. Își aminti de șapca pe care o smulsese de pe cap vântul, ducându-i-o pe apa lacului Nipigon și că fata aceea zâmbitoare, cu ochi negri ca tăciunii și cu dinți strălucitori, i-o pescuise cu vâsla.

Îi veni apoi în minte vechea colibă, părăsită în pustietățile înghețate, în care Wabi și el găsiseră în împrejurări uimitoare două schelete îngrădite; doi oameni se ucisese cândva unul pe altul spre a intra în stăpânirea unei hărți tainice, schițată pe o scoarță de mestecăn, o hartă stângace dar cât se poate de prețioasă, de cunoașterea căreia atârna descoperirea unei mine de aur.

Venise însă ora înapoierii și se întâmplară o sumedenie de lucruri neașteptate. Agenția de la Wabinosh-House fusese atacată de indienii Woongași și Roderick, nevoit să se întoarcă spre civilizație, pornise cu sania fără să-și poată lua rămas bun de la drăgălașa Minnetaki, pe care părinții ei, prevăzători, o trimiseseră într-un loc sigur. În loc sigur... Cel puțin așa credea Rod.

Și printr-o uluitoare întorsătură a faptelor, după mai puțin de douăzecișipatru de ore de la plecarea lui de la Wabinosh-House, Wabi, scumpul său Wabi, pe care-l lăsase seara zdravăn, se afla acum gâfâind la picioarele lui. Și singurele cuvinte pe care i le putea smulge fuseseră acelea prin care îl încunoștințase despre răpirea Minnetakiei, despre prinderea tinerei fete de către sălbatecii Woongași!

În timp ce imaginile acestea se perindau pe dinaintea ochilor lui Rod și-i frământau mintea, Wabi se zvârcoli din pricina unui tremur atât de puternic, încât își reveni în fire.

Cu multă băgare de seamă, Roderick își ridică prietenul, iar conducătorul saniei duse la buzele tânărului o cană cu supă caldă.

Wabi, care era flămând, zâmbi și trăsăturile lui încordate se destinseră.

Mai întâi, sorbi încet câteva înghițituri de supă; apoi o

bău cu o poftă de nestăpânit și, când cana fu golită, murmură:

— Aș mai bea o supă... A fost bună...

Dorința-i fu împlinită și a doua cană cu supă i se păru și mai gustoasă decât cea dintâi.

Apoi se ridică pe neașteptate în picioare, își întinse brațele ca pentru a-și păstra echilibrul, întrucât mai era slăbit și, cu ochii încă înroșiți de sânge, privi pe Roderick, gâfâind.

— Rod... spuse. Mă temeam că nu te voi putea ajunge.

— Lămurește-mă acum, dacă poți... Mi-ai spus că Minnetaki...

— ... A fost furată de Woongași. Conducătorul lor, da, chiar Woonga, a săvârșit isprava. Am voit să te înștiințez... mai întâi, pentru marea prietenie pe care o nutrești Minnetakiei... apoi, ca să ne dai ajutor să descoperim urma răpitorilor. Ajutorul tău, în împrejurarea de acum, poate fi hotărâtor.

Obosit, Wabi se opri. Se clătină și i se păru că-l cuprind iar amețelile. Rod și celălalt bărbat îl sprijiniră și-l ajutară să se așeze pe una din sănii.

În timp ce fruntea i se acoperea de broboane de sudoare, Wabi strânse de braț pe Rod și urmă:

— Ascultă, Roderick, ce s-a întâmplat. Știi ca și mine că, înapoindu-ne zilele trecute din călătoria noastră de iarnă și fiind surprinși de niște Woongași, am fugit de ei și era aproape să pierim, dar că am făcut un ocol mare spre Sud, ca să ajungem la Wabinosh-House și să dăm de urma lor... Știi de asemenea că într-o dimineață, în timp ce Mukoki, care era rănit, rămăsese singur în tabără, tu și eu am pornit, fiecare în altă parte, să vânăm... După o oră, ne-ai povestit mai târziu, ai întâlnit urme proaspete de-a curmezișul drumului tău. Ți-ai dat numaidecât seama că era vorba de urmele foarte limpezi ale unor sănii și labe de câini, ca și ale unor pași omenești. Ceva mai departe, în preajma unui foc care era pe sfârșite, ai găsit alte urme, amestecate cu cele văzute întâi și între ele cele ale unui picior mic, despre care ți-ai spus că nu poate fi decât al Minnetakiei...

Rod asculta înfiorat și cu nervii încordați. Ar fi voit să smulgă cuvintele de pe buzele lui Wabi, întrucât i se părea că le rostește prea încet.

— Da, da, știu... Și apoi?

Conducătorul saniei întinse lui Wabi o a treia cană cu supă, pe care tânărul bărbat o înghiți dintr-odată. Și-și urmă povestirea, cu vocea mai hotărâtă!

— Când ajunserăm însfârșit la Agenție, pe care o găsirăm împresurată, aflară de la tatăl meu că Minnetaki fusese trimisă spre Sud, departe de primejdie, anume la Kenogamd-House și ne dădurăm seama cu toții că urmele pe care le întâlnești fuseseră într-adevăr ale ei și ale paznicilor care o însoțeau.

— Ei bine?

— Ei bine, în clipa aceea Minnetaki era fără îndoială în ghearele răpitorilor ei. Cei care o păzeau fuseseră luați prin surprindere și măcelăriți, iar Woonga însuși, care încercase zadarnic în tinerețe să fure mamei dragostea pentru tatăl meu, se răzbunase pe fiică și o răpise, ducând-o cu el. Dumnezeu știe unde...

Și în timp ce Rod, înspăimântat cu desăvârșire, își strângea pumnii neputincioși, Wabi sfârși:

— Am aflat despre întâmplarea asta groaznică abia după o oră de la plecarea ta, printr-unul dintre paznici, care izbuti cu mare greutate să scape. Foarte rău răcit și fiind socotit mort, își reveni în fire în ziua următoare și, înțelegând că a fost părăsit, se târî până la Agenție. El ne-a istorisit totul. Cu toate îngrijirile ce i s-au dat numaidecât, nu cred că va mai rămâne în viață, dacă n-a murit cumva până acum... În timp ce o parte dintre trupele aflate în tabără la Wabinosh-House păzeau mai departe Agenția, pregătite să înfrunte vreun atac dat pe neașteptate, alți ostași fură trimiși în grabă în toate direcțiile, împreună cu cei mai buni vânători, cu însărcinare de a da de urma tâlharilor și de a-i prinde. Mukoki și cu mine ne alăturară ostașilor. Dar un dezgheț slab, destul de rar pe vremea asta, fusese de-ajuns ca să moaie zăpada și am înțeles curând că strădania noastră va fi zadarnică. Atunci...

— Atunci?

— Atunci m-am gândit, Roderick, că dacă noi amândoi vom face de la început drumul care ne-a dus zilele trecute până la Agenție, când ne-am înapoiat împreună cu Mukoki, vom putea găsi locul unde ne-am așezat corturile, știi, acolo de unde am pornit la vânătoare... De acolo, dacă-ți aduci bine aminte de lucrurile înconjurătoare, vei putea recunoaște locul unde ai văzut în zăpadă urma piciorului Minnetakiei. În felul acesta, vom avea un indiciu de folos. Dezghețul acesta nedorit n-a fost decât parțial, așa încât, dacă vom merge într-o direcție bună, poate că vom descoperi vreo urmă ce n-a fost încă ștearsă. Acum înțelegi de ce Mukoki și cu mine am pornit la miezul nopții în goană după tine și am căutat din răspuțeri să te ajungem; înțelegi de ce am părăsit pe Muki, care se află la vreo douăsprezece mile în urmă, împreună cu una dintre săniile noastre și cu câinii pe jumătate morți, în timp ce eu n-am încetat să alerg mereu cu ultimii câini ce se mai puteau ține pe picioare; înțelegi însfârșit pentru ce, atunci când ai auzit împușcăturile trase de mine pe marginea lacului înghețat, ultima mea nădejde era aproape să piară, iar eu gata să mă prăbușesc din pricina istovelii, pentru a nu mă mai ridica poate niciodată? Ah, Rod, dacă mai am vreo nădejde, mai puternică decât oricare alta, că voi mai găsi cândva pe Minnetaki, târâtă undeva în Necunoscutul Marelui Deșert alb, toată nădejdea asta ți-o dătoresc ție...

Ochii lui străluciră. Luă repede și tremurând mâinile prietenului său într-ale sale.

— Da, Wabi, strigă, voi regăsi această urmă... Voi face tot ce voi fi în stare! Și dacă va fi nevoie, ne vom duce până la Polul Nord ca să salvăm pe Minnetaki... O vom căuta până în ziua Judecății din urmă!

Din adâncurile pădurii se auziră atunci zgomotele unor pleznituri de bici, asemănătoare unor împușcături de pistol și niște țipete.

Tinerii tăcură, ciulind urechile. Sunetele se apropiau.

— E Mukoki, spuse Wabi. Ne-a ajuns.

III

Pe urmele Woongașilor

Într-adevăr era Mukoki, care izbutise cu mare greutate să-și înzdrăvenească oarecum câinii rămași cu el.

Bătrânul vânător nu era într-o stare mai strălucită decât Wabi. Trăsăturile-i slăbite și chipul încordat vădeau că se află în prada unei istoveii cumplite.

Fu și el întins pe pielea de urs, în preajma focului și conducătorul saniei lui Rod îi pregăti și lui o supă.

— Wabi găsit pe voi... mormăi Indianul, schițând un zâmbet. Frumos, asta, foarte frumos!

— Clipele sunt prețioase, spuse Wabi. Trebuie să ne întoarcem cât mai curând din drum. O singură zi în urmărirea Woongașilor ne poate face să câștigăm lupta sau s-o pierdem.

— Luați câinii mei, spuse conducătorul saniei lui Rod. Sunt șase animale bune și vânoase și n-au obosit de loc, fiindcă ne-am urmat liniștit drumul... Ceea ce de altfel v-a îngăduit să ne ajungeți. Le-ați putea alătura trei sau patru dintre câinii voștri cei mai buni. În același timp, a-ți putea să le dați, și unora și altora, câte o oră întreagă de odihnă și hrană cât mai îmbelșugată. Veți avea de asemenea vreme să vă recăpătați puterile și să vă odihniți. Dacă nu, nu veți putea merge prea departe... Veți cădea curând de istoveală.

Mukoki mormăi, ca să se știe că-i place îndemnul și ceilalți se grăbiră să adune iarăși vreascuri, pentru a întezi focul.

Cu aceeași grabă se făcu un fel de tabără provizorie, iar conducătorul saniei lui Rod își despacheta merindele. Câinii veniți de la Wabinosh-House erau grozav de flămânzi. Văzând halca de carne ce începuse să fie tăiată în bucăți și simțindu-i mirosul, își vădiră pofta prin lătrături asurzitoare și-și trosniră fălcile, aruncându-se unul asupra celuilalt într-

o încăierare crâncenă.

Cu mare caznă, cel patru bărbați izbutiră să-i despartă. Și, când se liniștiră de-a binelea, animalele căpătară bucăți mari de carne. Stăpânii lor își fripseră alte bucăți pe jăratec. Apoi, fu topită zăpadă pentru pregătirea cafelei.

Când cei patru tovarăși se săturară, începură alegerea câinilor. Celor șase care nu erau prea istoviți, li se alăturară patru și cu toții fură împărțiți la sania lui Wabi și la cea a lui Mukoki. Bărbatul care condusese pe Rod urma să înhame la sania lui câinii rămași și să se înapoieze fără grabă la Wabinosh-House.

Merindele și munițiile fură de-asemeni împărțite; și cei doi tineri luară părțile mai însemnate.

Se hotărâse ca, îndată ce vor fi atins lacul Nipigon, cel trei urmăritori ai Woongașilor să aibă grija de a cere ajutoare Agenției pentru ca, numaidecât după aceea să-și reia goana de-a curmezișul.

Porniră iarăși la drum, străbătând păduri și câmpii și, când se zări nemărginita suprafață înghețată a lacului Nipigon, soarele începu să coboare la orizontul pustiu. Nu mai era cald, ci, dimpotrivă, temperatura scădea din clipă în clipă.

În mai puțin de jumătate de oră, globul roșu avea să dispară cu desăvârșire și deodată, cum se întâmplă în Northland, noaptea avea să-și întindă aripile grăbite deasupra pământului. Noaptea aceasta a Nordului te învăluie ca un lucru real și mișcător, ca un zid întunecos, pe care aproape că l-ai putea atinge și pipăi.

Pe o asemenea noapte ajunseră cei trei bărbați la marginea lacului Nipigon, pe care Mukoki, care mergea înaintea tovarășilor săi, dădu cel dintâi drumul câinilor.

Bătrânul Indian, care-și recăpătase întreaga energie, alerga pe lângă sania care deschidea drumul celeilalte. Wabi, istovit încă, era culcat în blănuri în sania următoare, după care, Rod, cel mai voinic dintre ei, alerga din răsuputeri.

În timp ce alerga după sanie, Roderick se gândea mereu la atâtea întâmplări neprevăzute, care se desfășuraseră în

cele două zile. Își amintea în primul rând de scumpa lui mamă, care aștepta zadarnic la Detroit înapoierea sa. Dar ceea ce-l preocupa cu deosebire era imaginea Minnetakiei, a fetei de cincisprezece ani, pentru care bătuse atât de cald inima sa de băiețandru; a Minnetakiei, pe care o scăpase cu șase luni înainte și care acum căzuse iarăși în mâna nelegiuitorilor.

Oare ce va pătimi sărmana din partea Woongașilor, până când o va ajunge, dacă o va mai ajunge vreodată? Ce soartă înfricoșătoare o chinuia poate chiar în clipa aceasta.

Goana pripită, dar chibzuită, urma pe lacul Nipigon, în timp ce dincolo de păduri se stingeă roșiatica lumină solară. Asemenea unui lințoliu uriaș, suprafața palidă de zăpadă și gheață a lacului se pierdea departe, în beznă.

Acum, Wabi se ridicase din blănuri și cei trei bărbați alergau pe rând, odihnindu-se în una din sănii din zece în zece minute.

Se părea că nimic nu călăuzește pe Wabi, care îndruma urmărirea. Cu toate acestea, el nu șovăi nici o clipă. Fiindcă nu trecu mult și cerul fu iluminat de o sumedenie de stele. Apoi veni rândul lunii să-și rostogolească la răsărit, deasupra orizontului întunecat, enormul său bulgăre de foc în neconținută mișcare, într-o priveliște de neînchipuit, cum se vede uneori în nopțile strălucitoare ale Marelui Nord.

Pe măsură ce bulgărele se înălța spre zenit, culoarea sa roșie ca sângele fu înlocuită de cea stacojie. Apoi se argintă ca prin farmec, ca să se schimbe mai târziu într-un disc mare de aur palid, atârnat în Eter de unde-și lăsa măreția scânteietoare să șiruie deasupra nemărginirii acoperite cu zăpadă.

Nici un zgomot nu tulbura această nesfârșită seninătate, în afară de scârțâitul ușor patinelor celor două sănii, trosnirea înceată a zăpezii sub labelle câinilor și cele câteva cuvinte întretăiate pe care schimbau din când în când Rod și tovarășii săi

Ceasul lui Rod arăta ceva mai mult de ora opt seara, când Wabi, întorcându-se către tânărul alb, îi strigă, arătându-i o linie lungă și întunecată, mărghinea limpede

suprafața albă a lacului.

— Iată pădurea; am sfârșit trecerea lacului...

Câinii făcură impresia că au înțeles aceste cuvinte și găsiră în ele o înprospătare a vigoriei. Câinele din frunte adulmecă mirosul brazilor și ai copăceilor din rășinoși și începu să latre tânguitor și voioși în același timp.

Pe măsură ce înaintau săniile, culmile ascuțite și înalte ale arborilor pădurilor se iviră din ce în ce mai limpede în noaptea cu lună plină. După cinci minute, cele două sănii se opriră la marginea de sud-vest a lacului Nipigon și câinii, care găfâiau, se tolăniră pe zăpadă într-o învălmășeală de nelămurit. De la începutul după amiezii și până acum, fuseseră străbătute vreo șaiszeci de mile.

— Vom poposi aici! spuse Wabi, Nu mă mai pot ține pe picioare... De altfel, de abia când s-o face ziuă ne vom putea recunoaște drumul.

Mukoki pusese mâna pe un topor și începuse să reteze crengile care se aflau în apropiere.

— Tu, Rod, urmă Wabi, îngrijește-te de foci Muki și cu mine ne vom apuca să facem un adăpost.

În mai puțin de jumătate de oră, fusese isprăvită o colibă din crengi de copaci, iar în fața-i trosnea un foc scânteietor. După ce aruncară în flăcările jucăușe o sumedenie de surcele, Mukoki și Wabi se afundară sub adăpostul cu mirosuri rășinoase și se acoperiră cu blănuri, ca să adoarmă aproape numaidecât.

Rod, care era mai puțin istovit decât ei, rămase de veghe. Se așeză în fața focului și-l întezi mereu, privind cu ochii pierduți în întuneric flacăra care dănuia în forme de neînchipuit. Câinii, întinși împrejurul focului, păreau lipsiți de viață.

Din întunecimile pădurii se auzea în unele clipe urletul singuratec al lupului. O bufniță mare și albă zbură deasupra colibeii, făcând să răsunе sunetu-i aproape omenesc: „Allo! Allo! Allo!”. Arborii trosneau din pricina gerului.

Dar nici urletul lupului, nici trosnetul copacilor, nici țipătul nebunesc al oaspelui înaripat nu izbuteau să trezească pe cei care dormeau în colibă.

Astfel trecu o oră. Rod era așezat tot lângă foc, ținându-și pușca pe genunchi. Minte-i nu înceta să frământa tot felul de gânduri, cu deosebire cel ce se îndrepta spre imaginea Minnetakiei, furată de Woongași. Avea impresia ciudată, dar cât se poate de lămurită, că și ea stătea de veghe în clipa aceea și se gândea la salvatorii ei.

Deodată, datorită uneia din presimțirile acelea tainice, care au uneori o înrâurire atât de puternică asupra noastră, i se păru că vede pe tânăra lui prietenă.

Stătea ca și el, în noapte, în preajma unui foc care pâlpâia.

Frumosul ei păr negru strălucea în bătaia flăcării, iar cosițele i se răsfrângeau pe spate. Ochii ei priveau sălbatec focul, ca și cum ar fi fost gata să se zvârle asupra-i, spre a se mântui.

În spatele ei și atât de aproape de ea, încât n-ar fi trebuit decât să întindă mâna ca s-o atingă, se afla un bărbat, la vederea căruia Roderick se simți cuprins de un fior de groază. Era, cu fața lui drăcească de Piele Roșie, Woonga, șeful bandiților, fără de legea însăși. Vorbea cu repeziciune Minnetakiei și, deodată, își întindea mâna spre ea...

Dintr-o săritură, Rod se ridică și scoase fără vrere un țipăt atât de puternic, încât trezi câinii și-i sperie. Fusesse pradă unui vis? Sau ceea ce văzuse fusesse poate mai mult decât un vis?

Încercă zadarnic să-și scuture spaima care-l năpădise și să-și regăsească stăpânirea de sine. De ce, cu ce scop întinsese Woonga brațul spre prizoniera sa? Întrebarea aceasta zdrobea pe Roderick prin însemnătatea și greutatea ei. Se apropie de foc, zgândări tăciunii și puse o grămadă de vreascuri, până când o adevărată coloană de flăcări și scânteii se înălță în noapte, luminând copacii dimprejur.

Pe urma acestei lumini, Roderick se simți întrucâtva mai liniștit. Se așază din nou lângă foc și încercă să moșăie.

Dar umbra Minnetakiei i se înălță iarăși în fața ochilor. Woonga o prinsese în brațele lui vânjoase și ea se zbătea în strânsoarea lui. Lupta cu tot curajul. Dar sălbatecul era

mult mai puternic decât ea și, dându-și seama de faptul acesta, dispărea cu ea în adâncimile pădurii.

Rod tresări din nou și-și frecă ochii; se scălda cu totul într-o sudoare rece. De data aceasta, însă, nu mai încercă să adoarmă. Ceasul său, pe care-l scoase din buzunar și-l apropie de flacăra, arăta că trecuse de miezul nopții. Mai avea o oră, până să-și trezească tovarășii.

Începu să pregătească de mâncare și hrăni câinii. La ora unu și jumătate, intră în colibă, se duse spre Wabi și-l zgâlțâi de umeri.

— Scoală-te, îi strigă în ureche. E timpul să pornim la drum.

Tânărul bărbat se ridică, își întinse brațele și puțin după aceea, veni împreună cu Mukoki și se așează alături de Rod, în preajma focului.

Rod se strădui să pară liniștit. Nu spuse nici un cuvânt despre vedeniile care îl frământaseră. Situația era prin ea însăși destul de tristă. Dar, își grăbi tovarășii atât cât putu și fu cel dintâi care sfârși de mâncat.

Mukoki se apucă îndată să caute vechile urme ale drumului pe care-l făcuseră cu o săptămână mai înainte, înapoindu-se la Wabinosh-House din marele lor ocol spre Nord.

Drumul urma mai întâi o potecă lunguiață, deschisă în pădure de un râu ce îngheța iarna, astfel încât era de-ajuns să meargă pe albia acestui râu.

Așa dar, porniră numaidecât sub lumina lunii, care începea iarăși să coboare, întinzându-și umbrele pe pământ. Apoi, pieri dincolo de copaci și întunericul nu mai fu luminat decât de licărelile stelelor.

Cele două sănii înaintau încet pe pământul lipsit de netezime, iar panta care urma albia râului, din ce în ce mai strimță, se făcea și din ce în ce mai gloduroasă. În cele din urmă, după mai bine de patru ore de mers obositor, pădurea se luminează și, cum cei trei bărbați ajunseră în vârful unei culmi abrupte, Mukoki porunci:

— Opriți-vă!

Pe cealaltă coastă a muntelui se întindea și abia se zărea

În noapte o învălmășeală de stând, de arbori piperniciți, de pădurici, vâlcele și de râpe. Era de neapărată trebuință să se aștepte ivirea zorilor, înainte de a se porni mai departe.

Se făcu foc și drumeții se așezară în cerc în jurul lui. După un răstimp foarte îndelungat, care păru nesfârșit grabei înfrigate a celor trei bărbați, stelele se stinseră și în locul lor se iviră curând zorile.

Din vechea urmă, nu se mai vedea nimic de la punctul în care se aflau. Dar bătrânul vânător Mukoki izbuti s-o afle repede printre cele mai neînsemnate tufișuri și cu un mormăit de mulțumire își înștiință tovarășii că sunt pe drum bun.

Merseră toată ziua, oprindu-se doar o oră pentru prânz și pentru odihna de care nu se puteau lipsi. Rod și Wabi se minunau mereu de siguranța cu care erau îndrumate săniile de bătrânul Indian.

Ochii săi erau ațintiți neconținut în zare. Uneori, își oprea câinii și se îndepărta la dreapta sau la stânga lor. Nu spunea nici un cuvânt și nici Rod, nici Wabi nu-l întrebau nimic. Lăsau pe Mukoki să-și împlinească gândurile, întocmai cum vânătorul priceput nu face nici o mișcare și nici un zgomot, în timp ce câinele său adușmeacă și descoperă o urmă îndoielnică.

Din când în când, recunoșteau și ei câte o dumbrăvioară pe lângă care mai trecuseră, câte o stâncă de formă deosebită pe care o ocoliseră, câte o văgăună pe care o străbătuseră.

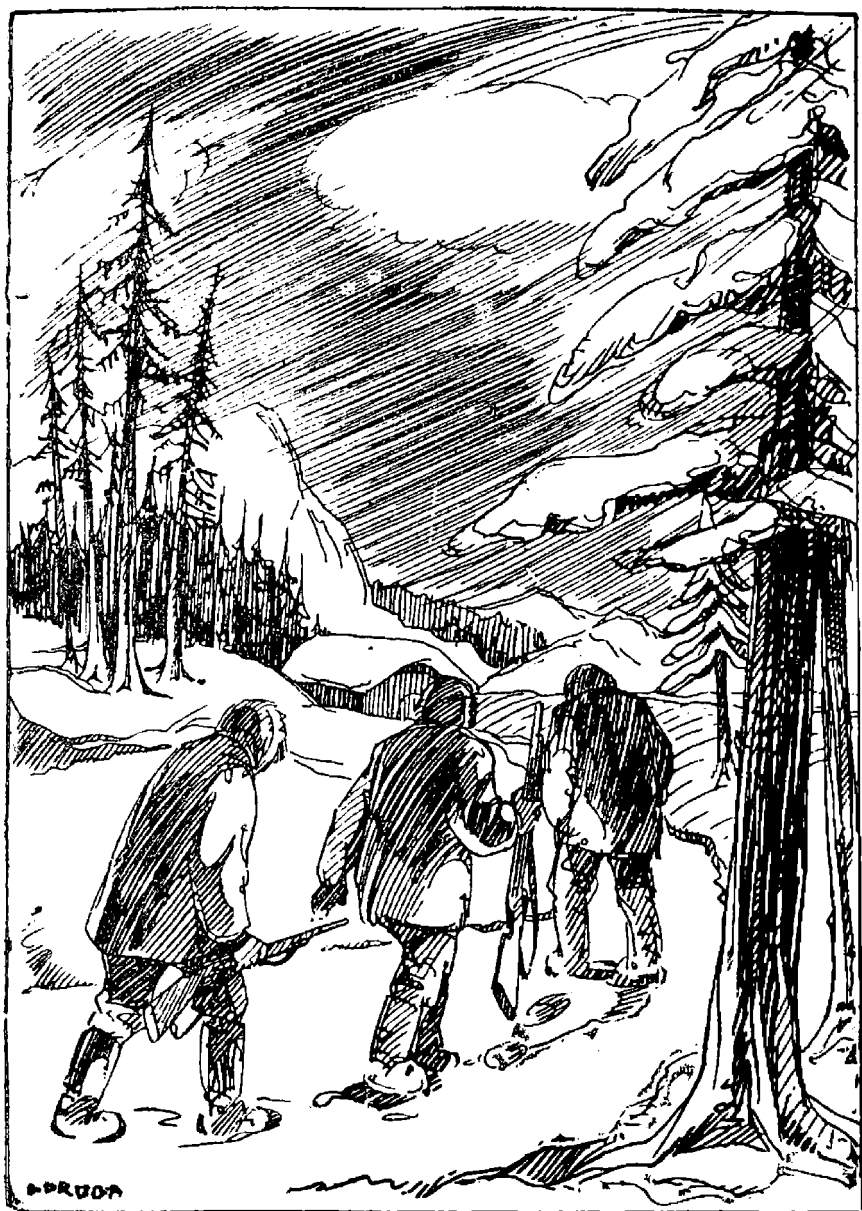
Se întâmpla chiar, acolo unde umbra era mai străvăzătoare și împiedecase dezghețul, să reapară pentru o clipă urmele pașilor lor, dovadă sigură că se aflau pe drum bun.

Dar cum putea Mukoki, fără alt indiciu în afară de cele care îi rămăseseră întipărite în minte, să lege între ele toate aceste puncte? Wabi însuși era înmărmurit de cunoștința pe care o vădea.

Cât despre Rod, întreba cu îngrijorare crescând, cum va izbuti să se descurce și să-și înfăptuiască planurile. Doar gândul la Minnetaki, care-l chema spre necunoscut și

întindea spre el brațele-i rugătoare, gândul la Minnetaki pe care trebuia, s-o scape, îl ajuta să-și păstreze curajul.

Îndată după ce lumina soarelui începu să scadă, cei trei tovarăși poposiră. Ca și în seara trecută, își făcură repede o colibă din frunziș, în preajma unui foc mare sub lumina lunii și a stelelor, Rod, Wabi și Mukoki vegheară pe rând, până a doua zi dimineață.

**Intradevăr, era vechiul loc pe care își așezaseră tabăra,
baraca neatinsă încă,...**

În după amiaza celei de a doua zile, Mukoki, care mergea

mereu în frunte, cercetând neîncetat drumul până la cele mai mici semne pe care abia le putea zări, scoase deodată un strigăt ascuțit.

— Baraca! spuse, întinzând brațul. Priviți!

Pe chipul său se zugrăvea bucuria izbânzii.

Într-adevăr era vechiul loc pe care își așezaseră tabăra, baraca neatinsă încă, făcută din ramuri de pin; în ea dormiseră cei trei bărbați, când se înapoiaseră la Wabinosh-House.

Wabi își puse mâna tremurătoare pe brațul lui Rod, care era tot atât de mișcat ca și el.

— Acum, spuse, a venit ora ta... Acum, Roderick, intervenția ta va fi hotărâtoare.

IV

Omul cu picioare de urs

Roderick Drew simțea că-și pierde curajul. Cât de grozavă îi era răspunderea de acum înainte?

Ce drum urmasa, în ziua în care se despărțise pentru câțva timp de tovarășii săi, pentru a porni spre întâmplări neprevăzute și neobișnuite, în urmărirea unui vânător?

În fața colibei părăsite, se întindea o rariște largă și însoțită, în care zăpada se topise cu desăvârșire.

Nu se mai vedea nimic, nici o urmă.

Și i se spunea:

— Mergi înainte?

Câinii fericiți că se pot odihni, se tolăniseră pe zăpadă. Între cei trei bărbați domnea o tăcere îngrozitoare. Roderick murmură în gând o rugăciune fierbinte către cer.

Își aducea bine aminte că mersese spre sud, astfel încât înaintă în direcția asta, oarecum la întâmplare, ținându-și arma sub braț și fiind urmat, la o oarecare depărtare, de Wabi și de Mukoki, care ou vreau să-l tulbure câtuși de puțin.

Spre marea lui uimire, recunoscă o sumedenie de copăcei și tufișuri pe lângă care trecuse. Cu șase luni mai înainte, când nu știa tocă nimic despre Northland, copăceii și tufișurile acestea nu i-ar fi reținut luarea aminte.

Dar în timpul îndelungatului său ocol de iarnă, în cursul vânătorilor de lupi, apoi la mina de aur, privirea îi devenise mai ageră fără să-și dea seama. Educația aceasta a privirii nu era totuși desăvârșită, încât uneori era șovăitor și încurcat când avea de luat o hotărâre.

Știa bine că, după ce coborâse o vale adâncă, de care-și aducea aminte în cele mai mici amănunțimi urcase panta opusă. Dar prin ce punct anume? N-ar fi putut să spună.

Se opri și-și scrută mintea timp îndelungat, ațintindu-și ochii asupra priveliștei haotice desfășurată înainte-i.

Dar nedumerirea lui se mări. Se întoarse și văzu, la vreo

treizeci de pași în urmă, pe Wabi și Mukoki care îi urmărea mișcărilor. Tulburarea de care era stăpânit spori.

Fu năpădit deodată de simțământul unei neputințe hotărâtoare. Lacrimi deznădăjduite îi umeziră pleoapele; așa dar Minnetaki era pierdută pentru totdeauna?

Ar fi rămas acolo, până la căderea nopții, tot atât de împietrit ca și o statuie, dacă un fulger scurt n-ar fi străbătut deodată spațiul amețindu-i privirea.

Lumina orbitoare pornea de pe povârnișul opus celui pe care se aflau. Tâșnea dintr-un bloc uriaș de gheață, așezat în cumpănă pe o stâncă, pe care-l depusese vreo avalanșă, printr-un joc ciudat al naturii.

Blocul acesta, tot atât de străveziu și de curat ca și cristalul, îndeplinind funcțiunea unei prisme, oglindea o rază de soare și trimitea tânărului bărbat mesajul său.

Într-adevăr Roderick își aduse îndată aminte că trecuse pe lângă blocul acesta. Păli de bucurie și înăbușindu-și un strigăt, se avântă cu repeziciunea unei căprioare.

Tovarășii săi cărora nici nu se gândise să le dea lămuriri despre ceea ce se întâmpla și care se întrebau dacă nu-și pierduse cumva mințile, abia-l puteau urma în sănii, în timp ce-l vedeau coborând povârnișurile înzăpezite ale văii, ca numaidecât după aceea să urce coasta opusă, aținându-și neîncetat privirea spre semnalul miraculos.

Când ajunse lângă blocul albăstrui, trebui să se oprească din pricină că găfâia și era peste măsură de istovit. Abia după ce trecură câteva clipe, izbuti să vorbească și să încunoștințeze în câteva cuvinte pe Wabi și Mukoki despre această intervenție aproape Dumnezeiască.

Laudele tovarășilor săi de drum îl mândriră nespus și îndată după ce-și recăpătă respirația, își reluă drumul pe creștetul muntelui.

Când ajunse pe vârful muntelui, soarele începea să coboare spre orizontul rece. Dar dintr-o pornire firească și vioaie Rod își amintea din ce în ce mai bine toate amănuntele.

În alte împrejurări și dacă situația n-ar fi fost atât de serioasă și îngrijorătoare, Wabi și Mukoki s-ar fi înveselit

nespus de mult văzând pe tânărul alb aplecându-se, ridicându-se și privind pierdut în jurul ca apoi să se aplece și să se ridice iar, mergând cu siguranța unui încercat vânător pe urma ce nu putea fi văzută cu siguranță.

Și când se lăsă noaptea, întunecând cerul, Rod ajunsese tocmai într-un luminiș micuț, unde se aflau aceiași butuci, pe jumătate arși, pe care îi întâlneau săptămâna trecută. Adică butucii pe care îi lăsaseră în urmă-le răpitorii Minnetakiei!

Atunci, pieptul i se umplu de nădejde, iar inima-și înțeți bătaile. În jurul tăciunilor stinși, erau împrăștiate aceleași oase, aceleași fărâmituri de mâncare. Rod le recunoscuse fără greutate.

Dar căută zadarnic urma piciorușului, pe care o găsisese rândul trecut. Iar Mukoki răscoli în zadar zăpada, căutând urmele oamenilor care trecuseră pe acolo sau ale săniilor și ale labelor câinilor. Dezghețul unei singure zile fusese și aci de ajuns, pentru a nimici orice indiciu.

— Trebuie să înnoptăm aici, spuse Wabi. Vom cerceta mai bine locurile, când vom putea vedea limpede...

În pofida bucuriei nestăpânite a lui Rod, care bătea din palme și sărea ca un copil, fruntea lui Wabi rămânea încrețită de îngrijorare, ca și aceea a bătrânului Indian.

Încă o noapte! se gândeau. Încă o noapte pierdută! După atâtea zile de mers, Woongașii se vor fi aflând atât de departe, încât chiar dacă urmăritorii lor porniseră pe drum bun, nu puteau fi siguri că vor izbuti să-i ajungă la vreme. Decât doar dacă vreo întâmplare neprevăzută...

Cei doi bărbați își stăpâniră temerile și nu le împărtășiră lui Roderick, pentru a nu-l mâhni. Drumeții făcură în grabă o baracă de mestecăn, aprinseră focul și adormiră până a doua zi.

Mukoki, simțindu-se mai puțin obosit ca tovarășii săi, veghea toată noaptea. Rod și Wabi, care erau din cale afară de istoviți, dormeau atât de adânc, încât nu se încumetă să-i trezească în zori.

Soarele răsărise de mult, când cei doi tineri ieșiră din baracă și-și întinseră brațele, ca după un somn zdravăn.

Numaidecât însă se rușinară că se dovediseră atât de nepăsători față de bătrânul Indian. Dar Mukoki pierise.

Cum se iviseră zorile, bătrânul nu-și pierduse timpul și, când se întoarse, după vreo jumătate de oră, chipul vădea o neîndoioasă satisfacție.

— Ei bine? îl întrebă Wabi.

— Mukoki își întinse brațul spre Nord-Vest.

— Pe acolo fugit... răspunse.

Judecând pe îndelete, bătrânul vânător ajunsese la convingerea că, dacă la început se păruse că nelegiuirii se îndreaptă spre Sud – un drum care pentru ei n-avea nici un rost – după câtăva vreme ei trebuie să-și fi îndreptat goana spre Nord, spre a se face nevăzuți în singurătatea necercetată a Marelui Deșert alb.

Iscodind cu băgare de seamă terenul și încrețiturile pământului, Mukoki ajunsese până la o vâlcea, ce ducea spre Nord-West și pe care se avântase.

Vâlceaua era foarte îngustă, pereții ei stâncoși și căpoși și, în multe locuri, abia că pătrundea soarele.

Numaidecât, înțeleptul indian recunoscuse în zăpadă urme sigure de pași, după care se vedeau și pete de sânge, ceea ce dovedea că printre Woongași se aflau câțiva răniți.

Apoi, la o cotitură a vâlceleii, unde un cedru înalt își întindea umbra lui de nepătruns, se iviseră cât se poate de limpede urmele a două sănii, ale labelor câinilor și ale pașilor unui număr de vreo doisprezece inși.

Ochii lui Mukoki scânteiară o flacără arzătoare, fia» căra luptei.

Cele două sănii, lămuri el tovarășilor, erau fără îndoială acelea care duceau pe Minnetaki la Kenogami-House, împreună cu paznicii el; după ce uciseră pe paznici, Woongașii puseră mâna pe ele.

Câinii fură înhămați în grabă și cei trei urmăritori porniră spre vâlcea. Ațâțându-și mereu câinii, cărora cele două nopți de odihnă le redase toată vigoarea, călătorii noștri depășiră curând urmele de sânge descoperite de Mukoki, pentru ca după o oră să găsească altele, mai mari, mai dese și mai apăsate.

Deodată, Mukoki, care se afla în fruntea lor, se opri. Un cadavru, înțepenit din pricina gerului, era întins de-a curmezișul drumului, cu obrazul în zăpadă.

Indianul se apropie de el, îl întoarse și-i fu lesne, ca și lui Wabi, să recunoască pe unul din oamenii de la Wabinosh-House. Trebuie să fi fost prins în timpul luptei și apoi luat de Woongași. O fi încercat să scape. Sau, poate, o fi fost rănit serios și, ca să nu-i stânjenească, Woongașii îl vor fi doborât cu o lovitură de topor. Crestătura groaznică făcută în țeastă era adâncă.

Rod privea înspăimântat. Wabi și Mukoki apucară cadavrul de picioare și-l traseră deoparte, apoi neavând cum să-l îngroape, îl acoperiră cu zăpadă. După aceasta, urmăritorii își reluară grăbiți drumul.

Vâlceaua, care nu se mai sfârșea și ale cărei pante deveneau mereu mai anevoioase, era o călăuză sigură. De altfel, în fiecare clipă apăreau urmele răpitorilor și ale săniilor lor. Fiindcă soarele, care în anotimpul acesta se afla încă jos, la orizont, nu cobora niciodată până în fundul vâlcele, care era foarte adâncă.

Petele de sânge erau tot atât de numeroase și Mukoki băgă în același timp de seamă că urmele săniilor erau și mai limpezi, atingând straturile inferioare ale zăpezii.

Ca să nu-și piardă vremea pansându-i și să nu-și încetinească mersul, Woongașii trebuie să-și fi pus răniții pe sănii.

— Bun... Asta bun!... mormăi Mukoki în câteva rânduri. În felul acesta se scurse toate ziua, întretăiată doar de opriri scurte. Goana devenise tot atât de amețitoare, cum fusese cu trei zile înainte, în urmărirea lui Rod.

Când se inseră de-a binelea, cei trei vânători de oameni dădură de urmele unui alt foc de tabără, în preajma căruia fuseseră construite două barăci din ramuri de cedru.

Și aci, faptele erau destul de grăitoare. Era vădit că una dintre barăci, cea mai încăpătoare, fusese făcută pentru Woonga însuși, în timp ce a doua fusese locuită de indienii săi.

Spre baraca aceasta se îndreptaseră pași mici, mici de

tot, care nu puteau fi decât cei ai Minnetakiei. Rod și tovarășii săi se simțiră năpădiți de fiori de groază.

Și spaima lor crescuse, atunci când găsiră și înlăuntrul barăcii o sumedenie de pete mari de sânge care se învecinau cu rufăria însângerată de pe pat.

Oare Minnetaki era rănită? Sau Woonga însuși?

În cea de-a doua baracă erau întinse două corpuri de indieni. Unul era țeapăn. Celălalt era cald încă. Amândouă erau străpunse de gloanțe. Răniți în lupta cu oamenii de la Wabinosh-House, cei doi Indieni veniseră să-și dea aici sfârșitul.

În timp ce Rod și Wabi rămăseseră să-i privească, bucurându-se sălbatec, Mukoki se dusesse la locul unde își făcuseră Wongașii focul și începu să scormonească în cenușă. Deodată, dădu de un tăciune cald.

Mormăi iarăși:

— Bun... Foarte bun asta!...

Rod și Wabi veniseră să-l caute. Văzând că Mukoki stă îngenunchiat și-și umflă fălcile, suflând din răspuțeri în tăciune ca să reaprindă focul, cei doi tineri înțeleseră numaidecât că se apropie de vrăjmaș. Mersul nelegiuitorilor fusese stânjenit de cei răniți. Așa dar, urmăritorii își puteau socoti întemeiată nădejdea de a-i ajunge.

Dar bucuria le rămânea întinată de groază. Aveau mereu înaintea ochilor petele de sânge din baracă.

Mâncarea de seară fu gătită în grabă și drumeții se ospătară; se dădură porții duble câinilor, care erau iarăși prăpădiți de oboseală și ale căror labe reîncepuseră să sângereze și se hotărî să se continue goana o parte din noapte.

Urmele răpitorilor, mai proaspete acum, erau cât se poate de limpezi sub lumina pe care o revărsau luna și stelele, astfel încât putură fi străbătute numeroase mile.

Puțin înainte de ivirea zorilor, urmăritorii își dăruiră numai două ore de odihnă, la adăpostul unei stânci care alcătuia, împreună cu alta, pe care se sprijinea, o adâncitură bine ferită. Și, când se făcu ziuă, urmele lăsate de Woongași erau atât de proaspete, încât puteau fi văzute

de oricine; iar Mukoki, cu iscusința de vechi vânător ce nu dădea niciodată greș, le spuse, fără să șovăie:

— El trecut aici, este numai patru ceas!

Ora hotărâtoare se apropia.

Cel trei bărbați se sfătuiră în grabă și hotărâră ca deocamdată câinii și cele două sănii să rămână în urmă ia adăpostul stâncii, o veche vizuină părăsită, care se înfunda destul de adânc în pământ și-i putea ascunde. Luându-și toate munițiile trebuincioase, aveau să continue singuri urmărirea cu o grabă, care însă trebuia să țină negreșit seamă și de prevedere.

Era aproape ora zece, când cei trei bărbați, în mintea cărora își făcuse loc credința că în curând își vor ajunge vrășmașii, atinseră capătul vâlcelei. Aici, după ce se lărgise, vâlceaua se despărțea în două brațe, cu desăvârșire deosebite

Îi aștepta o surpriză tulburătoare. Și urma fugarilor se despărțea în două brațe. Woongașii se împărțiseră în două grupe. Una dintre sănii apucase spre Nord-Est, în timp ce a doua urmase drumul ce ducea spre Nord-West. În care sanie se aflau Woonga și Minnetaki?

Cei trei tovarăși se întrebară cu privirea. Rod fu cel dintâi care, nemaiputându-se stăpâni, își relua la întâmplare goana spre Nord-Est, ca să vadă dacă nu găsește cumva vreun indiciu, în stare să-i lămurească asupra celor ce trebuiau să facă.

Nu străbătuse nici o sută de yards, când se opri deodată în fața unui grup de copăcei spinoși care mărgineau partea dreaptă a drumului și de pe buze îi scăpă un țipăt de tulburare, pe care nu și-l putu opri.

De una dintre crengile care ieșeau în afara drumului, era atârnată o șuviță lungă și împletită de păr negru și mătăsos, care strălucea în bătaia soarelui.

Wabi și Mukoki, auzind țipătul lui Rod, îl ajunseră în grabă. Văzură ca și el, dar nu îndrăzniră să atingă minunata șuviță neagră și nici unul dintre ei nu se îndoi o clipă măcar că a fost luată din părul Minnetakiei. Și se simțiră înfiorați de durere.

Mukoki trase creanga spre el și scoase încet șuvița strălucitoare. Apoi, fluieră lung, ceea ce însemna dovada celei mai mari neplăceri, pentru a cărei exprimare nu găsea cuvântul potrivit, întrucât cunoștea prea puțin limba engleză.

Apoi rosti:

— Minnetaki sania ailaltă!

Arată tovarășilor săi șuvița de păr.

— Priviți... Părul tăiat, nu smuls... Woonga așezat aici ca să înșele la noi.

Și numai decât se întoarce din drum, ca să pornească pe cealaltă urmă. Rod și Wabi nu mai stătură pe gânduri și-și reîncepură și ei goana.

După vreun sfert de milă, bătrânul vânător se opri și, fără să spună vreun cuvânt (ceea ce dădea mult de înțeles) arată, în direcția opusă dărei lăsată de sanie, urma unui picior mic.

De aci înainte, urmele încălțăminte pe care o purta Minnetaki se iveau la distanțe aproape regulate. Se părea într-adevăr că fata ceruse îngăduința de a merge pe jos, tocmai spre a lăsa în urmă-i, celor care ar fi venit poate s-o scape, o dovadă neîndoielnică a trecerii ei pe acolo.

Cel puțin așa gândea Mukoki, iar Wabi era cu totul de părerea lui.

Cu Rod, însă, lucrurile stăteau altfel. Pe măsură ce se îndepărtau spre Nord. West, se simțea năpădit de o neliniște de neînțeles. Dacă Mukoki se înșela?

Încrederea lui în chibzuință și priceperea bătrânului indian era de obicei nemărginită. Dar nu se putea împiedica de a gândi că, dacă Woongașii fuseseră în stare să taie o șuviță din părul Minnetaki-ei și s-o atârne de un copăcel, nu se vor fi dat în lături să-i scoată încălțăminte și să așeze pe drum urme false.

Nu cumva șuvița însăși era un nou șiretlic, cu ajutorul căruia nelegiuirii nădăduiau să-și zăpăcească urmăritorii? Aceștia se vor crede prea ageri la minte și nu vor voi să ia în serios indiciul, ca să se lase momiți să apuce pe celălalt drum.

O pornire ascunsă, pe care nu izbutea să și-o lămurească, dar care devenea din ce în ce mai poruncitoare, părea că pune stăpânire pe gândurile lui Rod, îndemnându-l să-și cântărească bine hotărârile. Un glas lăuntric și stăruitor îi striga neconținut:

— Minnetaki nu-i pe aici!

Cu toate acestea, de teamă că va fi luat în râs, nu se încumetă să împărtășească această bănuială tovarășilor săi, a căror convingere că sunt pe drum bun îl zăpăcea.

În cele din urmă, nu se mai putu abține și-și luă inima-n dinți, spunându-le oarecum încurcat:

— Ascultă, Wabi, eu mă întorc și o iau pe celălalt drum. Dacă în timp de o oră nu găsesc nici o urmă, vin după voi.

Wabi se strădui în zadar să-l convingă că trebuie să renunțe la hotărârea luată, stăruind asupra primejdiei de care ar fi fost amenințat micul lor număr, printr-o despărțire. Mukoki, căruia Wabi îi ceru să-i întărească temerile, se mulțumi să ridice din umeri în loc să răspundă.

Dar Rod își păstră hotărârea și reluându-și fuga, se întoarse până la locul unde se desfăceau drumurile. Aci, apucă spre Nord-Est și, cu inima zvâcnind, trecu iarăși pe dinaintea copăcelului în care descoperise șuvița mătăsoasă.

Văzând-o, își simți sporite și întărite bănuielile și începu să alerge în jurul copăcelului.

Trecu însă o oră, fără să descopere nici cel mai mic indiciu. Urmele dispăreau în zăpadă. Cu toate acestea, nici nu se opri, nici nu se întoarse din drum.

Ce putea fi oare lucrul acela nelămurit care, pitit în ascunzișurile sufletului său, îl mâna mereu înainte? Și, pe măsură ce mergea, se convingea mereu mai mult că se află pe drum bun și că Wabi și Mukoki porniseră pe o cale greșită. Se părea că-l atrage un magnet, căruia nu-i se putea împotrivi. Deși nu era superstițios, se simțea din cale afară de tulburat.

Trecu încă o oră.

Locurile deveneau din ce în ce mai aspre și mai sălbatece. Nu se mai vedeau decât creștete stâncoase și ciopârțite, crăpături și văgăuni, prin care se năpusteau

primăvara o sumedenie de pâraie spumegând.

Fără să-și dea seama, Rod încetinise goana. Își ținea arma sub braț, gata să tragă. La fiecare pas întâlnea bolovani uriași, strâmbi și trântiți de-a curmezișul drumului, încât păreau așezați dinadins ca să poată fi folosiți ca locuri de pândă.

În timp ce trecea pe lângă unul din bolovanii aceștia, a cărui mărime era de neînchipuit, tânărul bărbat simți că-i îngheață sângele în vine. Întâlnea pentru a doua oară un cadavru, zăcând de-a curmezișul drumului.

Era un indian, întins pe zăpadă, cu brațele îndepărtate de trup și cu chipul strâmbat din pricina agoniei. În spate avea o rană adâncă, făcută între umeri cu un satâr, iar zăpada din jurul lui se împurpurase cu sânge proaspăt. Nu se vedea nici o urmă, care să lase să se creadă că se dăduse vreo luptă și moartea indianului trebuia să se fii întâmplat de vreo oră.

Câteva clipe, Rod privi înfricoșat cadavrul. Cine o fi ucis pe acest om? Să fi fost Minnetaki, care-și lovise pe la spate pe unul dintre răpitorii ei? Apoi, Rod își relua fuga, fiind însă mai prevăzător.

Urma saniei ducea într-un teren atât de anevoios, încât părea aproape cu neputință de folosit. Conducătorul ei trebuia să fi fost foarte iscusit de vreme ce putuse trece pe un asemenea drum.

Deodată, Rod, care nu înceta să privească locurile cu toată luarea aminte, își opri fuga. Urmele unui urs uriaș, ale cărui labe mari erau adânc întipărite în zăpadă, se întretăiau cu cele ale saniei.

Roderick nu se îndoii că animalul, trezit din somnul său de iarnă de căldura soarelui, s-a folosit de vremea frumoasă, ca să-și părăsească vizuina și să facă o preumblare.

Îndemnat de o curiozitate pe care nu și-o putea lămuri, merse vreo cincizeci de metri de-a lungul urmelor ursului. Coborând, ajunsese până la o văgăună îngustă, care astupa cu desăvârșire unul din bolovanii aceia mari cu forme ciudate, risipiți acolo de vreun cataclism preistoric și asemănător celor, atât de numeroase, pe care le întâlnise

în drum.

Fără îndoială, ursul își avea vizuina aici, într-o crăpătură o bolovanului în care pătrunsese.

Rod nu înceta să înainteze și, spre marea lui uimire, își dădu seama că spărtura străbătea bolovanul dintr-o parte într-alta, sfârșindu-se în văgăună.

Mărginită și oarecum strivită de-o parte și de alta de doi pereți râpoși, care în unele locuri aproape că se împreunau, văgăuna aceasta amintea prin înfățișarea ei, cu toate că în măsură mai mică, văgăuna de neuitat în care Rod, și Wabi trăiseră atâtea ore chinuitoare, adică pe aceea care după cum susținea Rod ascundea taina minei de aur.

Mergând încă vreo sută de metri prin trecătoarea stâncoasă, îngrozitor de întunecată, Rod se pregătea să se înapoieze, când își dădu seama că nu se mai văd urmele pașilor de urs.

În locul lor se iviră pași omenești

V

„Corp la corp” cu Woongașii

Uluirea lui Rod ajunsese la culme.

Îi trebuiră câteva minute ca să se reculeagă și să chibzuiască pe îndelete. Simțea că are nevoie mai mult ca oricând de stăpânire de sine.

Fără îndoială, ursul nu era un urs, ci un om. Mai târziu avea să se lămurească taina aceasta. Dar omul nu era oare tocmai acela care răpise pe Minnetaki și o târâse apoi cu el în această pustietate singuratecă.

Rod credea că se apropie de țintă.

Drumul era foarte anevoios prin îngustimea acestui drum stâncos și plin de ridicături și scobituri. Cu toate acestea, Rod n-avea decât să se ia după urmele omului-urs, care părea să se fi simțit în voia sa în această văgăună și găsisese pretutindeni, fără să șovăie, cele mai prielnice locuri de trecere.

Deodată dădu de un arbore prăbușit dintr-una din râpele lăturalnice, unde fusese agățat vreme îndelungată de o întortochetură a stâncii și căzuse de-a curmezișul văgăunei, astupând-o. Omul care trecuse pe acolo înaintea lui Rod sărise peste această piedică, înlăturând în parte zăpada din drumul său, într-altă parte, pe trunchiul copacului, acolo unde așternutul alb rămăsese neatins, se sprijinise o mână de om.

Rod încremeni. Cele cinci degete ale mâinii lăsaseră urme cât se poate de limpezi. Erau lungi și subțiri, iar palma era strâmtă. Nu putea fi decât o mână femeiască, mâna Minnetakiei.

Omul-urs, care purtase până atunci pe brațe pe tânăra fată, își lăsase desigur jos povara ca să poată sări peste piedica ivită, iar Minnetaki trecuse după el.

Apoi, își continuase drumul. Picioarele ei mici, după ce fuseseră descălțate (întrucât încălțăminte era sortită, cum

ghicise Rod, să întipărească urme false pe celălalt drum) fuseseră înfășurate la repezeală și cu stângăcie, după cât se părea, în niște bucăți de blană, spre a le feri de frig și a le împiedica să degere. Din această pricină, urmele neregulate pe care le lăsau pașii ei aveau, pentru un ochi neobișnuit, asemănarea cu cei ai picioarelor omului-urs,

Astfel, Rod înțelegea că foarte curând avea să-și pună viața în primejdie pentru iubita soră a lui Wabi. Avea oare să-și înfrunte vrășmașul după ce-l va fi pândit, sau într-o luptă „corp la corp”? Oricare va fi fost felul luptei, era hotărât să nu se dea înlături, ci s-o primească singur, bărbătește.

Își cercetă cu de-amănuntul pușca, își scoase revolverul din toc și se încredință că și cuțitul său alunecă bine în blana în care era învelit.

Merse aproape încă o milă. Apoi, i se păru că aude un sunet, pe care nu și-l putea lămuri, dar care nu pornea de departe. Se opri și ascultă, înăbușindu-și răsuflarea. Dar nu mai auzi nimic. Poate că vreo vulpe sau vreo pasăre a rostogolit o piatră.

Își reluă încet mersul, ațintindu-și ochii și ciulind urechile.

După câteva minute, se opri iar. Plutea în aer un miros slab, care dădu de bănuir.

O adiere îl lămuri curând. Era un miros acru de fum, amestecat cu parfumul rășinos și plăcut al cedrului. Fără îndoială că în apropiere se afla un foc, poate chiar la o bătaie de pușcă.

Tăcut ca o umbră, Rod ocoli un bolovan, din pricina căruia nu putea să vadă. Hotărârea sa era luată. Vântul îi era prielnic și, dacă izbutea să năvălească pe neașteptate asupra vrășmașului său, l-ar fi doborât ca pe un câine, cu o singură împușcătură, fără să-l înștiințeze, fără să mai stea cu el de vorbă și fără să se îndure de el.

Încetul cu încetul și ținându-și arma la umăr, ieși din adăpostul pe care i-l oferise bolnavul și deodată vederea îi deveni mai cuprinzătoare.

La vreo douăzeci de pași, unde se sfârșea văgăuna și erau îngrămădite sfărâmurile de stâncă, se înălța o colibă

făcută din butuci, iar din acoperișul ei se ridica o spirală de fum, în chip fantomatic.

Roderick se aplecă întocmai ca un lup în spatele unul tufiș, ținându-și degetul, care-i tremura fără vrere, apăsând pe trăgaciul armei și privi cu luare aminte. Dacă nelegiuitul era în colibă, l-ar aștepta și l-ar pândi oricât ar trebui.

În afară de un hohot de plâns ce părea ieșit prin ușa deschisă a colibei, nu se auzi nimic.

Hohotul acesta îl înfioră până în adâncul sufletului și, dintr-o săritură deznădăjduită, își primejdui viața, avântându-se cu îndrăzneală până la colibă.

Minnetaki ședea trântită pe pământ, cu minunatul ei păr negru atârându-i despletit pe umeri și pe genunchi. Era palidă ca un cadavru și privea neclintit și ciudat pe tânărul bărbat care se ivi deodată înaintea ei ca o arătare supranaturală.

Era singură, sau cel puțin se părea că e singură. Într-o clipă, Rod se trezi îngenunchind lângă gingașa soră a lui Wabi. Uitase cu desăvârșire că trebuia să fie prevăzător.

Un țipăt înfricoșător al Minnetakiei îl făcu să se întoarcă spre ușa colibei, fără să se ridice.

Și văzu pe omul cel mai îngrozitor pe care-l văzuse vreodată, gata să se repeadă asupra-i.

Într-o clipită, Rod își dădu seama că indianul ce se afla în pragul ușii era vânjos, avea chipul sălbatic și ținea în mână un cuțit strălucitor.

În asemenea împrejurări, făptura omenească își dă seama numaidecât și oarecum fără vrere, ce are de făcut ca să se apere și să se salveze. Mișcările ce sunt trebuincioase se săvârșesc aproape în chip firesc, ca și cum viața, care nu mai atârână decât de un fir de păr – cum se spune – n-ar mai aștepta chibzuiala zăbavnică a gândirii, ci ar găsi în ea cel mai temeinic ajutor.

Așa că Rod se hotărî repede. Fără să știe pentru ce, se zvârli cu fața la pământ. Astfel scăpă.

Cu un strigăt furios, indianul se năpustise asupra-i, lovind cu cuțitul. Dar izbi în gol și, din pricina avântului său, se împiedică de corpul tânărului, prăbușindu-se alături de el.

După experiența plină de neplăceri pe care o făcuse în Wild, Rod devenise tot atât de mlădios ca o pisică sălbatică. Mușchii i se întăriseră ca oțelul. Fără să se scoale, sări ridicându-și cuțitul deasupra pieptului lui Woonga.

Dar și Woonga era la fel de ager. Tot atât de iute se feri de lovitura ce-i era sortită și îndepărtă cu putere cuțitul, care se izbi de pământ.

În secunda următoare, înconjură gâtul lui Rod cu brațul liber și amândoi rămaseră o clipă nemișcați într-o strânsoare sălbatecă.

Cu aceiaș mână cu care-și ținea cuțitul, Roderick prinsese mâna indianului, care era de asemeni înarmată și care făcea aceiaș lucru. Nici unul din ei nu putea slăbi strânsoarea mâinii vrăjmașului ca să lovească, fără ca să înlesnească în același timp ivirea unei primejdii, poate mortală, pentru sine. Însuși.

Iată ce-și spunea Rod în cele câteva clipe, în care lupta era întreruptă. Dar își dădea seama că Woonga era mai voinic decât el. În clipa în care ar fi nevoit să slăbească strânsoarea, cuțitul vrăjmașului său i s-ar împlânta în piept și Minnetaki ar deveni pentru totdeauna prada sălbatecului.

Întorcându-și ușor capul spre revolverul său salvator, pe care nu-l putea atinge, tânărul zări pe Minnetaki, care se afla aproape de el și care se ridicase. Abia atunci însă văzu că mâinile tinerei fete erau legate la spate.

Îngrozită, ea privea pe cei doi luptători și încercă să-și dea seama cum ar putea, deși nu avea mâinile libere, să vină în ajutorul prietenului ei.

Deodată, scoțând un țipăt, se năpusti cu picioarele alăturate pe brațul întins al lui Woonga, strivindu-l printr-o apăsare puternică.

— Repede, Rodi strigă. Repede! Lovește! Lovește-l!

Urlând, indianul izbuti să-și elibereze brațul și mâna, printr-o hotărâtă contractare a mușchilor. Dar Rod lovise năprasnic, înfigând până la mâner tăișul cuțitului în pieptul vrăjmașului său.

Cuțitul pătrunse în carne cu un zgomot surd și indianul dădu drumul celui ce-l avea în mână, dar numai după ce

pricinui lui Rod, o rană zdravănă lângă șold.

Tânărul bărbat scoase un țipăt ascuțit, de bucurie și de durere în același timp și, făcând o efortare uriașă, se ridică, clătinându-se. Apoi, trăgând din pieptul celui învins cuțitul însângerat, tăie legăturile de la mâinile Minnetakiei și, cuprins de slăbiciune, se prăbuși la pământ.

Tâmpilele îi zvâcneau și-l năpădiră amețelile. Dar simții totodată că două brațe gingașe îi înconjoară gâtul și auzea o voce cunoscută, ce părea că vine din depărtări, chemându-l pe nume. În cele din urmă, își pierdu cu desăvârșire cunoștința.

Când își reveni în fire, mâna Minnetakiei îi mângâia obrazul. Chipul tinerei fete era aplecat asupra-i. Prin ușa deschisă a colibei, zărea zăpada albă de afară, care scânteia în soare.

— Rod... spunea Minnetaki.

Și vocea ei era mai curând o șoaptă, care fremăta de îngrijorare și de bucurie.

Roderick ridică ușor o mână și dezmierdă palidul chip al fetei. Suspina:

— Sunt foarte fericit că te revăd, Minnetaki...

Tânăra îi întinse să bea o cană cu apă rece.

— Nu trebuie să te miști, îi spuse, cu ochii lucind ca două stele. Rana nu e prea gravă, după cât nădăjduiesc și am pansat-o cum am putut mai bine. Dar nu te mișca de loc, altfel va reîncepe să curgă sânge.

— Cu toate acestea, zise Rod, lasă-mă să-ți spun cât de mâhnit am fost, când a trebuit să părăsesc Wabinosh-House fără să te revăd... Apoi, spaima mea când am aflat că ai fost răpită... Acum, te-m regăsit... Restul nu-i nimic...

— Ssst! Taci! Taci!

Și Minnetaki puse mâna pe gura lui Rod

— Sunt curioasă să știu, îi spuse zâmbind, cum ai ajuns aici și cum ai izbutit să mă scapi. Dar nu vreau să-mi răspunzi... cel puțin acum nu vreau. Te rog, nu te obosi vorbind.

Ochii s în»

sa

Roderick băgă de seamă că, sub privirea sa ochii Minnetakiei se uitau deoparte, oarecum tulburați, întoarse și el capul. Astfel, privirea-i căzu asupra unei grămezi nedeslușite, întinsă pe pământ acoperită cu o blană.

Îl străbătură fiori. Mâna Minnetakiei tremura într-a lui Rod.

— E Woonga, șopti fata. Însuși Woonga și e mort.

VI

Rod e în pericol de moarte

În ciuda slăbiciunii care-l cuprinsese, Rod tresări.

Prin urmare, șeful îngrozitor, vechiul dușman al Wabinosh-House-ului, acela care râvnise cândva pe mama Minnetakiei și jurase că se va răzbuna pe tatăl lui Wabi, fiindcă i-o răpise, nelegiuitul ce nu putea fi prins și visase că-și va revărsa ura și patima asupra fiicei, era morți. Și cel care-l ucisese era el însuși, Roderick!

Cu toată suferința care-l chinuia și a frigurilor care îl zgâlțâiau, tânărul zâmbi cu o mândrie îndreptățită.

— Cât de fericit sunt, Minnetaki... fericit că am...

Dar înainte să-și fi sfârșit fraza, doi nou-veniți, care se apropiaseră pe furiș, se iviră în ușa colibeii. Erau Wabi și Mukoki care, văzând că Rod nu reapare, se înapoiaseră din drum și porniseră în căutarea lui.

Emoția fu atât de puternică, încât Rod căzu în nesimțire și-și pierdu cu desăvârșire cunoștința.

După o jumătate de oră, când își reveni în fire, i se păru că s-a scurs un timp nemărginit între prezent și întâmplarea îngrozitoare prin care trecuse.

În timp ce Minnetaki îi mângâia obrazul și-i dezmiarda părul, ca o mamă care-și liniștește și-și adoarme copilul, Mukoki, bătrânul vânător, se așezase la picioarele lui, fixându-l cu ochii săi negri și strălucitori ca tăciunii.

În privirea aceasta era o expresie ciudată. Rod o mai văzuse ori de câte ori bătrânul indian se temea că acei pe care îi îndrăgea erau amenințat de vreo primejdie. Și Rod înțelese numaidecât că între vechiul sălbatec și el exista o legătură, mult mai trainică și mai profundă decât aceia a unei simple camaraderii.

Astfel încât, foarte tulburat, rosti cu oarecare greutate:

— Hei, Muki!

Auzindu-l, Mukoki se târî încet de-a lungul lui și-i prinse mâinile, tremurând și cu o bucurie silită, zugrăvită pe chipul

lui aspru.

— Dumneata avut dreptate... spuse tânărului bărbat. Și eu, prost mare, nu avut... Dumneata scăpat Minnetaki și omorât Woonga... Dumneata viteaz, foarte viteaz, foarte mult viteaz!

În ce privește pe Wabi, abia de-și potolea entuziasmul, prin repetatele îndemnuri ale Minnetakiei:

— Ssst! Ssst!

Cu toate acestea, nu-l putu împiedica să strige, cu ochii înlăcrămați.

— Rod, ești un erou! Da, un adevărat erou! Dumnezeu să te păzească totdeauna!

În timp ce Minnetaki îl învelea pe Rod cu blănuri îl ridica încet capul și-i întindea iarăși cana cu apă rece la buze, Wabi și Mukoki scoaseră din colibă corpul lui Woonga și se duseră să caute sania și câinii.

La înapoiere, bătrânul indian se apucă să panseze cu grijă și îndemănare rana tânărului bărbat, care era adâncă și-i pricinuia din ce în ce mai multe dureri. Se hotărî ca, a doua zi chiar, Rod să fie culcat pe una din sănii, iar mica trupă să se străduiască să ajungă cât mai grabnic la Wabinosh-House, unde rănitul avea să fie îngrijit cum se cuvine de un medic și de un chirurg.

Apoi, în timp ce un foc vioi, aprins cu crengi de brad și plop, ardea în vatra făcută din pietrele uscate ale colibeii, Minnetaki istorisi pe scurt întâmplările și împrejurările în care a fost răpită și capcana căreia-i căzuse victimă, împreună cu păzitorii ei.

Dacă toți apărătorii ei, în afară de unul, adică tocmai acela care plecase la Wabinosh-House ca să ducă vestea răpirii și să-și dea apoi sufletul, au rămas pe teren, pierderile dușmanului au fost tot atât de crude.

Woonga fusese împușcat în coapsă și pierduse mult sânge. Din pricina aceasta urmăritorii lui dăduseră în tot lungul drumului de petele acelea care îi pususeră pe gânduri. Ca să i se poată închide rana și ca să se odihnească oamenii, care erau mai mult sau mai puțin răniți, Woonga fusese nevoit să facă un popas de trei zile în

baraca întâlnită de Rod și tovarășii lui în cursul urmăririi. Numai datorită acestui fapt, izbutiseră să-i ajungă.

Tot atât de sigur era că sângele pe care-l pierduse sălbatecul din pricina împușcăturii în coapsă îl slăbise în chip simțitor, așa încât îl fusese mai lesne lui Rod să lupte și să învingă pe înfricoșătorul uriaș.

Și dacă Woonga, preocupat numai de gândul de a fugi, nu se atinsese până atunci de Minnetaki, tânăra fată nu-și mai făcea nici o iluzie cu privire la trista soartă ce-o aștepta în coliba din butuci, desigur una din ascunzătorile obișnuite ale tâlharului.

Rod întrebă de ce fusese ucis indianul, găsit mort pe drum cu un cuțit în spate și cine-l omorâse.

Minnetaki răspunse că la un moment dat se iscase o ceartă aprinsă între șeful bandei și unul din oameni și, cu toate că nu putuse înțelege bine ce-și spuneau, își dăduse totuși seama că indianul pretinsese că trebuie să se bucure și el de prizonieră. Dar, în timp ce se întorsese, Woonga îl omorâse.

Rod ceru amănunte și cu privire la taina labelor de urs întipărite în zăpadă.

Minnetaki nu-și putu opri râsul, lămurind că la ieșirea din văgăună Woonga părăsise drumul urmat de sănii și de ceilalți tâlhari și-și vârâse încălțăminte în niște picioare de urs, pregătite dinainte, sigur fiind că urmele acestea nu-l vor trăda.

Din acest loc, purtase pe tânăra fată pe brațe și abia după un timp îndelungat îi dăduse drumul și o lăsase să meargă, dar numai după ce-i legase mâinile pentru ca el însuși să renunțe la șiretlicul cu picioarele de urs și să meargă în chip firesc.

Mukoki izbucni în hohote de râs și bătu voios din palme, spunând despre Rod:

— El nu prost! Oricum, el tot luat după urmele de urs!

Convorbirea dură până seara, în timp ce flacăra din vatră zugrăvea umbre pe pereții colibei de butuci. La rându-i, Wabi povesti surioarei sale cât de înspăimântați fuseseră părinții lor și el, cum izbutise să ajungă pe Rod ce pornise

pe drumul spre civilizație și cum fusese regăsită, datorită lui Rod.

Îi istorisi apoi câteva din întâmplările pe care le trăise, în tovărășia lui Rod și a lui Mukoki, în cursul iernii trecute, în marea expediție pentru vânarea lupilor. Îi descrise vechea colibă părăsită, în care două schelete ale unor bărbați ce se ucisese ră le dezvăluiseră taina unei îndepărtate mine de aur, în căutarea căreia plănuiseră o nouă expediție pentru primăvara viitoare.

La rândul-i, Minnetaki fremătă de emoție la gândul omului misterios.

Roderick adormise de mult, dar tovarășii lui și tânăra fată continuau să vorbească în jurul flăcării ce era pe cale să se stingă.

Se părea că soarta își slăbise vitregia. În curând aveau să ajungă la Wabinosh-House și Minnetaki va fi redată teafără și nevătămată părinților ei. Chiar a doua zi...

Dar vai! A doua zi se văzu că în cursul nopții starea lui Rod se înrăutățise mult. Cuțitul indianului pătrunsese adânc și cine știe dacă nu fusese atins vreun organ vital! Sau poate că puternicele friguri care scuturau pe tânărul bărbat se datorau și oboselii prea mari din ultimele zile, ca și nenumăratelor și neîntreruptelor tulburări ce se iviseră?

Oricum, însă, Roderick căzuse pradă unui soi ciudat de amorțeală, din care era cu neputință să fie smuls. Cu toată prevederea trebuincioasă, fu așezat într-una din sănii și condus la Wabinosh-House în starea aceasta vrednică de milă, sub ochii înlăcrămați ai Minnetakiei.

Urmare zile și nopți întregi de delir, în care se părea că moartea e aproape și că se va năpusti asupra lui Roderick Drew. El visa neîncetat că e ars și fript pe un jăratec mistuitor. Și când își deschidea ochii, revenindu-și în fire pentru câteva clipe, zărea mereu aplecat asupra-i obrazul gingaș al Minnetakiei, al tinerei lui prietene care se străduia să-i alunge căldurile, punându-i pe frunte comprese de apă rece.

Cu toate acestea, rana vădea tendința de a se lecu, fiindcă viața e înrădăcinată temeinic într-un corp tânăr.

Urmără zile și nopți întregi de delir...

Umflătura începu să descrească și, după o lună, Rod fu socotit în afară de primejdie.

Pentru întremarea lui desăvârșită, trebui să mai treacă o lună, în timpul căreia Minnetaki veni într-o zi să înștiințeze pe tânărul bărbat că-l așteaptă o mare surpriză. Sosise mama lui, Mrs. Drew. O sanie trimisă de la Wabinosh-House se dusesse s-o ia și s-o aducă lângă fiul ei.

În convorbirile pe care le aveau, Rod și Wabi începeau să se arate iar preocupați de mina de aur. Vremea trecuse, și se apropia clipa prielnică, în care-și puteau îngădui să pornească la drum.

Într-o după amiază, stând de vorbă cu Minnetaki, Rod o întreabă dacă n-ar voi să ia parte la expediție:

Și întrucât ochii Minnetakiei scânteiară la această propunere s

— Caută să capeți îngăduința părinților, îi spuse. Folosește-te de toată puterea de convingere! Pune și pe fratele să stăruie și să te sprijine...

Dar Minnetaki redevenind deodată serioasă, clătină din cap.

— Tata și mama, îi răspunse, nu vor consimți niciodată. Da, desigur, aş fi fericită, foarte fericită, să te întovărășesc... Și, ca și d-ta, aş vâna urși, lupi, cerbi și căprioare. Ca și d-ta, aş căuta aurul strălucitor... Dar închipuite o clipă în locul părinților mei. Știi cât mă iubesc prin câte spaime au trecut din cauza mea. Totul e încă prea proaspăt. Dacă e adevărat că moartea lui Woonga i-a descurajat tovarășii, care au pierit ca prin farmec din întreaga regiune, câte primejdii mă pot amenința totuși, într-o asemenea expediție! În ce mă privește pe mine, nu mă tem de ele. Dar tata și mama n-ar putea fi tot atât de liniștiți ca mine. Datoria mea este să nu le mai pricinuiesc vreo mâhnire și să nu-i mai îngrijorez. Voi rămâne în preajma lor și în același timp voi ține tovărășie mamei d-tale, care mă și iubește de parcă aş fi propria ei fiică... D-ta poți pleca și-ți urez noroc!

VII

Sub gheața lacului Nipigon

Acum, soarele răsărea mai curând în fiecare dimineață, zilele erau mai lungi și aerul mai călduț.

De sub abureala primăvăratecă, se înălța parfumul minunat al pământului proaspăt. Pădurea adevărată, plină de viață nevăzută, se trezea cu mii de zgomote din somnul ei îndelungat sub învelișul de zăpadă.

Pretutindeni, păsările de pradă își ciripeau prin crânguri cântecele de dragoste, sau zburau perechi-perechi. Gaițele și corbii se bucurau de venirea primăverii. Păsările de iarnă împestrite albe și negre, care zburau peste tot scânteind în soare ca niște pietre prețioase, începeau să pribegescă spre Nord. Apoi, pieriră cu desăvârșire, odată cu cea din urmă zăpadă.

Plopii își umpleau cu sevă binefăcătoare mugurii de mărimea boabelor de mazăre, care se iveau unii după alții, spre nemărginita desfătare a potârnicilor.

E ora când ursoaica iese din vizuina de iarnă, însoțită de puii ei, născuți de două luni și-i învață cum să încovoaiie spre ei copacii tineri, ca să poată atinge mlădițele plâpânde.

Ora la care cerbii coboară de pe înaltele culmi muntoase, unde s-au dus din înțelepciune să-și caute adăpost, urmăriți de lupii îndârjiți să sfâșie pe cei bolnavi sau slăbiți de vârstă dintre ei.

Gheața începea să trosnească și să se sfărâme pe pământ ca și pe lacuri, pe stânci ca și pe arbori. În fiecare noapte, licăreala rece și palidă a aurorii boreale se retrăgea încetul cu încetul spre Pol.

La Wabinosh-House, care fusese părăsit de soldații trimiși de guvernul canadian pentru paza Agenției, domnea iarăși o liniște deplină.

Plecarea căutătorilor de aur se întâmplă într-o dimineață

de Aprilie. În ajun, Rod, Wabi și Mukoki își sfârșiseră pregătirile și-și cercetaseră încă odată, în grabă toate cele trebuincioase. Nimic nu fusese uitat și în cursul nopții Rod, căruia gândul la această nouă și ispititoare expediție spre marginea Northlandului îi tulbura somnul, strânsese de douăzeci de ori în mână, cu înfrigurare, scoarța de mesteacăn care avea să-i călăuzească.⁴

Stelele sclipeau încă pe cer, când toți cei ce locuiau în Agenție se treziseră. Se adunaseră cu toții în sufrageria cea mare, în care mâncau mereu membrii Agenției, de două secole.

Se pregătise o masă de „rămas-bun” în cinstea celor care plecau pentru săptămâni, sau poate chiar pentru luni de zile. Deasupra adunării plutea o mahnire cu neputință de înlăturat și conducătorul Agenției, vădind o voioșie prefăcută și zgomotoasă, se străduia să reînsuflețească femeile.

Mis Drew și mama Minnetakiei, fosta principesă indiană, își ascundeau tulburarea cum puteau mai bine. Dar ochii roșii ai Minnetaki-ei arătau tuturor că plânsese.

Când se sfârși masa și ieșiră cu toții să soarbă aerul proaspăt al dimineții, Rod, pe care lacrimile erau gata să-l podidească, se simți ușurat.

Însoțind pe călători, toți cei de față coborâră până la marginea Lacului Nipigon, pe a cărui apă liberă de gheață aștepta o barcă lungă, făcută dintr-un trunchi scobit.

Cele două mame își luară rămas bun de la fiii lor. Când Wabi sărută pe ambii obraji pe sora sa Minnetaki, ea nu se mai putu stăpâni și izbucni în hohote de plâns. Rod, care strângea mâna tinerei fete, simți că-l îneacă și pe el plânsul.

— La revedere, Minnetaki! îi strigă, în timp ce se așeză în barca, în care se afla bătrânul Mukoki și pe care Wabi o împingea în largul apei.

Barca se îndepărtă și pieri curând în întuneric.

Câteva clipe nu se mai auzi nimic altceva decât loviturile

⁴ E vorba de planul schițat pe o scoarță de mesteacăn și care indica drumul spre mina de aur.

vâslelor. Apoi, ajunse pentru o ultimă oară până la cei trei bărbați glasul stins al Minnetakiei, care le ura călătorie fericită. După aceea, se făcu liniște.

Rod fu cel dintâi care vorbi.

— În împrejurările de felul ăsteia, spuse, cea mai neplăcută este clipa despărțirii!

Vraja apăsătoare era sfărâmată.

— Negreșit... răspunse Wabi. De fiecare dată când îmi părăsesc sora, mă năpădește o tristețe ucigătoare. Dar va veni ziua în care, nu mă îndoiesc, voi izbuti să-mi conving părinții s-o lase să vină cu noi. Ce spui, Rod?

— Ce spun? bolborosi Rod, roșind. Spun... spun că ar fi o tovarășă îndrăzneță.

— Da, e vitează, ea știe trage, știe vâneze cu noi... Asta bun, asta foarte bun! Întări Mukoki cu atâta convingere, încât Rod și Wabi izbucniră în râs.

Wabi aprinse un chibrit și la lumina lui cercetă busola.

— În loc să ocolim țărmul lacului, spuse, să-l trecem de-a curmezișul. În felul ăsta, vom câștiga mult. Ce crezi, Muki?

Bătrânul vânător nu-i răspunse. Mirat, Wabi încetă să vâslească și-și repetă întrebarea.

— Socotești că n-ar fi nimerit? îl întrebă.

Mukoki își vârî mâna în apă, apoi o scoase și o ridică deasupra capului.

— Vânt de la Sud... spuse. Poate nu fie mai tare. Dar dacă face mai tare...

Roderick se gândi la greaua încărcătură a corăbiei și spuse?

— Negreșit că dacă s-ar înteți vântul, s-ar putea să nu ne fie prea bine...

Wabi păru că șovăie, apoi îi răspunse:

— Să mergem la noroc! Ca să înconjurăm lacul, ne trebuie toată ziua de azi și mâine altă jumătate de zi. Dacă pornim de-a curmezișul, câștigăm o zi întreagă. Ajungem după amiază pe uscat.

Mukoki scoase un mormăit, care putea fi luat în același timp drept împotrivire, dar și drept consimțământ. În ce privește pe Rod, el se uita oarecum îngrozit la luntrea

aceea ușoară, care se avânta îndrăzneț pe nemărginita și fremătătoarea suprafață lichidă.

Bătaia regulată a vâslelor mâna luntrea cu o iuțeală de patru mile pe oră și, când se făcu de-a binelea ziuă, țărmlul împădurit de la Wabinosh-House nu mai era decât o linie neguroasă.

Deasupra lacului scânteietor se ridicase soarele, cald și măreț, alungând frigul, în timp ce adierea vântului aducea cu sine mirosul pădurilor îndepărtate. Rod fu cât se poate de liniștit.

Vâslea voios, cu toată vigoarea mușchilor săi tineri. Wabi fluiera și cânta, amestecând cântecele cu arii indiene. Rod își alătură vocea de a lui Wabi, ca să fredoneze împreună „Yankee Doodle”⁵ și „The Star spangled Bauner”⁶. Până și taciturnul Mukoki cânta din când în când, ca să arate că împărtășește veselia celor doi tovarăși ai săi.

Într-adevăr, ce roman atrăgător și fermecător se pregăteau să trăiască cei doi tineri? Înaintea lor se deschidea Nordul nemărginit, pustiu și tăcut, cu taina lui de nepătruns. Vântul le aducea chemarea acestui ținut. Și ceea ce era mai presus de orice, poate că le surâdea norocul și-i aștepta la capătul acestei aventuri. Oare ar mai fi putut fi triști în asemenea împrejurări?

Cârduri numeroase de rațe sălbatece, cu penele negre și ciocul albastru, însuflețeau apele lacului. Zburau și uierând pe deasupra bărcii și ar fi fost o jucărie pentru Rod și Wabi să doboare câteva zeci din ele. Dar, după ce văzu că au tras o jumătate de duzină de împușcături, Mukoki îi opri, sfătuindu-i:

— Noi nu trebuie pierdem împușcături cu rațele. P-urmă noi avem nevoie mare de gloanțe.

La amiază, vâslele fură lăsate să se odihnească o oră întreagă și cei trei tovarăși de drum mâncară cu poftă prânzul îmbelșugat ce le fusese pregătit la Wabinosh-House. Apoi, cu forțe proaspete, porniră iar.

Țărmlul opus al lacului spre care se îndreptau devenea

⁵ Cântec popular în Statele Unite.

⁶ Imnul național american.

din ce în ce mai lămurit și privirea lor căuta revărsarea fluviului Ombakika, care fusese înghețat la începutul iernii și constituise punctul plecării lor în prima expediție.

Deodată, luarea aminte a lui Wabi fu atrasă de o bandă lungă și albă, care se părea că mărginește țărmul.

— Parcă se mișcă, spuse după o clipă, întorcându-se spre Mukoki. Să fie... Să fie oare...

— Despre ce vorbiți? întrebă Rod.

— ... Lebede?

— Lebede! repetă Rod. Ar putea fi atât de numeroase pentru a acoperi o asemenea suprafață?

— Pe semne că da! răspunse Wabi. Uneori se adună câteva mii.

— Da, întâri Mukoki, Mai multe decât numărați în douăzeci mii ani.

Și după o clipă adăogă:

— Acum, nu lebede! Gheață!

Nu prea părea încântat de descoperirea făcută, iar chipul lui Wabi se încruntă în același timp din pricina unei vii îngrijorări.

Rod își dădu seama de seriozitatea situației după o jumătate de oră, când luntrea se izbi de niște sloiuri care se întindeau de la dreapta spre stânga, cât se putea vedea cu ochii liberi și închideau cu desăvârșire drumul spre țărm, pe o distanță de vreun sfert de milă.

Fură nevoiți să se oprească. Wabi părea încremenit,

Mukoki, ținându-și vâsla pe genunchi, nu scotea nici o vorbă.

— Trebuie să străbatem gheața, nu-i așa? întrebă Rod.

— Desigur... răspunse Wabi. Când vom putea! Măine sau poimăine.

— Și crezi că ne va fi cu neputință?

— Da, așa cred! Sau, în tot cazul, ne va fi greu s-o facem.

Luntrea se târî de-a lungul banchizei de gheață. Cu ajutorul vâslei, Mukoki încerca să-și dea seama cât de gros și de trainic este învelișul de gheață.

Pe o întindere de câteva picioare, gheața era fărâmicioasă și se spârgea la cea mai mică lovitură. Mai

Încolo, părea mai solidă.

— Cred că dacă vom izbuti să facem în gheața moale o deschizătură destul de mare spre a lăsa să pătrundă luntrea, spuse Rod, vom putea ajunge la gheața cea tare și apoi vom merge pe jos până la țarm.

Wabi pusese mâna pe un topor.

— Și eu gândesc așa, spuse. Haideți!

Mukoki nu părea convins că propunerea e destul de chibzuită și clătină din cap.

Primul sloi fu spart așadar cu lovituri de topor și luntrea cea ușoară începu să se strecoare prin canalul îngust ce se deschisese.

Când luntrea ajunse la gheața cea tare, Wabi sări cu luare aminte prin partea de dinainte. Apoi, strigă triumfător:

— S-a făcut! Acum e rândul tău, Rod... Dar ia seama să nu cazi în apă...

Într-o clipă, Rod îl ajunse.

Ceea ce se întâmplă apoi fu un fel de vis urât, scurt și îngrozitor. Mai întâi, se auzi o ușoară trosnire a gheții sub picioarele celor doi tineri. Și Wabi începu să râdă de aerul speriat al prietenului său.

— Nu-i nimic, spuse. Acum nu se mai mișcă nimic.

Dar gheața cea moale nu fusese de ajuns tăiată.

De abia sfârșise Wabi, când un bloc uriaș se prăbuși sub ei, cu o bubuitură de tunet și se rostogoliră în apa întunecoasă a lacului.

Mai puțin de o secundă Rod zări chipul îngrozit de spaimă al prietenului său, care se scufunda împreună cu el. Auzi strigătul ascuțit al lui Mukoki. Apoi, nu mai văzu și nu mai simți nimic și înțelese că apa rece în care se zbătea se năpustise peste el și-l cuprinsese.

Cu toată sălbăticia, își zvârli brațele și picioarele într-o efortare deznădăjduită pentru a se ridica la suprafață. Și se gândi, stăpânit de teamă, la așternutul de gheață ce se întindea deasupra sa.

În ce direcție trebuia să înoate, ca să poată scăpa!

Deschisese o clipă ochii. Dar peste tot domnea un

Întuneric de nepătruns fără vrere, deschise gura ca să poată respira. Dar fu nevoit s-o închidă numaidecât, fiindcă începuse să înghită apă.

Din fericire, dincolo de locul unde se întâmplase nenorocirea,
ghiața se întărea

Secundele i se păru secole. Din câteva sforțări ajunse la
suprafața apei. Dar capul i se izbi de ceva tare. Prin

urmare, se afla sub gheață. Era într-o închisoare din care n-avea cum să iasă!

Se lăsă puțin la fund și începu iar să înoate orbește la întâmplare. Simțea că se înăbușe. Era nevoit să deschidă iar gura...

Ultima lui senzație fu aceea că încerca să strige ca să cheme într-ajutor și că apa i se năpustea gâlgâitor în gâtlee.

Nu văzu brațul lung care cobora în apă spre el, ca să-l apuce. Nu simți mâna vânjoasă care-l readucea la suprafață, printre bășicile de apă. Simți doar, câtva timp mai târziu, că era frecat cu putere, și lovit încet cu pumnii, că era rostogolit de parcă devenise jucăria unui urs.

Deschise ochii și văzu pe Wabi, de pe care șiroia apa și pe Mukoki, aplecați asupra-i.

— Scăpat bine dumneata! rosti Mukoki. Acuma repede de tot ajungem la țarm.

Din fericire, dincolo de locul unde se întâmplase nenorocirea, gheața se întărea.

Luntrea fu trasă până acolo și Wabi scoase din ea o legătură de pături. Mukoki își trecu brațul sub umerii lui Rod, ca să-l ajute să se ridice și apoi să meargă și cei trei bărbați se îndreptară spre țarm.

— Dar, întrebă Rod, cine ne-a tras afară din apă?

— Muki, vezi bine! răspunse Wabi. Tu ai meritat să te ajute... Dar eu, eu n-am meritat, zău! Și printr-o nedreptate vădită, tocmai tu era s-o pățești.

— Viteazul Muki!

Drept răspuns, Muki începu să mormăie atât de hazliu, încât cei doi prieteni, care erau înghețați tun, nu se putură opri de a râde cu hohote.

Pe urmă, Wabi alergă să aprindă focul, ca să se încălzească.

VIII

Marele Spirit și cele șapte fete frumoase

În clipa în care Rod ajunse la țărm, condus de Mukoki, văzu arzând un foc uriaș. Bătrânul indian se grăbi să facă un adăpost, cu ajutorul unor crengi de copaci rășinoși. Când adăpostul fu terminat, Rod și Wabi își scoaseră îmbrăcămintea și se culcară, învelindu-se bine cu păături, în timp ce Mukoki le puse hainele să se usuce la flacăra scânteietoare.

Trebuiră să treacă două ore, până când cei doi tineri să se poată îmbrăca și să devină iarăși voioși..

Îndepărtându-se o clipă, Wabi se întoarse învârtind în mână o creangă de mestecăn destul de groasă, dar foarte mlădioasă.

— Vezi nuiaua asta? spuse el lui Rod, întinzându-i-o. Cu asta mă vei pedepsi, dar nu numai odată, pentru nesocotința mea.

— Ai dreptate, ți se cuvine o asemenea pedeapsă, răspunse Roderick, râzând.

— Privește trunchiul aceia gros de copac, căzut lângă foc. Te vei așeza pe el cu fața în jos și cu spatele în sus.

— Cine? Eu? Întrebă Rod.

— Desigur. Ca să-ți arăt. După aceea, vei ști mai bine ce trebuie să faci cu mine.

— Ne-am înțeles!

Roderick se duse să se așeze pe trunchi și Wabi ridică nuiaua de mestecăn.

— Să nu lovești prea tare... îl rugă Rod, prefăcându-se înfricoșat.

— Ai ghicit ce am de gând?

Și Wabi începu să lovească din răsputeri.

„Tros! Pleasc! Tros!”

Roderick se împotrivi:

— Stai, că mă doare, știi? Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ehe, încă nu-i nimic! Asta te va încălzi și-ți va reda circulația sângelui. Trebuie să știi să înduri durerea, ca un bărbat.

Și Wabi lovi din ce în ce mai tare, până când îi căzu nuiaua din mâini.

— Acum, spuse, e rândul meu. Acum trebuie să te rog eu și să-ți cer să fii îngăduitor și să nu lovești cu toată puterea.

Și se întinse pe trunchiul de copac.

— E bine, e bine... bombăni Rod, suflecându-și mâneca. Voi face așa cum m-ai învățat

Și nuiaua cca mlădioasă începu iar să cadă, dar de data aceasta pe spinarea lui Wabi.

Roderick trăgea cât putea de tare și Wabi, cu toate că-și înfrâna durerea, nu mai era în stare să rabde, când prietenul său, cu brațul istovit, îi dădu ultima lovitură.

Zvârli nuiaua și, întinzând brațele spre Wabi:

— Acum, îi spuse râzând, cred că nu ne mai datorăm nimic! Dacă și ție ți s-a încins pielea cum mi s-a încins mie, înseamnă că ne-am atins scopul și că nu mai avem a ne teme de vreun guturai.

Și cei doi prieteni, bine încălziți se aruncară cu toată dragostea unul în brațele celuilalt.

— Știi că ai trecut printr-o adevărată primejdie? îi spuse Wabi. Muki și cu mine, care fusesem scăpat între timp, nu știam unde să te căutăm în apă. Din fericire se produse un vârtej, tocmai când începeai să te scufunzi de-a binelea și pentru totdeauna. Mukoki își întinse brațul în direcția aceea, aplecându-se atât de tare încât era să răstoarne luntrea și izbuti să te apuce mai întâi de păr. După aceea, te înhăță zdravăn de umeri.

— Brr... spuse Rod, scuturat de fiori. Mă faci să îngheț iar. Cu siguranță că voi visa toată noaptea ce am pățimit. Hai să vorbim despre lucruri mai vesele! În timpul acesta, Mukoki se înapoiase la luntre. Scosese din ea și adusese pe țărm o parte din încărcătură, mai ales cele trebuincioase

gătitului și rațele împușcate de Rod și de Wabi.

Focul fu întesit cu crengi de plop. În lumina zilei ce se sfârșea, crengile arseră ca un minunat foc de ar» tificii. Rod bătu din palme.

— Astea lumină mai bine ca două zecimii lumânării spuse Mukoki.

Tustrei se așezară în jurul focului, așteptând ora mesei.

— A fost odată, începu Wabi, dar e mult de atunci, a fost odată în ținutul ăsta un șef, care avea șapte fiice foarte frumoase. Erau atât de frumoase, încât până și Marele Spirit se îndrăgosti de ele. Pentru prima dată, după un număr de luni ce nu se poate socoti, Marele Spirit descinse pe pământ și se duse să caute pe șeful de care vă vorbesc.

— Dacă vei consimți, îi spuse, să-mi dai pe cele șapte fiice ale tale, îți voi îndeplini șapte dorințe.

Șeful îi dădu fiicele. Apoi ceru să i se dăruiască mai întâi o noapte fără zi și o zi fără noapte. A treia, a patra și a cincea dorință fură următoarele! Pământul să fie îmbelșugat cu vânat și pești; pădurile să fie mereu înverzite (din pricina asta cedrii, brazil și copacii rășinoși își păstrează chiar iarna podoaba verde); să se dăruiască focul, lui și poporului său. Cea de-a șasea dorință fu să i se dea o materie care să ardă chiar dacă e udă și Marele Spirit îi dădu mesteacănul. Ultima lui dorință fu să i se dea o altă materie, care să ardă fără să facă fum și a cărei flacăra să înveselească până și inimile cele mai mâhnite. Și din pământ răsări plopul. Prin urmare, șefului acestuia și celor șapte fiice ale sale le datorăm, astăzi încă, toate aceste binefaceri. E adevărat, Muki?

Bătrânul vânător făcu semn că Wabi are dreptate.

— Dar ce-au devenit apoi Marele Spirit și cele șapte fete frumoase? Întrebă Rod, cu un aer șiret.

Auzindu-l, Mukoki se ridică și se îndepărtă de foc.

— Crede în toate legendele acestea învechite ca în soare și în lună, șopti Wabi la urechea lui Rod. Dar știe că și tu, ca toți albi, nu luați în serios copilăriile astea.

Dacă s-ar încumeta, ar putea să-ți istorisească o sumedenie de povești pitorești, privind plămădirea

pădurilor, a munților acestora și a tuturor făpturilor care le locuiesc. Dar necredința ta îl împiedică s-o facă și se teme că vei glumi pe socoteala lui.

— Vom vedea! spuse Rod.

Și ridicându-se numaidecât, strigă?

— Mukoki! Mukoki!

Bătrânul indian se întoarse și veni agale spre tânărul bărbat, care se îndreptă spre el surâzând, întâmpinându-l la jumătatea drumului.

— Mukoki... îi spuse blând, luându-i mâna aspră într-a sa, ascultă-mă, Mukoki. Iubesc mult pe Marele Spirit, ca și tine, cinstesc pe acela care a zămislit aceste păduri falnice, munții, lacurile, fluviile și râurile și această lună măreață, care-i colo sus. Aș dori să învăț cât mai multe despre el. Vrei să consimți să-mi vorbești puțin, ca să-l pot recunoaște atunci când își va trăda prezența în juru-mi, în vânturile cerului, în stele și în păduri? Vrei Mukoki?

Mukoki își destinase trăsăturile posomorite și-și întredeschise buzele subțiri. Apoi privi pe Rod cu luare aminte, de parcă încerca să citească pe fața lui adevărul cuvintelor rostite.

Roderick urmă:

— După aceea, eu îți voi vorbi despre Marele Spirit al albilor. Fiindcă avem și noi, Muki, unul care a făcut pentru noi lumea albilor, după cum al vostru a creat pe a voastră, pentru tine și pentru rasa ta. În șase zile a făcut cerul, pământul și apa, iar într-a șaptea s-a odihnit. Ziua aceasta a șaptea se numește Duminică. Și el a făcut pentru noi pădurile noastre. Dar nu din iubire pentru cele șapte fete frumoase și tinere, ci numai din dragoste pentru om. Te voi învăța și eu o mie de lucruri minunate, dacă vrei, la rânduiți, să ai încredere în mine și să-mi vorbești despre al tău. Ne-am înțeles?

— Da... Poate... răspunse, cu un aer încurcat, dar îmblânzit, bătrânul Indian.

— Așa dar, acum?

— Nu, altădată...

Lui Mukoki nu-i trecuse încă supărarea. Rod înțelese că

atinse coarda simțitoare a bătrânului său camarad, cum se spune, a salvatorului său.

Rațele fură jumulite, curățate și fripte. Mukoki alese pe cea mai grasă dintre ele, care era friptă și rumenită și i-o dădu lui Rod întinse alta lui Wabi și, luându-și și el una, se așază pe pământ și începu s-o mănânce.

— Acesta-i un prânz regesc! nu se putu reține să exclame Rod, legănându-și rața în vârful furculiței.

Noaptea trecu fără vreo întâmplare deosebită. În zori, când Rod și Wabi deschiseră ochii, zăriră în fața colibei luntrea cu care străbătuse lacul Nipigon.

— Uite-o? strigă Rod. Cum a ajuns aici?

— Eu făcut asta când voi dormit... răspunse Mukoki, venind spre ei.

Și adăogă, mormăind:

— Eu tras pe gheață barca și tot ce mai fost înăuntru.

— Bravo, Muki!

— Mukoki, spuse Wabi, a făcut numai jumătate din treabă. Acum, trebuie să ducem tustrei luntrea și încărcătura ei până la revărsarea fluviului Ombakika, adică puțin mai încolo spre Nord, la aproape o oră distanță. Ascultă, Rod... Dacă ciulești bine urechea, îi auzi vuietul. Într-adevăr... În anotimpul ăsta trebuie să fie un puhoi aprig.

— Da, da! întări Mukoki. Apă, multă apă și tare repede. Mai repede decât douăzeci de mii de iepuri!

— Prin urmare, iar va trebui să mergem în susul fluviului? întrebă Rod.

— Negreșit! răspunse Wabi, râzând de mutra zăpăcită a tânărului alb. Și cu toate astea, tot vom birui!

Cei trei bărbați își împărțiră încărcătura luntrei, pe care Wabi și Mukoki se duseră s-o caute și o aduseră fără greutate pe umeri.

Rod fu înmărmurit de înfățișarea fluviului Ombakika, pe care-o întrezări în lumina dimineții.

Albia fluviului, pe care în timpul ultimei expediții de iarnă o trecuseră pe gheață, nu avea pe atunci o lărgime mai mare de douăzeci de metri. Acum, apele întunecate și

murdare curgeau volburos, răsucindu-se încet, ca un lichid gros ce clocotește pe foc. Apele acestea nemărginite, al căror vuiet era surd și adânc, n-aveau nimic furios, nimic din nebunia unui puhoi. Erau maiestuoase și puternice.

Dar această blajinătate leneșă nu prea era liniștitoare. Dedesubtul ei, sub gălgâiturile ei grele ca ale fierturii de ovăz, se simțeau mii de curenți nevăzute și trădătoare, mii de capcane. Ici și colo țâșneau vârtejuri în formă de pălării, asemenea craterelor unor vulcani, iar apa groasă era la fel cu lava.

Aspirații viclene dădeau impresia unor mâini de uriaș, care își făceau de lucru sub valurile noroioase, pândind pe cel care s-ar încumeta să intre în oala aceasta nemărginită, ca să-l tragă la fund.

Cu desăvârșire uluit, Rod simțea în chip firesc în fluviul acesta uriaș, a cărui înfățișare dădea de gândit, mult mai înfricoșătoare primejdii decât în urletele a douăzeci de torente.

Chipul îi trăda gândurile și nu-și putu stăpâni tulburarea, când întrebă:

— Prin urmare, pe aici trebuie să plutim?

— Mergem de-a lungul țărmului, răspunse Muki. Noi sosim fără pericol.

În clipa următoare, luntrea fu pusă iar pe apă, într-un râu mic și liniștit în care curentul era potolit și, după ce se așeză în ea toată încărcătura, cei trei căutători de aur porniră la drum.

Mukoki era în partea din urmă, călăuzind luntrișoara cu vâsla și străduindu-se s-o îndrumeze la vro doisprezece metri de mal. În față, vâsleau din răspuțeri cei doi tineri și Rod se minuna de ușurința cu care înaintau.

IX

Glontele galben

Din când în când, luntrea întâlnea câte un vârtej și, văzând-o cum se leagănă și se învâртеște aproape în juru-i, Roderick își putea da lesne seama de primejdiile pe care le-ar fi întâmpinat, dacă ar fi plutit prin mijlocul fluviului.

În asemenea prilejuri, Mukoki și Wabi întâmpinau adevărate piedici, pe care trebuiau să le înlătore repede, ca să nu se întâmple o nenorocire. Wabi, care era așezat în partea din față a luntrei, urmărea neîncetat și cu toată luarea aminte apa și mișcările ei.

Dar loviturile năprasnice ale forțelor nevăzute nu puteau fi prevăzute. Adesea, apa părea liniștită ca uleiul. După două minute, însă, se înălța o uriașă bășică de aer, asemănătoare respirației unui pește mare și un crater lichid se deschidea în fața luntrei.

În urma unor lovituri repetate și dese de vâslă, luntrea izbutea să scape teafără, dar numai după ce Rod o vedea înfundându-se cât de cât în apă. Și priveliștea era cu adevărat înfiorătoare.

Primejdiile nu se mai sfârșeau. Lemne plutitoare, mărăcini și alte plante erau târâte de curent și Wabi striga necontenit:

— Păzește la dreapta!

Iar în clipa următoare:

— Păzește la stânga!

Dând mereu ascultare îndrumărilor lui Wabi, Rod își istovise brațele.

Uneori, clocotul apei era atât de grozav încât Mukoki conducea luntrea spre țărm și cei trei bărbați, coborând, trebuiau s-o târască mai departe.

În cursul acestei zile, fură siliți să coboare pe uscat de cinci ori și, ținând seamă de vremea pierdută astfel, însemna că nu se mai pot bizui decât pe o înaintare de

două mile pe oră.

Din când în când, luntrea întâlnea câte un vârtej

7

Spre sfârșitul după amiezii, poposiră. A doua zi, văzură că fluviul Ombakika devenise și mai repede, întrucât se îngusta pe măsură ce se apropia de izvor; ba, era și mai încărcat de bușteni și de trunchiuri de copaci, care urmau cu o iuțeață înspăimântătoare cursul apei. Fără încordată luare aminte a lui Wabi, îndemânarea de neasemuit a lui Mukoki și felul cum știa Rod să asculte în totul pe cei doi tovarăși ai săi, luntrișoara lor ar fi fost înghițită de apă în mod neîndoios. Dar cei trei bărbați se înțelegeau de minune și lucrau ca o mașină bine pusă la punct, fără vreo slăbiciune a privirii sau a mușchilor.

Apoi, albia Ombakikei se îngustă din ce în ce, fluviul uriaș din ajun nu mai fu decât un simplu torent care se năpustea asupra stâncilor și, pe la amiază, Mukoki spuse că deocamdată pot socoti isprăvită călătoria.

— Acuma, mult de cărat. Totul cărat, spuse.

Într-adevăr, trebuiau să sară peste linia de despărțire a apelor, care coborau într-o parte spre lacul Nipigon, iar pe cealaltă se îndreptau spre nemărginitele singurătăți în care poposiseră cei trei tovarăși în iarna trecută, când vânaseră lupi și când dăduseră de coliba aceea faimoasă cu schelete, căreia Woongașii îi puseseră mai târziu foc.

Tot ce se afla în luntre fu împărțit și așezat în trei legături grele, care fură ridicate cu funiile până la vârful stâncii, apoi, veni rândul luntrii.

Cascada prin care se arunca apa Ombakikei într-o spărtură a muntelui, cu o repeziciune și o putere ce înfruntau gerul, spumega neconținut între numeroasele stânci de o mărime neobișnuită. Rod recunoscă îndată vuietul ei îngrozitor.

Seara, cei trei tovarăși își așezară tabăra pe vârful muntelui, sub aceeași stâncă uriașă unde mai dormiseră și Wabi nu-și putu stăpâni plăcerea răutăcioasă de a aminti lui Rod isprava lui minunată din timpul când, necunoscător încă în privința Wild-ului, ucisese într-o noapte un lynx, crezând că e unul din oamenii lui Woonga.

Coborârea de pe munte, ale cărui povârnișuri nu erau prea înclinate pe partea aceasta, fu mult mai puțin

anevoioasă decât urcarea și, mai ales, mult mai puțin obositoare decât plutirea pe Ombakika, împotriva curentului. Dar, întrucât transportarea celor trei legături și a lunții îi silea să facă de două ori drumul, căutătorii de aur izbutiră abia pe înserat să ajungă la micul lac, așezat într-o turtire a pământului și pe marginea căruia se ridicase cândva coliba.

În locul nemărginitului înveliș de zăpadă, lacul acela drăguț, astăzi dezghețat cu desăvârșire, era înconjurat de livezi înverzite. În apele lui liniștite se oglindeau cerbi și brazi.

În timp ce Mukoki se grăbea să construiască o colibă, Rod și Wabi zgândăreau plini de tristețe cărbunii pe care îi vedeau risipiți. Pe iarba verde, erau singurele rămășițe ale adăpostului ce le dezvăluise taina aurului.

La vreo cincizeci de pași mai încolo, printre ierburile înalte, zăceau oseminte albe. Woongașii, care atacaseră coliba, nu se mai înapoiaseră să-și îngroape morții, după fuga lor în dezordine. Oasele acestea erau ale nelegiuitorilor pe care îi ucisese Wabi și pe care le curățaseră de carne micile animale din Wild.

Prima parte a călătoriei era împlinită. În douăzeci și patru de ore, cei trei tovarăși aveau să fie la faimoasa văgăună și expediția lor urma să devină mai atrăgătoare și mai folositoare.

— Un lucru e neîndoios, spuse Rod, scoțând din sac și întinzând pe genunchi scoarța de mesteacăn ce trebuia să le slujească drept fir al Ariadnei, e neîndoios că trei bărbați au cunoscut înaintea noastră, într-o epocă nehotărâtă foarte îndepărtată, existența minei de aur și că au schițat pe coaja asta de copac, ajunsă în chip uimitor în mâinile noastre, calea ce se cuvine urmată spre a ajunge până la ea

Cei trei bărbați, întovărășiți în acest scop, erau un englez numit John Ball și doi francezi, Henri Langlois și Peter Plante. Mai întâi, John Ball a fost ucis de Henri Langlois și Peter Plante. Apoi, aceștia doi s-au omorât unul pe altul. În privința aceasta, suntem înțeleși.

— Suntem înțeleși, dacă vrei... răspunse Wabi, cu un zâmbet batjocoritor în colțul buzelor. Fiindcă la urma urmelor, nimic nu ne dovedește că n-am născocit noi romanul ăsta, de la un cap la altul.

Rod tresări.

— L-am născocit noi de la un cap la altul? strigă. Și bulgării de aur pe care i-am găsit în coliba cea veche, închiși în sacul mic din piele de căprioară? Chiar tu ai recunoscut că, până aici toate presimțirile mele, s-au vădit ca fiind adevărate. Doar nu vei susține acum...

— Ah! Nu susțin nimic, răspunse Wabi, foarte încântat că-și poate necăji prietenul și că poate face haz de credința lui neclintită. Spun numai că pe tine te frământă mult imaginația... La urma urmelor dacă nu găsim nimic, povestea aceasta fantastică va rămâne mereu în mintea noastră ca un prilej unic de a fi făcut o minunată călătorie primăvăratecă, o excursie plină de folos și pitorească într-un ținut necercetat.

Și începu să fluiera încet cu un aer nepăsător.

Rod era mânios și Mukoki sosi tocmai la vreme, spre a-i potoli supărarea.

— Întâi mergem văgăună, rosti resemnat. Pe urmă vedem cum facem!

Dar Rod era atât de jignit de îndoielile prietenului său încât luându-și arma, se îndepărtă, lăsând pe Wabi și Mukoki să pregătească împreună masa.

— Mă duc să dau o raită, spuse cu un aer amărât. Poate că împuşc vreun vânat cu care să ne îmbogățim prânzul.

— Drum bun! îi strigă Wabi Și dacă întâlnești pe undeva bulgări de aur, nu uita să-i aduci...

Îndepărtându-se, Roderick dispăru curând.

Merse vreo milă fără să zărească nici un vânat. Apoi, în timp ce ieșea dintr-o pădurice de brazi, abia avu când să țintească și să tragă într-un urs uriaș, care umbla pe lângă o stâncă înaltă.

— Mi-a scăpat! strigă, văzând că animalul piere în spatele stâncii.

Era un urs cu adevărat înspăimântător, cel mai

impunător din câți văzuse Rod până atunci. Cu toate acestea, nu șovăi să se avânte în urmărirea lui chiar dacă n-o făcea decât ca să găsească un leac împotriva supărării care-l chinuia.

Se luă fără prea mare caznă după urmele dihaniei și, întrucât ajunsese în teren descoperit îl zări la vreo patru sute de metri înaintând, urcând un munte și fugind.

Deși depărtarea nu era mică, Rod puse arma la umăr și trase de doua ori.

Ursul fusese atins cu siguranță, fiindcă se rostogoli la pământ. Dar, ridicându-se numaidecât își reluă goana mult mai repede ca până atunci. Apoi, ajungând în vârful muntelui, dispăru pe cealaltă pantă.

Nici o clipă Rod nu se gândi să lase să-i scape un asemenea vânat. Și începu să alerge și el. Dar, când ajunse pe culme, văzu, dezamăgit, că ursul i-o luase mult înainte și se găsea acum la o depărtare de vreo șapte sau optsute de metri.

După câteva clipe însă își dădu seama că animalul își încetinea goana. Desigur îl slăbea pierderea sângelui ce-i curgea din rană.

Rod începu să fugă din răspuțeri. Din când în când, ursul se oprea de parcă vroia să-și recapete respirația. Șapte sute de metri, șasesute, cincisute de metri. Animalul avea să se strecoare în desiș, unde fără îndoială că ar fi fost cu neputință să mai fie ajuns.

Cu toate că distanța era mare, Rod se hotărî să încerce să tragă. Folosi o clipă când ursul stătea nemișcat și trase.

Lovită în cap, dihania se învârti în juru-i și în clipa următoare se prăbuși la pământ.

Când tânărul alb se apropie și se încredință că a repurtat o izbândă măreață, se grăbi să se înapoieze ca să-și înștiințeze tovarășii fiindcă nu-i putea trece prin cap că ar fi singur în stare să târască un asemenea vânat până la tabăra lor.

— Urs mare! exclamă Mukoki, când îl văzu. Foarte mare urs!

În felul cum spusese cuvintele acestea, vădea o

admirație atât de sinceră, încât Rod simțea că i se aprind obraji de plăcere.

— Felicitările mele! îi spuse Wabi. Animalul trebuie să cântărească vreo cinci sute de livre. Și desigur că măsoară vreo patru picioare de la un umăr la altul. Ce vânjos e!

— Strașnic pentru covor frumos! mormăi Mukoki,

— Un covor de opt picioare lungime, șapte lățime, dacă n-ai găsit mina de aur...

Mukoki începu să cerceteze animalul mai de aproape.

— Lovitura nimerit sub urechea dreaptă, spuse. Bun, foarte bun asta.

În blana deasă, găsi apoi celelalte două răni, pricinuite de primele lovituri trase de Rod. Deodată însă scoase un mormăit de uimire.

El mai fost rănit... Multă vreme înainte... Rană veche... glonte rămas sub piele.

Și pipăi pielea uneia din labele de dinapoi. Se simțea limpede cicatricea unei răni vechi. Mâna lui Rod și cea a lui Wabi, călăuzite de Mukoki, simțiră glonte alunecând sub apăsare între piele și carne.

Un vânător e năpădit totdeauna de o tulburare deosebită, în singurătățile nemărginite și pustii ale Northland-ului, când întâlnește la animalul pe care l-a răpus semnul unei răni, făcută de alt vânător. Și fără vrere se gândește parcă sub puterea de neînvins a unei vrăji! Cine era omul acesta? De unde venea, și unde se ducea? „Cine era fratele acesta rar și necunoscut”?

Mukoki pusese mâna pe cuțit și începuse să lucreze la scoaterea glontelui. Când izbuti să-l apuce, mormăi iarăși, vădind o mare uimire.

Într-adevăr, glonte avea o înfățișare puțin obișnuită. Era neted și turtit într-un chip ciudat.

— Glonte străin, șopti. Niciodată nu văzut așa glonte. Nu glonte de plumb.

Cu vârful cuțitului rupse ușor metalul și tăie apoi o bucățică. Apoi, întinse mâna în bătaia soarelui ce începea să apună.

Pe tăietura de glonte se ivi deodată o caldă licărire

galbenă.

— Glonte de aur! șopti. Plumbul niciodată așa galben...
Glonteale cu aur!... Cu aur curat frumos!

X

De ce sunt cinstiți toți indienii?

Cei trei bărbați tăcură. Wabi, care nu se mai gândea să necăjească pe Rod, holba ochii, fiindcă nu putea să creadă că-i adevărat ceea ce vede. La rândul lui Roderick reținea tulburările care îl năpădiseră în coliba de altă dată, cu prilejul descoperirii scheletelor și a săculețului din piele de căprioară, în care se aflau faimoșii bulgări de aur.

Cât despre Mukoki, chipul lui vădea o înfățișare cu totul neobișnuită. Se părea că simțămintele care îl stăpânesc nu pot fi înțelese ușor. Mâna în care ținea glonte de aur îi tremura din pricina tulburării – ceea ce nu i se prea întâmpla – iar degetele-i lungi și osoase se plimbau neîncetat de-a lungul acestui glonte.

El fu cel dintâi care vorbi și rosti două întrebări, ce frământau creierii drumeților noștri.

— Cine tras în urs glonte cu aur?

Era limpede că, deocamdată, această întrebare rămânea fără răspuns.

În al doilea rând:

— De ce tras glonte cu aur?

Și în privința aceasta, taina părea de nepătruns.

Wabi luase glonte și-l cântărea în mână.

— Cred că are o uncie... spuse.

— Asta înseamnă vreo douăzeci de dolari! adăogă Rod. Dar cine dracu o fi împușcat pe aici urși cu gloanțe de aur? Sunt înmărmurit!

Cântări și el în mână glonte. Pe chipul său se zugrăviră în același timp mirarea și necazul.

Dar obrazul încrețit și plin de tăieturi al bătrânului indian își recăpătase masca nesimțitoare, obișnuită oamenilor din rasa sa, care nu-și părăsea înfățișarea decât în anumite

împrejurări, rare și neașteptate.

Sub această nepăsare prefăcută însă, mintea nu înceta să lucreze, o minte ascuțită, deprinsă să pătrundă toate tainele uluitoare ale Northland-ului. Rod și Wabi, care se uitau la el cu toată luarea aminte, înțelegeau că urmărea cu gândul drumul ursului, până la arma care-l rănisese prima dată.

— Ei, ce crezi? îl întrebă Wabi.

— Ăla tras cu pușcă veche, foarte veche pușcă, răspunse molcom. Tras cu glonte și pulbere, fără cartuș. Ciudat, foarte tare ciudat.

— Vrei să spui că era o armă care se încarcă prin țevă?

Indianul dădu din cap, în semn de aprobare.

— Omul avut pulbere, dar nu avut plumb. Avut foame. Atunci folosit aur.

Într-o oarecare măsură, taina părea deslușită prin iscusința bătrânului vânător. Dar prima întrebare rămânea tot nedezlegată. Cine a tras glonte și, a treia întrebare, care era tot atât de însemnată, de unde era aurul acesta?

— Omul trebuie să fi găsit un filon bogat în aur, spuse Wabi. Altfel, n-ar fi fost atât de risipitor cu un metal atât de prețios. Mai ales că glonte este foarte mare.

— Nu-i aur în regiunea asta, rosti Mukoki. El venit de departe, mult departe.

— Adică... spuse Rod, și glasul îi tremura, de parcă era aproape să se înăbușe, asta să însemne că omul acela o fi găsit înaintea noastră *aurul nostru*?

Wabi era tot atât de tulburat. Iar Mukoki tăcea chitic.

Rod scoase dintr-unul din buzunarele de dinăuntru al hainei un obiect mărunț, înfășurat cu grijă într-o bucată de stofă și-l desfăcu.

— Din ceea ce găsisem în săculețul din piele de căprioară, păstrasem bucățica asta de bulgăre, ca parte ce mi se cuvenea, cu gândul ca, la înapoierea mea în țară civilizată, să-mi fac cu ajutorul ei un ac de cravată. Am purtat, o totdeauna la mine. Cunosc oarecare noțiuni de geologie și mineralogie, învățate la colegiu. Așa că știu că, alăturând și asemănând zece bucățele de aur, vom vedea

că aproape întotdeauna înfățișarea lor se deosebește puțin. Culoarea nu e aceeași la toate. Fără îndoială, nu-i decât o mică deosebire, dar pentru un cercetător atent este cât se poate de vădită.

Luă cuțitul, creastă bucățica de bulgăre cum făcuse Mukoki cu glonte, și alătură cele două suprafețe proaspăt tăiate.

Până și ochiul cel mai nedeprins și-ar fi dat seama, în urma acestei alăturări, că cele două bucățele de aur se asemănau cu totul.

Wabi tresări și, cu ochii scânteind de o lucire ciudată, mormăi câteva cuvinte nedeslușite. Obrazul lui Rod pălise deodată. Numai Mukoki rămânea neclintit în fata mineralogiei și a tainelor pe care le dezvăluise.

— Așa dar, o fi găsit cineva aurul nostru? bombăni Wabi, cu glas morocănos.

— Poate că da... răspunse Rod, care-și recăpăta stăpânirea de sine. Cu toate astea, nu-i încă sigur. Formația stâncoasă a întregii regiuni în care ne aflăm este aceeași din punct de vedere geologic și nu încapă îndoială că ea se prelungește departe spre Nord. Astfel că n-ar trebui să ne uimească, dacă un bulgăre găsit prin locurile acestea ar avea aceeași înfățișare ca altele, întâlnite la două sute de mile de aici. Totul atârână de natura solului. Totuși, întâmplarea asta este cam neobișnuită și de neînțeles.

— Omul tras glonte cu aur, pe urmă poate murit... spuse Mukoki, încercând oarecum să le dea o mângâiere. Nu mai fost alt glonte pentru împușcat vânat și murit de foame.

Fruntea lui Wabi se posomori.

— Fără îndoială, spuse, bietul om trebuie să fi fost tare flămând, dacă a tras un glonte de aur. Și n-a ucis ursul. Cred că mai curând s-ar cuveni să plângem pe nenorocitul acela!

Rod nu se putu stăpâni și roși, din pricină că se dovediseră atât de egoiști.

— I-aș fi dorit să omoare ursul... spuse simplu.

Și deodată trecu pe dinaintea ochilor celor doi tineri viziunea mintală a acestei tragedii care se va fi întâmplat în

Wild. Omul lihnit de foame, turnând aur într-un glonte, într-o sforțare supremă de a-și salva viața; ivirea ursului monstruos și împușcătura trasă în zadar; apoi deznădejdea omului, urmată de agonia lui.

— Ar fi fost mai bine, dacă ar fi împușcat el animalul, repetă Rod. Noi avem destule merinde.

Mukoki se apucase de lucru și începuse să taie ursul. Rod și Wabi, scoțându-și și ei cuțitele, veniră să-l ajute.

— Rană veche de șase luni, spuse Mukoki, fără a-și înceta lucrul. Rană făcută la începutul iernii... Pe urmă venit vreme rea...

— Sărmanul! oftă Rod. Poate că într-o zi vom afla cum s-au întâmplat toate acestea.

După o oră, cei trei bărbați se înapoiară la lac și intrară în cort, încărcăți cu cele mai bune bucăți din animal și pielea lui, pe care o întinseră numaidecât între doi copaci, ca să nu fie la îndemâna animalelor de pradă.

Rod privea plin de mândrie mareața piele a ursului.

— Așadar, întrebă, o lăsăm aici, în spatele nostru? Putem fi siguri că o mai găsim la locul ei când ne vom înapoia?

— Cât se poate de siguri! răspunse Wabi.

— De unde știi?

— Sunt convins că e așa! Aici, este în aceiaș siguranță ca și în magaziiile Agenției.

— Și dacă ne-o șterpelește vreun trecător?

Wabi, care pregătea prânzul, se opri din lucru spre a privi cu atenție pe Rod.

— Dacă o fură cineva, vrei să spui?

Mukoki, care ascultase convorbirea, părea tot atât de uimit de bănuielele tânărului alb.

— Află, Roderick, urmă liniștit Wabi, că în nordul nostru, nemărginit și fermecător, nu se cunoaște furtul. Firește, nu vorbesc de Woongași și de cei de-o seamă cu ei, care sunt ceea ce se poate numi tâlhari de meserie. În afară de nelegiuții ăștia, nu mai sunt hoți în Wild. Dacă mâine ar trece pe aici un vânător alb și ar socoti că blana aceasta prețioasă atârână prea jos, s-ar apuca el însuși s-o agațe mai sus, ca s-o ferească de animalele sălbatece. Dacă un indian

și-ar aprinde focul în apropiere, ar veghea ca nici flacăra și nici scânteile să n-o atingă. Vezi, Rod, aici civilizația n-a înrăit pe oameni. Sunt cinstiți, tot atât de firesc după cum li-e firească respirația.

— Dar nu toți indienii sunt atât de cinstiți! se împotrivi Rod. Acei care coboară spre Sud sunt, în cea mai mare parte, niște hoți de mâna-ntâi.

Vorbise fără să se gândească prea mult și-i păru aproape numaidecât rău de cuvintele rostite. Mukoki avea aerul jignit și-și mușca buzele. Și Wabi, corcitura, nu prea părea măgulit. Răspunse vioi, cu o strălucire în ochii-i întunecații

— Albii, adică așa numiții civilizați, sunt cei care le-au nimicit bunătatea firească. De la ei au luat fiii Wildului pilda cea rea. Dar, când albi pornesc spre Northland, împrumută însușirile indienilor întocmai după cum aceștia își însușesc în Sud năravurile celor dintâi, Marele Nord însă năvălește tot ce atinge. Aerul pe care-l respiri aici e curat și atmosfera e cinstită. Fără îndoială, repet, sunt și excepții. Dar în marea lor majoritate, indienii sunt oameni cumsecade. Mukoki, care-i de față, n-ar pune mâna pe o piele care-i a altuia, nici măcar ca să se învelească, chiar dacă ar fi pe jumătate înghețat. Un om mai de rând ar lua pielea, dar și-ar lăsa arma în locul ei.

— Trebuie să mă iertați, spuse Rod, întinzând o mână lui Wabi și cealaltă lui Mukoki. Am vorbit ca un nesocotit. Sunt nou venit printre voi. Mi-e greu că nu sunt încă de-l vostru

— Ba ești de-al nostru! rosti Wabi. Să nu mai vorbim de asta.

Seara, după ce cinară, Wabi spuse lui Roderick, în timp ce stăteau în fața focului care mai pâlpâia:

— Nu mă gândesc să te dojenesc pentru cuvintele tale de mai înainte, Dar, dacă ar vrea, Mukoki ar putea să-ți istorisească încă una din legendele acelea care te-ar lămuri de ce sunt cinstiți indienii din Northland. Fiindcă însă sunt sigur că nu ți-o va povesti, îți voi vorbi eu pentru el.

— Te ascult.

— Odinioară, pe pământul strămoșesc al lui Mukoki, în țara care se întinde de-a lungul râului Mukoki, un afluent al

fluviului Albany, trăia un trib de hoți vestiți, care își treceau vremea jefuindu-se unii pe alții.

Nu se sinchiseau nici de avutul, nici de capcanele vecinilor. Încăierările și crimele erau întâmplări zilnice. Șeful tribului era hoțul cel mai năvălaș dintre toți și, cum era și stăpânul legii, bineînțeles că nu suferea niciodată vreo pedeapsă.

Dar, cu toate că jefuia bucuros avutul celorlalți, nu-i plăcea de loc să pățească același lucru. Nu lăsa nimănui sarcina de a întinde cursele și, într-o zi, se înfurie grozav din pricină că unul dintre supușii săi se încumetase să așeze o capcană lângă aceea pe care o pusese el, pe urma aceluiasi animal. Se hotărî să-l pedepsească foarte aspru, se ascunse și așteptă la pândă.

În timp ce pândeau, se ivi un iepure alb, care se avântă în cealaltă capcană. Înmormându-se cu un retevei, șeful înaintă ca să ucidă animalul și să și-l însușească. În clipa aceea, i se păru că i se împăienjenesc ochii. Când putu iar să vadă limpede, iepurele pierise și în locul lui apărură cea mai frumoasă făptură omenească din câte văzuse până atunci.

Înțelese că era Marele Spirit și se prăbuși cu fața la pământ.

Atunci auzi tunând un glas puternic și i se păru că el vine din cer, sau din munții înalți și îndepărtați. Glasul acesta-i spunea că râurile și pădurile Paradisului oamenilor roșii îi vor rămâne totdeauna necunoscute, fiindcă pe terenurile de vânătoare de dincolo nu se află nici un loc pentru hoți. Și adăogă:

— Du-te și vestește faptul acesta poporului tău. Spune-i că începând de azi, toți vor trebui să trăiască neîncetat ca frații, așezându-și cursele una lângă alta și fără să se bată, ca să poată scăpa de pedeapsa veșnică, atârnată deasupra capetelor lor.

Șeful repetă poporului său aceste cuvinte și de-atunci nu se mai iviră hoți în rândurile lui. Și fiindcă Marele Spirit alesese înfățișarea unui iepure alb ca să se poată arăta, iepurele a rămas de atunci animalul sfânt al triburilor Crees și Chippewayans. Pretutindeni, îndată ce a căzut zăpada,

membrii acestor triburi își așază capcanele una lângă alta și nu mai fură.

— Minunat! răspunse Rod. E chiar atât de frumoasă cinstea asta a tuturor, încât tot mă mai îndoiesc de ea dragul meu Wabi.

— Nu trebuie să te îndoiești și mă poți crede. Pe toată suprafața acestei țări nesfârșite, ce se întinde de aici și până dincolo de pământurile sterpe, nu se va găsi măcar un indian dintr-o sută, în stare să șterpească nici capcana, nici vânatul pe care a izbutit să-l prindă vreunul din frații săi.

Este una din legile recunoscute de toți în Northland că orice vânător trebuie să aibă rândul lui de capcane și nimeni n-ar fi în stare să se arate atât de necinstit, încât să și-l însușească. Ei bine, chiar dacă s-ar găsi vreunul care să nu țină seama de distanțele statornicite n-ar înfrânge legea, fiindcă legea Marelui Spirit este mult mai îngăduitoare decât aceea a oamenilor.

De altfel, iarna trecută ți-ai putut da tu însuși seama că-i așa. În tot timpul cât a ținut vânătoarea noastră, nelegiuirile Woongași au făcut tot ce-au putut ca să pună mână pe noi și să ne măcelărească, dar nu ne-au prădat niciodată capcanele.

— Mă declar învins, răspunse Rod. Hotărât, Northland-ul e ceva neobișnuit și uluitor și cu cât trăiesc mai mult pe aici, cu atât mă deprind să-l cunosc mai bine. Și, ca să mă împărtășesc din atâtea însușiri frumoase ale rasei tale, aș dori să am ca și tine sânge indian în vine!

Apoi, vorbiră iar despre ciudatul glonte de aur. Găsirea lui era oare dovada că faimoasa comoară, după care alergau cei doi tineri, fusese descoperită de un hoț care și-o însușise?

— Dacă stau și mă gândesc bine, nu pot să cred, spuse Wabi. Zăcămintul se află într-o regiune aproape neumblată. Și apoi, nu pare cu putință ca, dacă s-ar fi făcut o descoperire atât de însemnată, să nu se fi auzit nimic la Wabinosh-House, care-i cea mai înaintată Agenție din regiunea asta Doar aici ar fi trebuit neapărat să vină fericirii

descoperitori ai minei, ca să se aprovizioneze cu merinde.

— Sau, dacă a făcut cineva descoperirea aceasta minunată, trebuie să fi murit de atunci, încheie Rod.

— Asta-i și părerea mea.

Dintr-odată, cei doi prieteni își recăpătară încrederea unul într-altul.

Dar Rod rămase în afara cortului și lăsă să treacă oarecare vreme până să adoarmă. Răsărise luna, mare și primăvăratecă și plutea alene în Eter, scaldându-l în lumină.

Roderick Drew se gândea la măreția acestui pământ sălbatec, atât de necunoscut tuturor popoarelor civilizate care mișună în orașe. Și privind mereu luna aceasta uriașă, sau uitându-se în partea cealaltă a cerului, unde sclipeau constelațiile Nordului, nu-și putea stăpâni gândul că aici Dumnezeu era mai aproape de pământ, decât în orice altă parte a pământului.

Simțea că se naște în sufletul lui un fel de adorare pentru Marele Spirit al Pieilor roșii. Devenea Dumnezeuul lui. Și Rod nu se mai miră că lumea aceasta singuratecă și liniștită, ce se întindea până la țărmurile îndepărtate ale golfului Hudson, se asemana cu Biblia în care indianul își citea legea și din care auzea vorbindu-i de-a dreptul glasul Creatorului.

Începu să sufle un vânt moale, care împrăștie deasupra câmpurilor și munților îmbelșugata și adâncă rumoare a brazilor și copacilor rășinoși, ca și foșnetul ușor al frunzelor de plop. Uneori, se auzea câte o bufniță.

Rod, care se așezase pe o piatră, simțea că i se închid ochii fără să vrea, din pricina moleșeli care-l năpădiser.

Deodată, un urlet puternic străpunse aerul și-l făcu să tresară.

Se gândi la „Lupul”, lupul domesticit pe care-l luaseră cu ei în cursul iernii trecute, care-i însoțise într-o parte din călătoria lor și care urla înfiorător, chemându-și frații. Apoi, Wabi îi redase libertatea, când atacaseră Woongașii coliba și lupul se înapoiasă în Wilderness, printre frații săi sălbateci.

Nu cumva era el acela căruia-i părea acum rău după prietenii săi, oamenii și-i chema?

XI

Un strigăt în noapte

A doua zi, de cum se crăpă de ziuă, porniră la drum spre a ajunge la văgăuna misterioasă și la râul care curgea prin ea, care, după părerea lui Rod și potrivit planului schițat pe scoarța de mestecăn, trebuia, din cascadă în cascadă, să-i ducă neapărat la mina de aur.

Întrucât până acolo drumul era drept și nu prea anevoios, se hotărî ca o bună parte din legăturile lor cu merinde și îmbrăcăminte să fie lăsate în luntre.

Astfel încărcată, luntrea urma să fie purtată pe umeri de Mukoki și de Wabi, pe care urma să-l înlocuiască Rod din când în când, trecându-i legătura pe care o purta el însuși. În chipul acesta, aveau să fie înlăturate drumuri și munci fără folos.

Fermecătoarea primăvară își strălucea pretutindeni voioșia, îmbărbătând pe cei trei călători, a căror povară era destul de grea.

La amiază, făcură ca de obicei un popas, spre a prânzi. Deodată, Rod își puse mâna pe brațul lui Wabi. Cu cealaltă, îi arătă la o depărtare de vreo milă două puncte, care înaintau încet în spațiul descoperit.

Erau două animale care, de la distanța aceea, nu păreau mai mari ca niște câini.

— Lupi! spuse Rod.

Apoi, după o clipă de gândire, reluă?

— Nu... Cerbii

— O căprioară, preciză Wabi, și puiul ei.

— Cum poți să știi, de la depărtarea asta?

— Foarte ușor... Uită-te bine, cum mă uit eu. Mama merge înainte și încet. Cerbul în afară de prilejurile când e nevoit, nu aleargă niciodată cum fuge căprioară, ci umblă sărind ușor, cu ambele picioare de pe o parte în același timp. Puiul, dimpotrivă, țopăie în jurul mamei sale. În felul

acesta, îmi pot da seama ce vârstă are. Niciodată un cerb bătrân n-ar face asemenea sărituri.

Se părea, însă, că Rod se îndoieste de temeinicia cuvintelor rostite de prietenul său.

— Cu toate acestea, spuse, s-ar crede că sunt amândoi de aceeași mărime.

— Nu, puiul are doi ani, deși este într-adevăr aproape tot atât de mare ca mama lui. Nu mai e un vițel, de fapt. Dar, întrucât cerbii tineri își urmează încă mamele la vârsta asta, sunt numiți pe aici viței, în mod obișnuit... Am văzut unii, care nu se despărteau de mamele lor decât la vârsta de trei ani.

— Vin spre noi, șopti Rod.

— Da, dar să ne ascundem.

Wabi își trase prietenul în spatele unui tufiș, care ascundea în același timp și pe Mukoki.

— Vin să ne mănânce mugurii plopilor din dumbrăvioara pe care o vezi între ei și noi, continuă Wabi. Cu toate acestea, mă tem că vântul ne-ar putea da de gol.

Wabi își udă un deget și-l ținu deasupra capului. E sistemul fără greș, pe care-l folosește vânătorul priceput, spre a-și da seama din ce parte bate vântul. Oricât de slabă ar fi adierea, o parte a degetului se uscă într-o clipă, în timp ce partea cealaltă rămâne udă și se răcește, indicând astfel dincotro suflă vântul.

— Vântul nu e potrivit, spuse Wabi. Bate spre ei. Fără îndoială, se vor opri curând.

Rod își duse arma la umăr.

— Haide, spuse, să încercăm să tragem! Sunt cam departe încă, dar i-am putea ochi.

Wabi își prinse prietenul de braț.

— Da, i-am putea ochi... Dar nu-i vom uide. N-avem ce să facem cu carnea

Nici nu sfârșise bine de vorbit, când văzu căprioară oprindu-se.

— Era de așteptat! exclamă Wabi. Ne-a simțit de la o distanță de un sfert de milă, Rod, ia uită-te la animalul acela, cu urechile-i lungi care împung întocmai ca niște

pâlnii acustice și cu nasul ridicat spre cer, pentru a aspira aerul și toate mirosurile. Și-a dat numaidecât seama că o amenință o primejdie.

Dar căprioara se și întorsese și, așezându-se între puiul ei și locul dinspre care venea primejdia, își reluă goana în direcția opusă. De data aceasta, puiul alerga în față și ea în urmă-i.

— Mi-e drag cerbul, urmă Wabi, ai băgat de seamă, Roderick, că nu ucid niciodată cerbi?

— Nu, n-am observat. Dar acum când mă gândesc, văd că e așa. De ce îi cruți?

— De ce? Îți voi spune... Voi, civilizații, numiți pe leu regele animalelor. Ei bine, nu! Adevăratul lor monarh e cerbul. Ai văzut tu însuși ce a făcut căprioara-mamă.

Mai adineauri, a mers înaintea puiului ei, gata să înfrunte cea dintâi primejdia ce s-ar fi ivit și să-l apere. Apoi, când primejdia a devenit mai amenințătoare și căprioara a fost nevoită să se întoarcă din drum, și-a împins vițelul în față, ca să fie lovită în locul lui, dacă s-ar fi tras asupră-le,

Această minunată iubire de mamă, gata oricând să se jertfească, nu se înrudește oare de-a dreptul cu omeneasca iubire de mamă?

Dar cerbul! Nici nu-ți poți închipui cu cât cura e în stare să înfrunte chiar o duzină de oameni, spre ași apăra căprioara. Dacă ea e ucisă înaintea lui, îi va apăra totuși corpul, fără să se teamă de armele vânătorilor, tropăind pe loc și cu ochii plini de dispreț, până când va cădea mort la rându-i, străpuns de gloanțe.

Am văzut odată o căprioară, ce nu fusese rănită mortal, rupând-o la fugă, șchiopătând și împleticindu-se. Cerbul măreț care fusese cu ea, n-o părăsi. Se așază în bătaia gloanțelor, primindu-le în locul ei. Nu se urni din loc și nimeni nu crezu că fusese lovit, decât în clipa când, cu desăvârșire ciuruit, se prăbuși la pământ.

Această uitare de sine are în ea ceva înălțător. Și de atunci, am jurat că nu voi mai ucide niciodată un cerb sau o căprioară. Mi-am ținut cuvântul și mi-l voi ține, afară doar dacă nu voi fi nevoit să-l calc, atunci când n-aș avea într-

adevăr de unde să gădesc carnea trebuincioasă.

— Și ai avut toată dreptatea să te porți astfel, răspunse Rod. Ce vrei? Nu cunosc încă toate câte se întâmplă în Wild. Dar, ca și tine, de acum înainte voi cruța viața cerbilor și caprioarelor.

La prânz mâncară câteva bucăți gustoase de carne de urs și băură cafea cu pișcoturi, rumenite pe pietre încălzite.

Wabi deschise vorba despre obiceiurile oaspeților Wildului, Roderick povesti că în ajun, înainte de culcare, auzise un strigăt jalnic în noapte și că se gândise că vaietul acela s-ar fi putut să fie al lupului pe care-l îmblânziseră odinioară.

— Mi s-au istorisit o sumedenie de întâmplări asemănătoare, spuse în încheiere, în care animalul s-a înapoiat la vechii lui stăpâni.

Wabi ascultase cu toată bunăvoința. Când Rod sfârși de povestit, răspunse:

— Se istorisesc o mulțime de fabule privitoare la animalele sălbatece, dar sunt tot atât de false unele ca și altele. Ca și tine, am citit pe vremea când eram împreună în colegiul din Detroit volume întregi, în care sunt înșirate asemenea fabule.

Dar nici măcar unul dintr-o sută de inși care scriu despre regiunile acestea nu le-a cercetat vreodată. Și cu deosebire în privința obiceiurilor și însușirilor fiarelor sălbatece, au înșirat o sumedenie de nerozii și lucruri neadevărate!

— Prin urmare, tu nu crezi că Lupul...

— Lupul, care fusese prins de mic și crescuse în tovărășia oamenilor, rămăsese cu noi fiindcă nu-și dădea seama că ar putea duce altă viață, printre semenii lui. Dar foarte des Mukoki și cu mine am observat că pornirile lui atavice nu erau cu totul înăbușite. Recunoștința desăvârșită este un simțământ omenesc și, oricât ar fi de istețe fiarele sălbatece, ele rămân fiare sălbatece...

— Cu alte cuvinte, după părerea ta, Lupul...

— Și-a ajuns tovarășii carnivori și nu-l vom mai vedea niciodată. Nu-i așa Muki?

Bătrânul vânător mormăi printre dinți:

— Lup domesticit... Lup împlânzit... Acum, Lupul iar sălbatec. Marele spirit vrut asta, și e bine așa.

Cei trei drumeți porniră iar, bine odihniți și dădură în curând de pâraul pe lângă care trebuiau să meargă și care scânteia prin iarbă.

Pe măsură ce înaintau, pâraul se mărea din ce în ce mai mult, umflat de pâraiașele formate din zăpada topită.

Curând, căpătă înfățișarea unui râu; apoi, pe măsură ce pământul se înclina, devenea un torent năprasnic, a cărui prăbușire repezită în văgăuna aceea faimoasă era ultima etapă.

Din uriașa trecătoare stâncoasă, care trebuia să conducă pe cei trei aventurieri la mina de aur, se auzea un vuiet asurzitor de apă furtunoasă, asemănător exploziei unor tunuri gigantice, sporită de răsunetul peșterilor subterane.

Îndemnând pe Rod să vină cu el, Wabi se aplecă deasupra prăpăstiei. Aproape amețit și agățându-se de o stâncă, tânărul alb rămase înmărmurit.

Apele clocotitoare, prinse între cei doi pereți ai văgăunii, se ciocneau între ele cu o furie nebună, în șiroaie de spume. Ici și colo, ieșeau la iveală stânci mari și negre, asemănătoare unor capete de monștri aquatici. Însera și priveliștea era măreață și înfricoșătoare, în același timp.

Cei trei bărbați meraseră de-a lungul prăpăstiei și-și dădură curând seama cu satisfacție că râul, care curgea între zidurile abrupte, își potolea furia încetul cu încetul și, cu toate că-și păstra repeziciunea, se părea că se poate pluti pe apa lui.

În seara aceea, înaintară până la crăpătura de stâncă pe care o cunoșteau și care le îngăduise cu alt prilej să pătrundă înlăuntrul văgăunii. În locul acesta fu orânduit popasul.

Noaptea fu frumoasă și senină Rod rămase iarăși treaz. Luna, roșie și măreață, răsări târziu, luminând partea de sus a văgăunii și lăsând în umbră adâncii mile întunecate.

În timp ce Rod ședea rezemat în armă, lângă cărbunii aproape stinși, răsună deodată în spatele unei stânci din apropiere un țipăt îngrozitor, care-l înfioră din creștet până

în picioare.

Se ridică dintr-odată, tremurând de îngrijorare. Încercă să țipe și el, dar nu fu în stare.

Aproape numaidecât văzu mișcându-se o arătare lunguiață și mlădioasă care părea, în lumina lunii, de un cenușiu ca argintul.

Rod fu sigur că trebuie să fie un lynx. Își propti arma în umăr și, înainte de a trage, auzi un al doilea țipăt, tot atât de înfricoșător ca și cel dintâi, un fel de horcăit de agonie, care-i îngheță sângele în vine.

Trase și alergă spre stâncă. Dar nu găsi nici un lynx. Rod își greșise ținta și linxul scăpase. Dar, țipătul, țipătul acela înfricoșător pe care-l auzise? Era ceva ciudat... Ce înseamnă asta? Totul durase doar câteva secunde.

Tânărul alb rămase înlemnit de uluire și fu găsit după câteva clipe de Wabi și Mukoki, pe care îi trezise detunătura.

— Ce s-a întâmplat? întrebă neliniștit Wabi.

— S-a întâmplat... S-a întâmplat... că am visat, fără să dorm. Mi s-a părut că aud două strigăte înspăimântătoare și în același timp că zăresc un lynx... Am tras în el, dar nu l-am nimerit.

Mukoki începu să mormăie, dând din cap și Wabi izbucni în hohote de râs.

— Alta acum, lynxul! Iarna trecută ai luat una din pisicile uriașe din Wild drept unul din oamenii lui Woonga. De data aceasta, auzi țipete înspăimântătoare.. Haide, haide, nopțile din Wild sunt pline de vedenii! Dacă te-ai fi culcat în același timp cu mine și cu Mukoki...

— Lasă, dragă, că n-a fost vorba de o vedenie și nici n-am fost orb! îl întrerupse Roderick.

Și rosti, cu toată convingerea:

— Mai întâi, mi s-a părut că visez. Dar acum sunt sigur că am auzit strigătele. A fost oare un lynx? Sau a fost... un om?

Văzând că tovarășul lor, care tremura încă, e atât de sigur de ceea ce spune, Wabi și Mukoki nu mai știau ce să gândească. Ca să se împotrivească oricărei întâmplări

neplăcute, drumeții se hotărâra să vegheze pe rând, până la ziuă.

Nu se întâmplă însă nimic neobișnuit.

Dar nici ivirea zorilor și nici lumina zilei nu izbutiră să liniștească în chip desăvârșit sufletul lui Roderick. I se părea că aude încă strigătele acelea răsunându-i în urechi. Nu, nu, nu visase! Nu era cumva vorba de spiritul văgăunii, care nu voia să îngăduie noilor veniți intrarea spre locul unde se afla ascunsă? Nu cumva le strigase însuși spiritul acesta!

— Nu veți merge mai departe!

Cu toate acestea, Rod nu-și dezvălui gândurile posomorâte. Coborând luntrea până în fundul văgăunii, cei trei călători se așezară în ea. Wabi în partea de dinainte, ca de obicei, Mukoki în partea din urmă și Roderick între ei.

Luntrea fu prinsă de curent și începu coborârea spre aur.

În timpul acestei zile, totul decurse liniștit. Luntrea plutea când mai iute, când mai încet, după felul cum erau mânuite vâslele. Albia râului era atât de îngustă, încât toate stâncile erau copleșite de masa lichidă.

Milă după milă se înșirau pereții înalți și stâncoși care înconjurau văgăuna. Trecând pe lângă ei, Rod recunoscuse locul unde împușcase vulpea argintie.

Din prevedere, se opriră, îndată ce se înseră, într-un loc prielnic pentru tragerea luntrei pe uscat și spre a poposi.

Aci, văgăuna, întrucâtva mai sfărâmicioasă, fusese știrbită de intemperii în cursul secolelor, iar peretele ei, în loc să vădească o suprafață netedă, înfățișa o sumedenie de asperități, printre care crescuseră câteva ierburi și copăcei piperniciți.

Îndată după ce coborâră, Rod și Wabi, dornici să-și dezmoștească picioarele, se grăbiră să se urce pe peretele stâncii și izbutiră să ajungă în creștetul ei, fără prea mare greutate.

Văzându-se scăpați pentru câteva clipe de sălbateca strânsoare a văgăunii, se simțiră întrucâtva ușurați.

De acolo, de sus, salutară voios pe Mukoki, care, rămas la poalele stâncii, nu părea mai mare ca o muscă. Bătrânul

indian, care se îndeletnicea cu pregătirea mâncării, le răspunse grăbit la salut și-și văzu mai departe de treabă.

Apoi, cu toate că sus, pe vârful stâncii, era încă ziuă plină, cei doi tineri se grăbiră să coboare în locașul în care aveau să-și petreacă noaptea și în care domnea întunericul.

Bătrânul indian părea neliniștit și chipul lui arămiu trăda o neobișnuită frământare.

Era vădit, ca pe măsură ce sporea întunericul, se gândea la strigătele ciudate pe care le auzise Rod noaptea trecută.

Se gândea și la Lupul, la vechiul și credinciosul lor tovarăș, care-și ademenea odinioară frații spre moarte. Aceiași frați, care întărâtau vrăjmășia lui Mukoki fiindcă sfâșiaseră soția și copilul și căroră le jurase o ură neîmpăcată.

Acum, Lupul nu mai era cu el, ca să-l ajute să-și potolească setea de răzbunare. Nu mai era aici... Cine știe? Poate că Rod avusese dreptate să susțină, împotriva părerii lui Wabi, că animalul nu-i uitase. Poate că lupul dădea târcoale prin apropiere?

XII

Cine a tras?

După ce Rod și Wabi adormiră în cotitura aceea tihnită a stâncii, în care fuseseră, întinse blănuri pe un strat gros de nisip, Mukoki se ridică, fără să facă zgomot și se cățăără, la rândul-i pe peretele stâncii.

Încercarea era primejdioasă, din pricina beznei desăvârșite, astfel ca bătrânul indian era să se răstoarne de câteva ori și să-și piardă viața. Cu toate acestea, se agăță cu putere de ierburi și de copăcei și se cățăără fără să se oprească, de parcă ar fi fost chinuit de o idee fixă și dând astfel ascultare unui îndemn lăuntric și prea tare, încât nu i se putea împotrivi.

Ajunse teafăr și nevătămat pe creștetul stâncii și începu să se uite cu ochi sălbateci drept înainte-i.

Unde era Lupul? Negreșit, undeva în singurătatea aceea nemărginită, care se întindea la West până la Golful Hudson, iar la Nord până la Oceanul Arctic.

Mukoki rămase astfel o oră întreagă, sub cerul înstelat, până când răsări luna, asemănătoare unui vas răsturnat.

Atunci, Mukoki se plecă spre pământ, cercetându-l cu toată luarea aminte. Căuta urme de lup. Și, fiindcă nu găsea, părea foarte dezamăgit. Dar continuă să cerceteze locul.

Ajungând în preajma unui copac veșted, a cărui scoarță căzuse și care se înălța ca un schelet alb în noapte, bătrânul auzi un zgomot slab, ce venea de la o apropiere de câțiva metri.

Apoi, în timp ce se străduia să pătrundă întunericul cu ochii scânteietori, văzu strălucind, ca un fulger, o lumină rapidă, urmată de o detunătură de armă.

În chip firesc, Mukoki se trânti la pământ și nu s-ar fi ridicat poate numaidecât, dacă n-ar fi auzit un țipăt îngrozitor. Un strigăt omenesc, dar care nu avea totuși

nimic omenesc în el. Un asemenea strigăt, încât bătrânelul se trânti iar la pământ, scoțând el însuși un urlet înspăimântător.

Ajunse teafăr și nevătămat pe creștetul stâncii.

I se părea că i se închegase sângele în vine și rămase țeapăn ca un mort, cu toate că nu i se întâmplase nici un rău.

Încercă apoi să se miște și fără vrere, își trase arma aproape de umăr. În juru-i, totul era liniștit.

Dar un al doilea țipăt, tot atât de fioros, sfâșie aerul. Bătrânul indian își dădu seama că nu putea fi țipătul nici uneia din fiarele obișnuite ale Wildului. Numai un om se putea văita astfel. Era un vaiet, a cărui grozăvie depășea tot ce auzise el până atunci

Se trânti din nou la pământ, tremurând și clănțănind din dinți, în timp ce strigătul se auzea iarăși, dar mai îndepărtat. Vaietul de spaimă se prelungi prin răsunetul ecourilor, înfricoșând toate făpturile nopții și smulgând din gâtleele și din pieptul lui Mukoki oftaturi profunde ca niște hohote de plâns.

Abia după ce se făcu liniște deplină și nu se mai auzi decât murmurul vântului printre frunze își recăpătă oarecum bătrânul vânător stăpânirea de sine.

Dacă Mukoki ar fi aparținut rasei albe, ar fi căutat să cerceteze pricinile acestui vaiet ciudat. Dar Wildul și oaspeții lui sălbateci erau singura lui lume. Și că lumea aceasta nu cunoscuse niciodată un om sau o fiară, în stare să scoată asemenea vaiete.

Timp de o oră rămase în locul acela, pradă unei spaime fără rost.

În cele din urmă, încercă să-și dea seama de ceea ce s-a întâmplat. Numeroșii albi care veneau la Agenție îl învățaseră câte ceva, în dorința de a-i precumpăni și înlătura pornirile și sugestiile rasei. Se strădui, așa dar, să chibzuiască la strigătele și împușcăturile misterioase.

Se trăsese un foc de pușcă împotriva lui. Auzise glonteale suierându-i mai întâi deasupra capului și izbindu-se apoi de copăcelul putred. Un om trăsese. Prin urmare, și strigătul era tot al unui om. Dar ce fel de om?

Își aminti toate soiurile de strigăte războinice ale tribului său și pe cele ale vrăjmașilor tribului său. Dar nici unul nu semăna cu cel pe care-l auzise. Atunci, al cui o fi fost?

Astfel frământându-și mintea, își spori și mai mult spaima care-l năpădise, cum se întâmplă unui animai urmărit de vânători. Se înapoie și, coborând spre văgăună, se duse la tovarășii săi.

De obicei, un indian își ascunde teama, așa cum un alb își ascunde greșeala pe care o săvârșește. Dar, în împrejurarea de acum era atât de tulburat, încât trezi pe Rod și Wabi și le povesti ceea ce i se întâmplase, cu glas morocănos.

Rod tresări. Strigătele acestea înfricoșătoare nu se datorau oare acelorași pricini ciudate ca și acelea pe care le auzise el însuși, cu două nopți înainte, când trăsese asupra lynxului nevăzut?

— Poate, spuse Wabi, că o fi vorba doar de vreun woongas singuratec; ne-a pândit și a țipat ca să ne sperie...

— Nul Nu! Woonga! exclamă Mukoki. Woongașii nu țipă așa! Și nu strigăt numai, dar și tras în mine!

Ceea ce, la urma urmelor, părea neîndoielnic, era că un om, o ființă necunoscută, urmărea pe cei trei căutători de aur sau, mai exact, mergea pe un drum paralel cu al lor, pe culmea văgăunii.

Și de data asta, călătorii noștri hotărâră ca, pentru a preîntâmpina orice primejdie, să vegheze pe rând tot timpul nopții.

Orele se scurseră încet pentru fiecare dintre ei și nici unul nu-și putu potoli neliniștea. Primejdia aceea nelămurită care flutura în jurul lor le frământa și le înspăimânta mintea. Cine trăsese asupra lui Mukoki?

A doua zi, Rod și Wabi își spusese că trebuie să meargă negreșit, întovărășiți și călăuziți de Mukoki, la locul unde se trăsese în noaptea trecută. Nădăjduiau să găsească vreun indiciu folositor.

Se cățărara din nou pe peretele văgăunii și bătrânul indian, urmat de cei doi tineri porni pe drumul ce-i stârnise atâta îngrijorare.

Umbletul îi era atât de sfios, încât teama cumplită pe care o dădea Mukoki se răsfrânse asupra tovarășilor săi.

În timpul întâmplărilor pe care le trăiseră laolaltă, Wabi

Își văzuse de nenumărate ori tovarășul în primejdie de moarte. Dar niciodată nu i se păruse atât de înfricoșat și de abătut. Toate primejdiile îi îndârjiseră energia și-l făcuseră să fie și mai curajos.

Cu arma gata să tragă Mukoki înainta cu băgare de seamă, având grijă să nu-i trosnească sub picioare nici cea mai mică rămurică. Se oprea, îndată ce auzea zborul unei păsărele, freamătul ușor al frunzelor sau fuga unei căprioare.

Astfel, ajunseră la copăcelul putred, cu crengile uscate și trunchiul găunos.

— Aici! spuse Mukoki, cu glas stins. Aici tras în mine.

— Încă puțin și te nimerea! strigă deodată Wabi. Ia uită-te aici!

În albeața scheletică a copacului putred se ivea o gaură, la înălțimea obișnuită a unui om.

Rod își scosese cuțitul, casă scormonească în gaură și să găsească glonte ce trebuia să se mai afle încă în ea.

— N-a intrat prea adânc... spuse, după o clipă. L-am ajuns.

— E uimitor! observă Wabi, apropiindu-se. Într-un lemn atât de viermănos, ar fi trebuit să străpungă cel puțin jumătate din grosimea copacului. Nu-i așa, Muki?

Dar tocmai în clipa aceea Rod scoase un strigăt de mirare și se întoarse spre el. Cu o mână ținea cuțitul, cu vârful în aer, iar cu cealaltă arăta tovarășilor săi marginea tăișului.

Wabi și Mukoki se uitară la ea și mirarea care-i cuprinse fu tot atât de mare, ca și a lui. O mică pată galbenă, lipită de oțel, strălucea în bătaia soarelui.

— Alt glonte... strigă Wabi, gâfâind... alt glonte de aur!

Cei trei bărbați rămaseră uluiți de-a binelea.

Rod se apucă să sfredelească în grabă copacul și izbuti, după câteva clipe, să scoată glonte vrăjit.

— Dumnezeule! mormăi Wabi, ce-or fi însemnând toate astea?

Deodată, chipul lui Mukoki se învioră.

— Omul împușcat ursul... răspunse fără să șovăie. Ei nu

murit... El tras... Tot aur ăla.. Tot pușca aia...

Spusele bătrânului vânător erau foarte adevărate. Fără îndoială, în toate întâmplările acestea ciudate era vorba de aceeași ființă misterioasă.

Numaidecât, Mukoki se îndreptă spre locul unde s-ar fi cuvenit să se afle necunoscutul atunci când trăsese.

Tustrei călători cercetară cu toată luarea aminte locul acela și împrejurările lui.

— Păr de lynx! exclamă deodată Rod. A trecut pe aici un lynx.

Wabi se apropie, ca să privească și el părul.

— Da, un lynx... spuse pe un ton serios și glumeț în acelaș timp. Un lynx de o înălțime de patru picioare... Niciodată n-am întâlnit un animal atât de înalt!

— Prin urmare...

Rod nu se încumetă să-și sfârșească gândul.

— Blană de lynx... rosti Wabi. Cel care a tras în noaptea trecută asupra lui Mukoki era îmbrăcat cu o astfel de blană.

Mukoki îi întări spusele, dând din cap.

Își continuară o vreme cercetarea, dar nu mai găsiră nimic.

Urma lăsată de necunoscut, care trebuie să fi umblat desculț, era atât de slabă, încât abia se mai zărea.

În loc să-și prelungească fără folos cercetările și să fie în primejdie de a se pomeni cu vreun glonte de aur în piele, era mai nimerit să ajungă repede înapoi în văgăună. Taina țipetelor înspăimântătoare și a gloanțelor de aur avea să se dezlege de la sine.

După o oră, luntrea era împinsă iar pe apă și cei trei vânători de aur își reluau călătoria întreruptă.

XIII

Un loc primejdios

Luntrea plutea cu repeziciune și Mukoki o mâna cu ușurință, cu ajutorul vâslei sale, pe care o folosea ca pe o cârmă.

Bătrânul indian; care era din nou tăcut, căzuse pe gânduri. În jurul lui fluturau în aer prea multe lucruri ciudate.

La amiază, poposiră într-un loc prielnic spre a mânca. Wabi trase pe Rod deoparte și-i spuse:

— Minteă lui Mukoki e tare frământată. Credința lui în ceea ce-i supranatural se adaugă la obișnuita noastră îngrijorare, astfel că-ți dai seama în ce stare e.

— Și ce crezi că se gândește?

— În tribul lui e foarte răspândită o veche legendă, potrivit căreia oamenii acestui trib sunt vizitați la anumite epoci de un războinic de temut, trimis de Marele Spirit, care, pentru a le ierta greșelile, le cere o jertfă omenească sau, dacă vrei, moartea unui om... Războinicul acesta grozav nu poate fi văzut. Are un glas înfricoșător, care face să tremure până și munții și oprește curgerea fluviilor. E înarmat cu un arc uriaș și cu săgeți de aur, cu care își lovește victima ce și-a ales. De la credința oarbă pe care o nutrește Mukoki în existența acestui războinic și până la bănuiala că necunoscutul din noaptea trecută a fost însuși Marele Spirit, care l-a sortit morții – nu mai e decât un pas, înțelegi? Să nădărdim că toată întâmplarea aceasta ciudată va fi lămurită curând; altminteri, ne vom trezi cu bietul nostru Mukoki înnebunit de-a binelea.

— Și eu simt dornic de a afla taina întâmplării care ne tulbură atât, răspunse Rod, dar din alte pricini. Deocamdată, n-avem altceva de făcut, decât să ne urmăm drumul.

— La același lucru m-am gândit și eu.

În aceeași clipă, se auzi un vaiet pe culmea văgăunii. Un vaiet puternic și înfricoșător, asemenea vuietului jalnic al vântului de iarnă de deasupra brazilor negri.

Vaietul se apropia și-și sporea puterea, datorită ecoului văgăunii care-l restrângea, dar nu se putea bănuî măcar cine-l scosese. Se prefăcu apoi într-un țipăt asurzitor, pentru ca în cele din urmă să se audă ca un geamăt de cumplită durere, care înfioră pe cei trei călători din creștet până în tălpi.

Tustrei se aruncară la pământ în același timp și se ascunseră la poalele unei stânci, temându-se să nu se pomenească iar cu vreun glonte tras împotriva lor.

Și tot în același timp își puseră tustrei armele la umăr gata să tragă asupra necunoscutului care-i sâcâia și pândeă, dacă s-ar ivi cumva pe culmea văgăunii.

Deodată, mintea lui Roderick Drew fu luminată de un gând venit pe neașteptate. În chip fulgerător își aminti de lumea civilizată, în care trăise până atunci. Și găsi cheia enigmei în înseși cusurile ei.

Tăcu, înfiorat de groază, până în clipa când, neivindu-se nici o arătare omenească, tovarășii lui îi făcură semn să părăsească adăpostul, odată cu ei, spre a se înapoia la luntre.

Atunci, se apropie de Wabi și de Mukoki și, cu jumătate glas și aproape înăbușit de tulburare, murmură;

— Omul care trage în noi...

— Ei, ce-i cu el? Întrebă Wabi.

— Ei bine, omul acela e nebun!

Unghiile lui Wabi i se înfipseră în braț, ca ghearele unui urs.

— Ce spui că e?

— Nebun.

— Da, urmă Rod, scăzând iar glasul. Omul care a tras în urs și în Mukoki, omul pe care l-am întrezărit cel dintâi și l-am auzit țipând în nopte, omul care se folosește de gloanțe de aur este nebun... un nebun furios! Am mai auzit astfel de strigăte în ospiciul de nebuni din apropiere de Detroit.

Ca o încheiere vie a cuvintelor sale, se auzi iarăși un vaiet sinistru, care răsună din apropiere, după cât se părea.

— Un nebun furios... repetă Wabi, uluit.

Lămurirea tânărului alb liniștise în mare măsură pe

Mukoki. Prinzând din nou curaj, bătrânul vânător își propti arma la umăr.

— Nu trage, Muki! îi porunci Rod, cu hotărâre Dacă vei zări cândva pe nebunul acesta în bătaia puștii tale să-l cruți... E un om, știi, care a suferit, care a fost atât de mult chinuit de foame, încât a înnebunit. Să nu-l omori, fiindcă ai săvârși cea mai mare crimă!

Mukoki își plecă arma.

— Da, înțeleg... mormăi. El foame... El nu mâncat... El făcut un câine rău.

— Da, asta e! îl aprobă Wabi. Rod are dreptate. Omul a devenit un câine rău, la fel cu câinele husky, care se făcuse rău după ce a înghițit un os de pește. Și oamenii albi înnebunesc atunci când suferă mult.

— Marele-spirit în care credem noi, declară Rod, ne poruncește să nu facem niciodată rău nebunilor. Noi îi închidem în niște case mari, mult mai mari decât toate locuințele din Wabinosh-House. Acolo îi îmbrăcăm frumos, îi hrănim și îi îngrijim toată viața.

Mukoki nu părea prea convins.

— Dar câinii răi, se împotrivi, mușcă rău câteodată. Câinii răi primejdioși. Mai bine când împușcăm pe ei.

Wabi interveni iar în ajutorul lui Rod.

— Da, negreșit, dar numai atunci când nu poți altfel. Nu i-am salvat viața lui husky al nostru și nu i-am pus capăt durerilor, scoțându-i osul din gâtleej? Datoria noastră este să scăpăm pe câinele rău, de câte ori putem. El crede că toți oamenii îi sunt vrăjmași. Așa că să ne ferim de a fi loviți de vreun glonte tras de el. Dar noi să nu-l omorâm!

Privind luntrea, Rod se apropie de Wabi și-i șopti:

— Muki a înțeles. Dacă nu va fi silit, nu va ucide pe omul acela. Dar poate că tot vom fi nevoiți să ajungem acolo. Din păcate, e însăși viața noastră în joc... Poate că în clipa aceasta e acolo sus, la pândă. Și e de așteptat fiindcă

nebunii sunt încăpățânați în furia lor, că nu ne va lăsa prea curând în pace.

— Brrr... răspunse Wabi. Mă cam sperii! Să pornim. E tot ce avem mai bun de făcut deocamdată.

Luntrea fu prinsă îndată de curent și începu să plutească iar pe apele spumoase.

În pofida intervenției lui atât de omenoase, Rod era de fapt singurul care-și dădea de-a binelea seama de primejdia ce-i amenința.

Wabi nu prea cunoștea toanele nebunilor. Dar știa, totuși, că un nebun lăsat liber e foarte periculos.

Timp de zile și nopți întregi, dacă nu chiar de săptămâni nesfârșite, omul acela era în stare să-i urmărească și să-i pândească, împins de o îndărătnicie pe care nimeni n-ar fi putut-o înfrânge, să străbată distanțe neînchipuit de mari, alergând ca o fiară sălbatecă și să le iasă oricând în cale, cu arma lui veche și cu gloanțele de aur, sau să se năpustească asupra lor, în beznă, și să le sară de gât, încercând să-i sugrume. Puterea de a răbda, a vrăjmașului lor, a cărui minte e răătăcită, va depăși oricând pe a lor,

Cu fiecare milă pe care o parcurgeau, volumul râului, în care se revărsau din dreapta și din stânga nume» roase puhoaie și torente, devenea din ce în ce mai mare, iar cursul său mai repede.

Începea să însereze, când Wabi, care veghea în partea din față a luntrei, scoase un țipăt scurt de spaimă. Numeroase stânci țâșniră deodată la suprafața apei.

Mukoki dădu o lovitură de vâslă, ca să întoarcă luntrea din drum. Dar vâsla se lovi de o stâncă și se rupse. Rod i-o dădu pe a sa.

În timpul acesta, însă, ușoara lor luntre își pierdu direcția. Astfel încât curentul, a cărui putere se înzecise, înșfăcă luntrea întocmai ca o gheară și începu s-o mâne cu o repeziciune ametoitoare, împotriva căreia orice împotrivire ar fi fost zadarnică.

Un vuiet înăbușit nu întârzie să ajungă la urechile celor trei bărbați, care înțelesesă că el se datora unei căderi de apă.

— Prima cascadă... mormăi Mukoki.

Nu mai încăpea îndoială că se aflau la întâia cascadă, indicată în planul schițat pe scoarța de mestecăn și până la care înaintase Mukoki în iarna trecută.

Atunci nu era decât o mică cădere de apă, ce se prefăcuse acum într-o adevărată cataractă, judecând după zgomotele asurzitoare ce umpleau aerul și după furia cu care era târâtă luntrea.

Cei trei căutători de aur își priveau neputincioși și îngroziți luntrea care-i târa cu ea spre moarte. Loviturile de vâslă, cu care încercau să-i potolească goana sau s-o oprească lângă unul din cele două maluri, nu izbuteau să aibă asupra-i nici cea mai mică înrâurire.

Începură să vadă cataracta și spumele ei albe, care se înălțau ca o muselină ușoară.

Catastrofa părea cu neputință de înlăturat, dar o puternică vâltoare, care tăia curentul drept în mijloc, prinse luntrea și o făcu să se învâртеască pe loc.

Într-o clipă, luntrea se clătină și cei trei inși, pierzându-și echilibrul, fură aruncați în apă.

— Țineți de luntre! strigă Mukoki. Nu lăsăm pe ea.

Bătrânul se și agăță de luntre, cu toate că valurile se jucau cu ea, de parcă ar fi fost o scoarță plutitoare, iar Rod și Wabi îl imitară.

Câteva clipe, cei trei tovarăși simțiră că se învâرتesc întocmai ca niște fire de paie. Dar puterea micului *moetstrom*, în care fuseseră prinși, se împotrivea curentului și-i nimicea direcția și din această luptă a elementului lichid, oamenii și luntrea fură aruncați pe țărm, în cele din urmă.

Norocul ajutase pe cei trei căutători de aur. Gâfâind și uzi learcă, ieșiră din apă, trăgând după ei, până la un mic promontoriu stâncos, mica lor luntre, complet răsturnată.

Din fericire, curelele care legau de luntre pachetele cu merinde și vestminte nu se dezlegaseră, ei înșiși nu-și pierduseră armele și scăpaseră destul de bine.

— Iată, strigă Wabi, punând piciorul pe uscat, ce înseamnă să mergi până la porțile Raiului și să te întorci

teafăr și nevătămat! Am avut noroc, zău.

În timp ce Rod, de pe care curgeau neîntrerupt șiroaie de apă, nu-și revenise încă din uluiala pricinuită de primejdia grozavă prin care trecuseră, Wabi se grăbi să-i ajute lui Mukoki să așeze luntrea cum se cuvine.

Apoi, cei trei bărbați își îmbrăcară alte vestminte, în locul celor ude, pe care le puseră să se usuce în bătaia razelor soarelui.

Erau neapărat siliți să-și petreacă seara și toată noaptea, pe locșorul strâmt și scăldat de ape spumoase, ce le slujea drept adăpost. Dimineața aveau să vadă cum ar putea ieși din locul acela primejdios, spre a ajunge la cataractă.

— Dacă nebunul ne-ar descoperi aici, spuse Rod pe un ton pe jumătate vesel, pe jumătate neliniștit, nu i-ar fi greu să ne nimerească!

— Da... răspunse Wabi. În schimb, n-avem de ce ne teme că ar putea veni cineva să ne fure lucrurile și nici că ne-am putea trezi cu niscaiva fiare sălbatece. Deh, pe lumea asta, există și bucurii, nu numai neajunsuri!

Cel trei inși își aprinseră focul și mâncară în grabă, pentru ca apoi să se învelească bine în blănuri și să doarmă până dimineața.

Fiindcă locul era foarte strâmt și nu se puteau întinde, dormiră iepurește; cu atât mai mult cu cât cataracta, care părea că vrea să-i înșface, făcea un zgomot asurzitor. Fără să se încumete să-și rostească cu glas tare îngrijorarea, Rod se întreba neconținut dacă vor fi siliți să rămână prizonieri, acolo, până la retragerea apelor. Fiindcă în dreapta și în stânga, malul își înălța pereții amețitori.

Cum se iviră zorile, Mukoki începu să cerceteze în amănunțime situația și puțința de a înlătura piedicile ce le stăteau în cale.

Înapoiindu-se la prietenii săi, care abia se trezeau, istoviți de oboseală din pricina asprimii locului care le servise drept culcuș, bătrânul își vădi toată voioșia care-l cuprinsese.

Arătându-le altă insulă stâncoasă, mal apropiată de cataractă decât aceea pe care se aflau și la care ajunsese înotând, le spuse:

— Întâi, noi mergem acolo. Înotăm lângă țărm și tragem luntrea.

După câteva clipe, Rod și Wabi se dezbrăcară, așa cum făcuse și bătrânul Indian și, punându-și hainele în luntre, înotară voinicește spre insulă, ca niște pești, agățându-se de mal ori de câte ori curentul era mai puternic și-i amenința să-i târască.

Ajunseră fără piedici la insula pe care le-o arătase Mukoki. Scăldată în întregime de apele spumoase, ea era așezată chiar la marginea cascadei.

De-a lungul cataractei se înșiruiau o sumedenie de stânci, pe care apa nu le acoperea cu desăvârșire.

— Bun asta, mormăi Mukoki. Pe aici coborâm.

Drumul era tare anevoios și Rod simțea că-l năpădesc amețeli, când privea grămezile de stânci care, ude și alunecoase, se prăvăleau unele peste altele, odată cu apa năvalnică.

— Nu te teme, îl spuse Wabi, care-și văzu prietenul pălind. Ne vom lega și, dacă alunecă vreunul din noi, ceilalți doi îl vor trage înapoi. N-are nici un rost să mai întârziem. Haide!

Cei trei se legară unul de altul cu ajutorul unei curele și Mukoki fu primul care-și dădu drumul. Rod și Wabi îndreptară luntrea spre el și coborâră, la rândul-i.

În felul acesta se strecurară de cinci ori printre stâncile alunecoase și Rod, care șovăia și era aproape amețit de vuietul furtunos al apelor, își pierdu șapca și, după ce-o pescui, și-o înfundă pe cap până la urechi.

Când se sfârși coborârea, bietul băiat era cu desăvârșire livid. Dar nu se întâmplă nimic deosebit. Cei trei se grăbiră să se îmbrace, puseră luntrea pe apă și călătoria reîncepu pe râul potolit.

— Uf! exclamă Wabi, bucuros că se poate odihni însfârșit.

— Primejdios loc, tare primejdios... îi întări Mukoki spusele.

— Un nebun, un naufragiu, o Niagara în miniatură... exclamă Rod. Aurul nostru se apără, nu glumă!

Întreaga zi, luntrea continuă să coboare, când mai

repede, când mai încet și priveliștile felurite, ce se întrezăreau prin scobiturile malului sau prin văgăună, minunau neconținut pe Rod și pe Wabi.

Spre sfârșitul după amiezii, pârâul își schimbă direcția. De la Nord-Est, o luase acum drept spre Nord.

Cotitura pe care o făcea aici văgăuna era un loc foarte prielnic pentru popas. Cei trei călători dăduseră de o suprafață nemărginită de pământ, acoperită cu un nisip foarte subțire și albicios, pe marginea căruia se aflau grămezi de uscături.

— Ciudat loc! spuse Wabi, în timp ce trăgea luntrea pe nisip, ajutat de Rod și Muki, S-ar spune că...

— Da, aici fost odată lac! bombăni Mukoki. Asta sigur, aici fost lac...

— Nisipul care umple acum locul, adăogă Rod, trebuie să fi fost târât de râu, încetul cu încetul și s-a oprit în cotitura văgăunii. Stratul e foarte des. Tot așa au fost cărate de ape și uscăturile acelea.

După câteva clipe, Wabi, care se îndepărtase puțin, scoase un țipăt și, întrucât tovarășii săi se întoarseră și-l priviră, le făcu semne să vină repede spre el.

Rod și Muki alergară cât putură de iute și Wabi, fără să le spună vreun cuvânt, le arătă ceva pe nisip.

Aplecându-se, văzură urmele apăsate ale unui picior omenesc. Era un picior desculț și urmele lui se repetau la infinit, ca și cum un trib întreg de sălbateci dănțuise pe locul acela.

Dar uimirea celor trei călători fu și mai mare, când văzură o ușoară spirală de fum, înălțându-se lângă grămezile de uscături.

XIV

A treia cascadă

Rod o zări cel dintâi și, în timp ce se îndrepta spre ea, auzi pe Wabi încercându-și revolverul, iar pe Mukoki înlăturând piedica de siguranță a armei sale.

Își scoase și el revolverul din teacă și șopti:

— Cine poate fi acolo? Nu se vede nimeni.

Mukoki își duse un deget la buze.

— Nu poți vorbi așa, răspunse. Nu putem știm. Noi trebuie deschidem bine ochii.

— Nu se mișcă nimic, spuse Wabi. Fără îndoială că am fost simțiți.

Nu era nimeni acolo.

Fumul se ridica dintr-un buștean carbonizat, acoperit de pământ și de cenușă. Nu încăpea îndoială că focul fusese aprins de unul sau mai mulți inși, care plecaseră dar aveau de gând să se înapoieze.

În jurul focului se vedeau o mulțime de urme de pași și oase răspândite.

Mukoki adună câteva oase și le cercetă pe îndelete, în timp ce Rod și Wabi, care își pierduseră cumpătul, se uitau uimiți în dreapta și în stânga, așteptându-se la năvala năprasnică a vreunei hoarde de sălbateci.

Dar bătrânul indian, dând din cap, le arătă urmele pe nisip.

— Tot picioarele alea! spuse. Numai un om făcut toate urmele, spuse Mukoki.

Apoi, bătrânul îngenunche.

— El rupt degetul gros la piciorul drept, urmă. Mereu același picior. Ușor de văzut.

La rândul-i, Wabi se aplecă și el pe nisip. Indianul avea dreptate. Încheietura degetului gros al unui picior era îndepărtată puțin din poziția ei firească și urma pe care o lăsase se repeta mereu.

Și Rod se aplecă, încredințându-se că lucrurile sunt așa

cum constataseră prietenii lui. Dar nici el, nici Wabi nu erau la capătul surprizelor.

Mukoki își întinse spre cei doi tineri mâna plină cu oasele adunate.

— Carne nefiartă... Omul mâncat crud.

— Se poate? se miră Rod.

În ochii lui și ai lui Wabi, scânteie câte o licărire.

Aproape în același timp, cei doi tineri strigară:

— Nebunul! Tot el!

Mukoki aprobă:

— Da...

— Și a fost chiar ieri aici! spuse Rod.

Wabi se întoarce spre indian.

— Dar de ce a avut omul acela nevoie de foc, dacă n-a fiert carnea? întrebă.

Mukoki săltă din umeri și nu răspunse.

Rod adunase alte oase.

— Nu, nu, carnea n-a fost fiartă, spuse. Uite bucăți de carne crudă, care atârnă încă pe oase. Desigur că omul acela s-a mulțumit s-o țină în mâini deasupra focului și s-o frigă puțin.

Mukoki făcu semn că e de aceeași părere și începu să scormonească focul.

La capătul bușteanului fuseseră așezate două pietre, una lângă alta, ca să facă un fel de vatră. Una dintre ele era turtită. Cealaltă, rotundă și netedă.

Deodată, indianul scoase an strigăt de uimire, fapt care era cu totul împotriva obiceiurilor sale. Știm doar că, oricât bar fi uimit un lucru, Mukoki rămânea mut.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebară Rod și Wabi.

— Omul afurisit...

— Ei, ce-i cu el?...

— El făcut gloanțele aici... pe pietre... Uitați-vă... Aur, aur!

Cei doi prieteni își zgâiră ochii spre piatra turtită, pe care bătrânul vânător o ținea în mâini.

— Aur, aur, aur! repeta, din ce în ce mai întărit.

În mijlocul pietrei se vedea strălucind o urmă galbenă

Rod și Wabi își dădură numaidecât seama cum stau lucrurile. Cu ajutorul pietrei rotunde, vânătorul nebun își ciocănise gloanțele de aur pe piatra turtită.

Așa dar, călătorii noștri se aflau la ultimul popas al acestei ciudate făpturi a singurătății. Umblând neîncetat, ziua și noaptea, nebunul trecuse pe aici puțin înaintea lor. Focul care mocnea sub cenușa arăta că are de gând să se înapoieze. Dar când?

— Un nebun, spuse Rod, aleargă cu iuțeala unui animal sălbatec. Nu știi niciodată unde este.

Noaptea trecu liniștită. Cu toate acestea, Mukoki stătu de veghe. Renunțase la toate temerile superstițioase, pe care i le pricinuise făptura aceea enigmatică. Descoperirea oaselor ronțăite pe jumătate, urmele picioarelor desculțe, focul și pietrele pe care fuseseră ciocănite gloanțele de aur, toate acestea-l liniștiseră.

Acum își dădea seama că e vorba de un om, un om prefăcut în „câine rău” și curiozitatea biruise frica de care fusese cuprins la început.

Dimineața, luntrea fu împinsă iar pe apă. Cu toate că simțeau nebunul pe urmele lor, cei trei aventurieri erau din nou stăpâniți de nădejde. Se apropiau oare de ținta pe care o urmăreau? Dacă trebuiau să se lase însoțiți până la capăt de misteriosul tovarăș pe care li-l dăruise soarta, aveau să-l îndure, fiindcă n-aveau cum să se împotrivească. Și apoi, nebunul nu le mai era străin. Cine știe dacă ființa aceea ciudată nu le va aduce vreodată, fără vrere, un ajutor în cercetările lor?

Topografia locului se schimbă în curând cu desăvârșire. Pereții abrupti ai văgăunii se micșorară și se lărgiră, făcând loc unor pante înverzite care, în unele locuri, se prefăceau în niște întinderi mai mari de o milă.

De-a lungul țărmurilor se iveau urme dese de vânat. În câteva rânduri se arătară cerbi și căprioare, care puteau fi împușcate cu ușurință.

Dar oamenii noștri nu se sinchiseau de ele. Voiau cu orice preț să ajungă înainte de căderea nopții la a doua cascadă și fură înciudați când văzură curentul tumultuos al râului,

prefăcându-se într-un fluviu larg, regulat și încet.

Dacă harta de pe scoarța de mesteacăn era întocmită cu chibzuință, trebuiau să găsească a doua cascadă la o distanță de cincizeci de mile de la popasul nebunului. Dar se făcu noapte și ei nu ajunseră la cascadă.

Același lucru se întâmplă și în dimineața zilei următoare.

Rod și Wabi ciuleau neconținut urechile, nădăjduind să audă zgomotul îndepărtat al căderii de apă. În zadar, însă.

Orele trecură așa, până la amiază. Fără îndoială că depășiseră cele cincizeci de mile prevăzute.

Prânzul fu lipsit de voioșie și, când porniră iar la drum, în ochii lui Rod și în cei ai lui Wabi, se putea citi oarecare neliniștite. Mukoki, mai stăpân pe el însuși, cu toate că aurul îi frământa mintea cu ispita lui de totdeauna, își ascundea simțămintele.

În fiecare clipă Rod își întindea pe genunchi scoarța de mesteacăn, măsurând și verificând mereu distanțele.

A doua cascadă trebuia să fie pe aproape:

Totuș, milele nu încetau să se înșire îndărătul celor trei vânători de aur și când, în amurg, fură nevoiți să se oprească pentru a mânca și a poposi, era neîndoios că străbătuseră cel puțin încă odată distanța prevăzută.

Cina fu și mai posomorâtă decât prânzul. Fiecare din cei trei era chinuit de aceeași întrebare. Harta pe care o găsiseră lângă schelete era oare bine întocmită? Și greșeala, care acum nu mai putea fi tăgăduită, cu privire la a doua cascadă, era făcută dinadins, sau nu? Și, însfârșit, se răsfrângea și asupra drumului pe care mai trebuiau să-l parcurgă?

După ce mâncară, Rod și Wabi rămaseră de vorbă în preajma focului, iar Mukoki, luându-și arma și îndepărtându-se, porni de-a lungul fluviului.

Lipsea de aproape o oră, când cei doi tineri auziră deodată o împușcătură în noaptea liniștită. Urmare alte două împușcături. Apoi, se auziră încă trei împușcături, mai rare și, însfârșit, alte două, la rând.

— Semnalul! strigă Rod. Ne cheamă Mukoki!

Wabi sări repede în picioare și trase în aer cinci

împuşcături.

— Ascultă, Rod! spuse.

Abia se pierduse ecoul împuşcăturilor lui Wabi şi se auzi iar chemarea lui Mukoki, venind dinspre partea de jos a fluviului.

Fără să mai spună vreun cuvânt cel doi tineri săriră în luntre şi porniră.

— Mukoki trebuie să fie la o depărtare de vreo două mile, spuse. Ce i s-o fi întâmplat?

— Cred că a găsit a doua cascadă răspunse Rod. Gândul acesta spori puterea braţelor istovite ale celor doi prieteni, care vâslind mai vârtos, iuţiră mersul luntrei, făcând-o să plutească repede de tot.

După vreun sfert de oră, aerul fu zguduit de o nouă împuşcătură, mai apropiată, căreia Wabi îi răspunse printr-un strigăt.

La rândul-i, Mukoki strigă din răputerii „Allo!”

Dar în acelaşi timp Rod şi Wabi auziră zgomotul unei căderi de apă.

Se apropiară de ţarm şi zăriră în noapte umbra lui Mukoki, care-i aştepta. Coborâră.

— Mare cascadă... supuse bătrânul indian. Face mare gălăgie. Tare multă apă, curge foarte repede!

— Nu ştiu dacă se repetă greşeala! Dimpotrivă, cred că distanţa dintre prima şi a treia cascadă a fost rău schiţată, atâta tot. Şi poate că ne aflăm mai aproape decât ne închipuim de cea de-a treia cascadă. Dacă bănuiala mea e întemeiată, nu mai avem de străbătut o sută de mile ca să ajungem la capăt, ci doar douăzeci şi cinci.

— Doresc şi eu să fie aşa cum bănuieşti, urmă Wabi. Până una-alta, să poposim aici unde ne aflăm. Vom vedea mâine ce avem de făcut.

Înainte de ivirea zorilor, porniră din nou la drum.

Cei trei bărbaţi îşi sorbiră cafeaua la lumina focului şi când se făcu ziuă, se aflau pe drum de mai bine de o oră. Bucuria că vor ajunge curând la faimoasa mină de aur îi făcuse să uite de nebun şi de gloanţele lui.

Ocoliră lesne a doua cascadă şi, cu ajutorul vâslelor, se

străduiră să» i iuțească mersul.

Dădură de un cerb tânăr care bea apă la o depărtare de vreo sută de metri de luntre. Totuși nu luară în seamă acest vânat ispititor. Ar fi însemnat să-și piardă fără folos o oră întreagă, împușcând și vânând cerbul! Puteau să renunțe la el, fiindcă mai aveau destulă carne de urs.

După ce meraseră vreo două ore priveliștea se schimbă iar, pe neașteptate munții se apropiară și închideau din nou cursul apei între pereții amețitori ai unei văgăune strâmte, tăcute și întunecate, mai înfricoșătoare decât aceea pe care o străbătuseră în primele zile.

La vreo mie de picioare deasupra lor, căutătorii de aur văzură ivindu-se pe cer păduri dese de pini roșii, ce se încrucișau aproape cu vâslele lor pe scobitura întunecată în care clocotea râul tumultuos.

În plină zi, în trecătoarea aceea înfiorătoare era noapte. Se părea că acolo domnește noaptea, îngrozitoare și singuratecă.

Rod și Wabi își lăsaseră vâslele din mâini și luntrea era îndrumată acum de Mukoki. În lumina de amurg care le scălda chipurile celor trei bărbați, chiar cele oacheșe ale lui Wabi și Mukoki, păreau palide.

Apoi, un murmur, încet ajunsese până la ei. Sa-r fi spus că e freamătul vântului printre ramuri, freamătul care ar fi făcut să tremure pinii pe culmea văgăunii.

Dar adierea vântului printre arbori se înteți și se pierdu, asemenea unei harpe, ale cărei coarde au fost ușor atinse. Sunetul care străbătuse, aerul, însă, stăruia. Dacă în unele clipe se părea că-și slăbește puterea, el își revenea curând, monoton și regulat și din clipă în clipă mal limpede.

Nici unul din cei trei bărbați nu rostea vreun cuvânt, dar cu toții erau frământați de același gând.

Mukoki curmă tăcerea aceasta adâncă.

— Acolo trebuie să fie a treia cascadă, spuse.

Rod și Wabi, ale căror inimi băteau ca niște tobe, dădură din cap, ca să-i arate că sunt de părerea lui. Nu scoaseră nici urale zadarnice, nici strigăte de bucurie, lipsite de folos. Clipa era prea măreață pentru asemenea manifestări.

Ajunse teafăr și nevătămat pe creștetul stâncii.

Dacă bănuielile lui Rod erau întemeiate, dacă harta de pe scoarța de mestecăn ce fusese smulsă cadavrelor nu-i mințise, dacă în afară de greșeala depărtării dintre cele trei cascade nu mai era altă greșeală, atunci taina aurului, pierdută de mai bine de un secol, avea să se dezvăluie din clipă în clipă.

Înfricoșătoarea ciudățenie a locului în care se aflau și liniștea nopții înconjurătoare sporea spaima, ce pusese stăpânire pe inimile lor. Cu toții priveau și ascultau, înăbușindu-și răsuflarea. Fără îndoială, pe undeva, pe aproape, se gândea Rod, englezul John Ball fusese ucis de cei doi tovarăși ai săi, așa încât nu cumva, punând piciorul pe uscat, aveau să dea de al treilea schelet, de cel al lui John Ball?

Nu cumva tot aici era și vizuina nebunului. Din vâna de aur descoperită de el însuși își scotea nebunul prețioasă materie cu care-și umplea gloanțele?

Întrucât vuietul cascadei se apropia, Wabi puse piciorul pe uscat, sărind din stâncă în stâncă, de-a lungul torentului și alergă prin apă, ca să-și dea seama unde se află. Luntrea îl urma, încet și prevăzător.

Curând putu fi văzută bine spuma albă ce țâșnea din cataractă. Barca fu legată de un bloc, astfel, că Rod și Mukoki puseră la rândul-le piciorul pe uscat.

Căderea nu era uimitoare, ci avea cu totul o înălțime de patruzeci de picioare, după aprecierea aproximativă a lui Wabi. Dar vuietul apei sporea din pricina îngustimii văgăunii, care-i răsfrângea ecoul...

În josul cascadei se deschidea o scobitură, în care erau târâți câțiva pini și cedri piperniciți. Apoi, văgăuna se îngusta iar și apa năvălea cu furie, reluându-și goana nebună.

Undeva în scobitura aceasta trebuia să se afle taina aurului.

Deodată, Rod întinse brațul și din gâtleejul său, țâșni un puternic țipăt de emoție.

— Coliba! strigă. Coliba lui John Ball și a celor doi francezi! Harta n-a mințit!

XV

Hârtia veche din colibă

Wabi și Mukoki descoperiră aproape în același timp cu Rod, în umbra văgăunii, printre cedrii și pinii din scobitură, coliba veche făcută de John Ball, Peter Plante și de Henri Langlois; coliba care slujise ca adăpost celor trei căutători de aur, înainte de uciderea lui John Ball.

Deodată, Rod și Wabi nu-și putură stăpâni strigătele de bucurie, pe care le întovărășiră obișnuitele mormăielii ale lui Mukoki.

Coliba cea veche fiind așezată dincolo de cascadă, călătorii noștri trebuiau să ajungă mai întâi la cascadă și încercarea părea foarte anevoioasă. Nu mai încăpea îndoială că erau nevoiți să se cațere pe unul din malurile stâncii, pentru a coborî spre scobitura cea mică. Dacă nu cumva...

Pe deasupra cascadei era aruncat un trunchi uriaș, complet jupuit de scoarță și fără crengi. Desigur că trunchiul se rostogolise în urma unei furtuni de pe culmea văgăunii și devenise, pe deasupra apei spumoase, un fel de punte ametoitoare.

— Noi poate coborâm pe acolo... spuse Mukoki, cu oarecare șovăială în glas.

În același timp, săltă din umeri, ceea ce însemna, în gândul lui, că încercarea e cam primejdioasă.

Fără să aștepte vreun îndemn, Rod își înșfăcă arma, trecând cureaua pe după gât și se avântă spre trunchi.

Întocmai ca un acrobat, Rod se agăță de lemn cu mâinile și picioarele, târându-se încet, de-a-ndăratelea, pe podișca primejdioasă, de care se izbeau apele.

Tovarășii lui îl priveau cu oarecare îngrijorare, de teamă ca trunchiul, al cărui echilibru nu era destul de statornic, să nu se învâртеască și să arunce în vârtoare pe tânărul neprevăzător. Dar nu se întâmplă nimic și Rod ajunsese teafăr și nevătămat în Josul cascadei.

Cu aceeași grijă, Wabi și Mukoki îl urmară pe rând și cei trei călători se întâlneau în scobitura cea mică, la o distanță de vreo douăzeci de pași de colibă.

Timp de câteva minute, cei trei călători șovăiră. Apoi, Mukoki, ai cărui ochi negri scânteiau de neliniște, își încărcă arma și o ridică la umăr.

Coliba era veche, atât de veche încât Rod se întreba cum putuse înfrunta furtunile iernii și cum rămăsese încă întreagă.

Câțiva brazi mărunți își înfipseseră rădăcinile în acoperișul putrezit, iar lemnul din cere era făcută ajunsese în ultimul hal de putreziciune.

Coliba n-avea nici o fereastră și în locul unde fusese cândva ușa era împins un copac, al cărui diametru era de un picior. Astfel încât astupa aproape cu desăvârșire deschizătura strâmtă, folosită odinioară de cei trei oaspeți.

Călătorii noștri se îndreptară spre colibă și, pe la jumătatea drumului, Mukoki își puse mâna pe umărul lui Wabi. Se părea că bătrânul e frământat de o mare neliniște.

Arătând lui Rod și Wabi buștenii putreziți și copacul ce astupa intrarea:

— Pin roșu... spuse, cu oarecare spaimă în glas. Copac foarte bătrân, coliba foarte veche, tare mult veche.

Fără îndoială, se gândea la cealaltă colibă, la aceea pe care o descoperiseră în timpul iernii trecute și în care se aflau scheletele lui Petre Plante și Henri Langlois, ce se ucisese unul pe altul. Aceasta părea și mai veche și încercarea de a o repara ar fi fost zadarnică. S-ar fi putut crede că fusese construită cu multe secole înainte.

În timp ce bătrânul indian stătea de veghe, Rod și Wabi își vârâă capetele prin crăpăturile strâmte, pe care le lăsa copacul, în dreapta și în stânga.

Mai întâi nu putură vedea nimic, din pricina întunericului. Apoi, ochii li se deprinseră și văzură limpede pereții lăuntrici ai colibei.

Nu se afla nimic în ea. Nici masă, nici scaun, nici măcar un scăunel. Foștii ei oaspeți nu lăsaseră nici o urmă a trecerii lor pe acolo.

Mukoki se mulțumi să facă ocolul colibei, cu un aer neîncrezător și cu ochii plecați spre pământ.

Se întoarse apoi la cascadă și la arborele putred trântit de-a curmezișul ei, începând să-l cerceteze cu toată luarea aminte.

— Mă întreb, spuse Wabi lui Rod, ce-o fi găsit Muki la copacul acela. Se pare că-l frământă un gând.

Cu toate acestea, Rod, care părea de asemeni că e în căutarea vreunui lucru ciudat, își aruncase ochii pe o creangă de pin, purtată de vânt și pe care o ridică. Lemnul era uns cu un strat gros de rășină. Tânărul apropie de ea un chibrit aprins și creanga luă foc numaidecât, formând un fel de făclie minunată.

În timp ce Wabi, neliniștit de chipul ciudat al lui Mukoki, se îndreptase spre el, Rod, ținând în mână făclia, se strecură în coliba cea veche, în care domnea o beznă de nepătruns.

Nici pe pământ, nici pe pereți nu era nimic, în afară de un fel de policioară, lungă de un picior, agățată de unul din pereți. Rod se apropie și zări în lumina șovăitoare a torței o cutie de fer, negricioasă și roasă de rugină, ce se afla așezată pe policioară.

Tânărul o apucă și degetele-i tremurau. Cutia, foarte ușoară, era goală, desigur. Poate că se afla încă în ea, la urma urmelor, praful ultimului tutun fumat de John Ball. Poate că, stingându-și torța, Roderick ieși la lumina zilei, ținând cu grijă în mână ultima amintire din trecutul colibei. Cutia era atât de rău mâncată de viermi, încât tânărul se temea că i se va sfărâma între degete.

Ridică încet capacul și ieși la iveală un sul mic de hârtie, aproape tot atât de roasă de viermi ca și cutia în care se afla.

Desfășură sulul cu toată băgarea de seamă, cu aceeași grijă cu care întinsese scoarța de mestecăn iarna trecută. Marginile hârtiei i se fărâmițară în mâini. Dar restul era încă în stare bună. O privi și, întorcându-se spre Wabi și Mukoki.

— Aur! strigă. Aur! Veniți repede!

De bucurie, plângea cu hohote.

Întinse tovarășilor săi veniți în fugă hârtia pe care o găsisese.

— Asta era... spuse... aici, în colibă... adică într-o cutie veche de fier... Uitați-vă... E scrisul... e scrisul lui John Ball... același scris ca... pe scoarța de mesteacăn...

Tot atât de tulburat ca și el Wabi luă hârtia și citi cu glas tare:

*Socotelile lui John Băii, Henri Langlois și Peter Plante, ia 30 Iunie 1859***

Apoi, dedesubt:

„**Lucrul lui Plante:** Bulgări de aur, 7 livre, 9 uncii; praf, 1 livră și 3 uncii – **Lucrul lui Langlois:** Bulgări de aur, 9 livre, 13 uncii; praf, nimic – **Lucrul lui Ball:** Bulgări de aur, 6 livre, 4 uncii; praf, 2 livre și 3 uncii;

„Total: 27 livre.

„Partea lui Plante: 6 livre.

„Partea lui Langlois: 8 livre.

„Partea lui Ball: 13 livre.

„S-a făcut împărțeala”⁷

Hârtia aceasta înlătura orice îndoială despre existența minei de aur și despre aflarea ei în imediată apropiere.

— Cred că de data asta am nimerit-o! spuse Rod.

— Și eu cred!... aprobă Wabi.

Cât despre Mukoki, încremenise de uimire. Atâtea întâmplări uluitoare îl înmărmuriseră.

Așteptându-se parcă să vadă comoara galbenă în» grămădindu-se înainte-i își întorcea pe rând ochii spre căderea de apă, spre pereții abrupti ai văgăunii și spre peșterile întunecate ce se aflau săpate în ea, spre nisipul torentului și spre coliba veche și ruinată.

— După părerea mea, spuse Rod, aurul trebuie să se găsească în albia râului. E presupunerea cea mai apropiată de adevăr. Aproape totdeauna se găsește praf de aur în

⁷ O livră engleză are 453 grame.

nisipurile puhoaielor. Bulgării nu pot fi în stând.

— Oricum, răspunse Wabi, ne va fi lesne să ne convingem. Cred că nici în mijloc puhoiul n-are o adâncime mai mare de trei picioare. Ne-am putea apuca numaidecât de lucru... Dar să ne înapoiem întâi la luntre, ca să luăm castronașele pentru spălarea nisipurilor cu aur, pe care le-am adus cu noi.

Cei trei inși se îndreptară spre trunchi, spre a trece iar peste cataractă.

Înfățișarea acestei punți era dintre cele mai ciudate. Nu numai că uriașul trunchi era cu totul jupuit de scoarță, dar suprafața lui era netedă și lucioasă, de parcă ar fi fost lustruită dinadins.

— Da, tare alunecos! repetă Wabi, pe un ton serios, care uimi pe Rod. Parcă ar fi un stâlp, în vârful căruia se afla un premiu pentru cei ce izbutesc să se cațere pe el?

— Ce vrei să spui? Întrebă Rod.

— Vreau să spun, răspunse Wabi, și tot așa gândește și Mukoki, că arborele ăsta n-a folosit numai azi ca podișcă pentru trecerea cataractei de sus în jos și de jos în sus. Dacă l-au folosit și urșii, am fi văzut urmele lăsate de ghearele lor. Cât despre lynx, el ar fi trebuit să sfâșie toată suprafața, agățându-se de trunchi. Și orice alt animal ar fi putut să-i jupoaie scoarța. Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa. Aici e vorba de o lustruire desăvârșită.

Dând repede și neconținut din cap, Mukoki îl aproba. Wabi începu să fluiera încet.

— Atunci, spuse Rod, după părerea ta ar fi...

— Da, cel care folosește mereu podișca e un om! Numai mâinile și genunchii unei făpturi omenești au fost în stare, alunecând de sute de ori pe trunchi, să-l netezească astfel. Acum să căutăm să aflăm cine-i omul ăsta. Și, fără îndoială, nu ne va fi greu să dăm de el. Ce crezi, Roderick?

— Vânătorul nebun!

— Da.

Negreșit, constatarea era cam supărătoare. Dar era prea vădită și n-o puteau ocoli.

— De aici luat aurul din gloanțe, rosti Mukoki.

— Omul câine rău pe aici trecut mereu.

— Ca să preîntâmpinăm orice neplăceri, propuse Wabi, ar fi tare nimerit să ducem în coliba veche merindele și tot ce mai avem în luntre! Ba chiar și luntrea. Vom aștepta apoi să se desfășoare lucrurile, stând neconținut de veghe.

Dar nu era o ispravă prea ușoară trecerea pe trunchi a celor ce se aflau în luntre și a luntrei la urmă. A lipsit puțin ca Rod să nu se rostogolească în două rânduri în cascadă.

Venise ora prânzului. Dar Rod nu voi să mănânce, deși-i era foame, susținând că n-au de ce să se grăbească.

— Hai să vedem mai întâi dacă aurul e într-adevăr în râu!

Luând în mână un castronaș, se îndreptă spre un loc unde puhoiul strânsese o grămadă de nisip și pietriș. Wabi îl urmă cu alt castronaș, iar Mukoki rămase să pregătească mâncarea.

Roderick nu spălase aur niciodată; dar știa ce are de făcut și se simți năpădit de fiori de bucurie, obișnuiți la căutători de comori atunci când cred că au descoperit nămolul prețios, care le va răsplăti toate strădaniile.

Aducând în castronaș o anumită cantitate de nisip și pietriș, o umplu apoi cu apă. O clătină încet înainte și înapoi, aruncând din când în când o parte din apa de spălat, care se umpluse între timp de noroi.

După ce se isprăvi apa, începu iar operația, cu apa proaspătă, vreo cincisprezece minute, până când nu mai rămase pe fundul castronașului, sub străvezimea unui cristal limpede, decât puțin nisip și pietriș.

Se apucă apoi să scormonească nisipul și pietrișul, încordându-și luarea aminte spre a zări aurul.

O scânteiere ușoară îl făcu să tresară și să scoată un țipăt. Dar, când trase de o parte cu vârful cuțitului grămăjoara sclipitoare, își dădu seama că era doar *mică*.

La vreo zece metri mai încolo Wabi, trântit de asemeni pe nisip, își clătina și el castronașul.

— Spune-mi, Rod, întrebă Wabi cu jumătate glas, fără să-și întoarcă privirea de la castronaș, ai găsit ceva?

— Nu. Dar tu?

— Nici eu. Adică... Văd din când în când niște lame mici

strălucitoare, care au parcă licărireă oțelului.

— Da, e mica! Și eu am găsit-o. Râul e plin cu mineralul acesta.

Și cei doi prieteni se apucară iar de munca lor fără folos, cu o seriozitate care ar fi stârnit râsul unui om de meserie.

— Rod, spuse Wabi, vino să vezi ceva. Văd iarăși ceva lucitor. Ceva mare, știi?...

— Tot *mica*?

— Nu, cred că nu. După cât îmi pot da seama, are altă licărire... E un bulgăraș cât o mazăre.

Rod tresări, de parcă l-ar fi înțepat cineva cu un ac.

Își puse castronașul pe pământ și se ridică, spunând:

— Mica e totdeauna în lame, niciodată în bulgărași. Ia să văd, Wabi!

Alergă spre prietenul său și se aplecă spre el.

În castronașul pe care-l ținea Wabi, ogindindu-l la soare, se ivea un bulgăraș galben și lucios.

— Mica, repetă Rod gâfâind, n-are niciodată înfățișarea asta. E foarte ușoară chiar și bulgărașul ăsta...

Scoțând pietrișul cu vârful cuțitului, Roderick îl cântări în mână.

— Și ăsta e greu, foarte greu...

— Atunci ar fi...?

— Și ce-ai vrea să fie, dacă nu aur?

— Masa gata! strigă în același timp Mukoki.

XVI

Cine era nebunul

— Da, da, venim! răspunse Rod.

Și întorcându-se spre Wabi:

— Avem aici vreun sfert de uncie⁸, spuse.

Cei doi prieteni se uitau încă în castronașul lui Wabi, când Mukoki veni spre ei.

— Ia uită-te, Muki! spuse Rod, întinzându-i bulgărașul. Spune-ne dacă am lucrat cum se cuvine... Cred că ar trebui să strigăm de trei ori „ura!” Odată, pentru bulgăraș; a doua oară pentru vechea hartă de mesteacăn; a treia și cea mai zdravănă pentru John Ball și pentru hârtiuța lui!

— Da... răspunse Wabi, dar să pui surdină uralelor. Ecoul răsună grozav aici. Aș pune rămășag că răsfîrînge la mai bine de o milă zgomotul vocilor noastre. Poate că n-ar fi tocmai nimerit să atragem asupra noastră luarea aminte a știi tu cui.

— Ai dreptate...

Tabăra fusese înjghebată la iuțeală de Mukoki în preajma vechii colibe, în păduricea de cedri, la adăpostul unei stânci mari.

Bulgărașul galben fusese așezat aproape de foc, pe un buștean și scânteia la lumina flăcărilor. Privindu-l, cei trei călători mâncată cu mai multă poftă ca de obicei.

— Acum avem aur, se gândi Rod, mușcând cu lăcomie din felia de carne de urs, ce fumega încă. În lumea noastră, aurul e legea supremă și atotputernică. E flacăra care strălucește deasupra tuturor popoarelor și spre care-și ațintesc neconținut privirile. Și aurul acesta ispititor e aici, la îndemână, în cantități nemărginite! Natura a crezut că-și poate ascunde aici bogăția. Dar vraja a fost înlăturată. Văgăuna aceasta e plină de aur. Ce vis măreț trăim, deși suntem treji. Într-o lună, John Ball și tovarășii lui găsiseră

⁸ O uncie – 32 grame.

douăzeci și șapte de livre de aur, valorând aproape șapte mii de dolari, adică o avere întreagă!

Mâncară la repezeală și, după câteva clipe de odihnă, cărora le urmă o cafea minunată, Rod și Wabi își luară castronașele și se grăbiră să se înapoieze la râu. De data aceasta, îi însoți și Mukoki.

Cei trei inși stăteau aplecați pe castronașe, clătinându-le și nespunând nici un cuvânt. Cine avea să scoată primul strigăt de biruință al noii descoperiri fericite?

Trecu un sfert de oră, o jumătate de oră, o oră – și nici unul din ei nu spusese nimic. Castronașele se goleau și se umpleau iarăși, în zadar. Mukoki intrase în apă până la brâu ca să scoată mai mult nisip și pietriș. Dar nici aici nu fu mai norocos în cercetările pe care le făcu. Cei trei inși fură năpădiți de o mare dezamăgire, pe care însă nu îndrăzneau să și-o împărtășească.

În cele din urmă, Mukoki vesti că găsisse o bucățică de aur, de mărimea unei gămălii de ac. Astfel încât, recăpătându-și curajul care începuse să-l părăsească, Rod și Wabi își lepădară încălțăminte și își suflecară pantalonii, ducându-se după bătrânul Indian spre mijlocul apei.

Cu toate acestea, castronașele nu erau nici acum mai fructuoase și-i cuprinse iar deznădejdea.

Nu mai sperau să descopere dintr-odată și în bucăți mari frumoasele sale grămezi galbene ale comorii de care se bucuraseră. Pentru un asemenea rezultat, erau siliți probabil să muncească îndelung și cu multă chibzuință.

— Vom fi nevoiți să căutăm altundeva, spuse Wabi, mai în adâncul văgăunii, sau deasupra căderii de apă.

— Nu mai înțeleg nimic, declară Rod. Acolo unde se găsește un bulgăre, trebuie să se găsească neapărat și altele. Cred că n-am scormonit destul de adânc. Aurul ăsta e aici de multe veacuri și e de crezut că a fost depus, de însăși greutatea lui, la mai multe picioare sub albia superficială a râului.

— Crezi? întrebă Wabi cu oarecare îndoială.

— Sunt sigur. John Ball și cei doi francezi au găsit cele douăzeci și șapte de livre în luna Iunie, adică într-o vreme

când torentul trebuie să fie aproape cu desăvârșire sec. Cele mai bogate descoperiri de zăcăminte aurifere în Alaska, în valea Yukonului și a afluenților săi, au fost făcute totdeauna vara, la o adâncime de trei până la douăsprezece picioare. Și dacă un căutător de aur găsește la suprafață doar câteva urme din metalul acesta prețios, poate fi sigur că subsolul e plin cu aur. Sunt încredințat că locul e bun. Vom aștepta, așa dar, atât cât va fi nevoie.

— Apele vor scădea curând, spuse Wabi. S-au topit și ultimele zăpezi de pe munți și se pare că nici un lac nu mai alimentează acum torentul. Sau mă înșel grozav, sau apele vor descrește repede și poate chiar peste opt zile nu va mai rămâne decât foarte puțină apă.

— Prin urmare, totul va fi așa cum dorim! Să avem răbdare până atunci și să ne urmăm cercetările.

Ziua era pe sfârșite. În văgăună, umbrele se lungeau și se adânceau. Deasupra celor trei inși, bolta deasă de pini roșii era străbătută de ultimele raze ale soarelui ce apunea. Întunecimea ce se strângea încetul cu încetul între pereții stâncoși vestea că în colțul acesta tainic de lume, în care abia se mai zărea coliba cea veche, se apropia bezna nopții.

Uzi până la brâu, zdrobiți de oboseală și cu frumosul lor vis de dimineață oarecum năruit, cei trei prieteni se îndreptară spre tabără, în păduricea de cedrii.

Cu toate că se arăta încrezător în izbânda pe care o așteptau, Rod era frământat de un gând. Nu cumva descoperiseră aventurierii de dinaintea lor numai ceea ce se numea „o pungă de aur”, adică un zăcământ singuratec, secându-l cu desăvârșire? Faptul nu părea cu neputință. Dar Rod socoti că e mai bine să-și păstreze bănuielile și să nu le împărtășească.

Mukoki părea mai puțin neliniștit. Într-adevăr, aurul nu avea în ochii lui decât o valoare înșelătoare și trecătoare, iar plăcerea de a pătrunde o taină supărătoare era pentru el mai ispititoare decât însuși prețul acestor străduințe.

Rod desfășură iarăși, la lumina focului, hârtiuța cea veche, înnegrită de vreme și găsită în colibă, în cutia de fier

ruginită.

Erau rămășițele vrednice de respect ale unui trecut romantic, legătura care unea o vreme îndepărtată cu prezentul, mărturia sălbatei tragedii ce se desfășurase între pereții negrii ai văgăunii. O dramă înfiorătoare, a cărei taină nu va fi nicicând dezlegată, fără îndoială.

— Douăzeci și șapte de livre! repeta neconținut Rod. Și numai după o lună de muncă.

— Aproape o livră pe zi! adăugă Wabi, minunându-se, orice s-ar fi întâmplat!

— Mă întreb, urmă Rod, de ce partea lui John Ball era de două ori mare decât cea a fiecăruia din tovarășii lui. După cum cred eu, s-au împărțit în felul acesta, fiindcă el descoperise cel dintâi mina de aur.

— Poate. Și cred că asta a fost și pricina morții lui. Francezii s-au socotit păgubiți și l-au ucis, ca să-i ia aurul.

— 1859, urmă Rod, parcurgând rândurile după hârtie. Au trecut treizeci și nouă de ani de la întâmplările acestea. Treizeci și nouă de ani! N-ar fi prea mult. Totuși, în singurătatea în care ne aflăm, cifra ni se pare uriașă!

Mukoki rămase treaz multă vreme după ce tinerii se vârâra sub blănuri și adormiră.

Cu mâinile pe arma ce se afla așezată pe genunchii săi, se trântise lângă foc, ținându-și capul aplecat ușor pe piept și stând nemișcat în una din atitudinile acelea sculpturale, atât de obișnuite la indieni.

Părea adâncit în trecutul acela, evocat mai înainte și se duse cu gândul la vremea când era tânăr.

Pe atunci cunoscuse pe frumoasa și mica indiană, cu care se căsătorise mai târziu și care fusese sfâșiată de lupi, odată cu copilul lor.

Avea pe vremea aceea un câine, care era cea mai prețioasă comoară a lui. Într-o iarnă, îl luă cu sine, timp de o lună, în regiunile de vânătoare din Nordul îndepărtat. Pe drum, la înapoiere, își pierdu credinciosul tovarăș și fu foarte mâhnit.

Dragostea unui indian, chiar pentru un animal, e atât de temeinică și durabilă, încât timpul n-o poate micșora.

Era din cale afară de necăjit, când se pomeni într-o zi cu Wholdaia, animalul îndrăgit.

Tot mergând, câinele regăsise drumul și-și ajunsese stăpânul. Lătra și sărea neobosit de bucurie, în trei labe.

Laba care-i lipsea mărturisea că bietul câine fusese victima unui animal sălbatec, un lup sau un lynks și, rănit în luptă nu se putuse înapoia până seara.

În viața unui câine, doi ani înseamnă mult și părul cenușiu ce se zărea în blana lui Wholdaia mărturisea că îmbătrânise înainte de timp, din pricina chinurilor îndurate.

Făcând o asemănare, gândul lui Mukoki se îndrepta de la tovarășul lui de altă dată la vânătorul nebun, căruia suferințele-i risipiseră mintea și-l făcuseră câine rău, care trăgea cu gloanțe de aur în oameni și urla ca un lynx. Ce trecut o fi avut omul acela, care se ivise deodată în calea lor? Nu cumva... Da, nu cumva...

Mukoki nu-și sfârși gândul și, îndreptându-se spre patul său din crengi, adormi la rându-i.

A doua zi dimineață (tinerețea e tot atât de grăbită să-și recapete nădejdea, ca și atunci când și-o pierde) Rod și Wabi erau plini de voieșie.

Wabi se apucă să-l rostogolească pe Roderick de pe o stâncă înaltă pe care-l văzuse cățărându-se, spunând:

— Trebuie să recunoaștem că ieri ne-am arătat foarte grăbiți. Avem înaintea noastră toată primăvara și toată vara. Și dacă nu vom găsi nimic nici până când mor muștele, ne vom întoarce lama viitoare și o vom lua iar de la capăt. Nu-i așa, Rod?

— Vorbești... de aur! îi răspunse Roderick, ridicându-se. Și vom aduce cu noi pe Minnetaki! Deh! N-ar fi rău...

Și făcu o săritură, lovindu-și călcâiele.

Wabi folosi clipa, ca să-i tragă un pumn zdravăn în coaste. În clipa următoare, cei doi prieteni, râzând cu hohote, se luară la trântă; sprinteneala și mlădioșia lui Wabi, corcitura, se lăsau bucurosi învinși de voinicia tânărului alb.

Mukoki, după ce privi înveselit zbenguierile celor doi tovarăși ai săi, le spuse că-și ia arma și coboară în văgăună,

ca să împuște, dacă va putea, vreun vânat pentru prânz.

În timpul acesta, Rod și Wabi aveau să-și reînceapă cercetările la baza cascadei, mergând fiecare de-a lungul unuiu din țărmurile torentului și scoțând grămăjoare de nisip și pietriș.

La amiază, când Mukoki se înapoie cu vreo trei potârniche pe care le împușcase, Rod nu descoperise decât foarte puțin aur, în valoare de cel mult un dolar. Wabi, care umpluse și deșertase numeroase castronașe, spălând nisipul și pietrișul cu toată grija, nu găsisese nici măcar atât.

Roderick le împărtăși temerea unei singure „pungi de aur”, secată cu totul atunci când John Ball și tovarășii săi își împărțiră comoara.

— Nu se poate! strigă numaidecât Wabi. Fiindcă în cazul ăsta, de unde-și lua nebunul aurul pentru gloanțe? Undeva pe aici, este aur destul și, dacă nu cunoaștem noi locul, nebunul îl știe!

— Da, mormăi Mukoki. El știe unde aur. El întoarce îndată, noi urmărim pe el și găsim aur.

Apoi tăcu și ciuli urechea, urechea lui învățată din copilărie să prindă în singurătățile Nordului cel mai mic zgomot, pe care altul nu l-ar fi putut auzi.

— Ascultați... spuse, întinzând brațul.

Un vuiet, încă îndepărtat, dar care înainta cu repeziciune, străbătu partea superioară a văgăunii, în preajma cataractei. Vuietul se mărea și tuna, apoi se întrerupea și tăcea, ca să reînceapă mai zgomotos. Era urletul nebunului!

Mukoki rămase înlemnit, cu brațul mereu întins și cu văpăi străpungătoare și întunecate în ochii săi negri. Rod și Wabi erau tot atât de tulburați și înmărmuriți. Groaza de altădată, groaza aceea de neînchipuit, pusese iarăși stăpânire pe ei.

Sub pielea lui oacheșă, Wabi se învinețise. Tremura atât de tare, încât părea că-i gata să se sfărâme. Voia să vorbească, dar cuvintele îi rămâneau în gâtleej.

— Rod... spuse în cele din urmă, făcând o ultimă efortare de a-și tălmăci gândul. Rod... Ascultă... Acela e John Ball

care se întoarce la aurul lui!

Lucrul părea cu neputință, dacă ar fi fost judecat cu mintea întreagă. Dar gândul asta-l frământa din ajun și tășnise acum, fără vrere.

Dar abia vorbise, că obrazii i se și înviorară. Ceea ce spunea era oarecum nesăbuit, totuși...

Acum, Rod era cel care pălise.

— John Ball... repetă, împietrit... John Ball...

Apoi, deodată:

— Negreșit, Wabi... Cine altul ar putea fi, decât John Ball? John Ball înviat, înapoindu-se dinadins pe pământ, ca să ne istorisească îndepărtata și tainica tragedie în care și-a găsit moartea și ca să ne arate unde-i aurul său.

Răcnetul înspăimântător se apropia din ce în ce.

— Să ne ascundem! spuse Mukoki. Ascundem totul repede.

Și arată lucrurile răspândite.

Rod și Wabi înțeleseră. Ajungând la cataractă, nebunul nu trebuia să descopere pe cei trei inși în scobitura văgăunii. Într-o clipă, își duseră lucrurile în păduricea de cedri, traseră luntrea pe prund și o ascunseră îndărătul colibeii; apoi, dărâmară adăpostul de crengi, sub care dormiseră.

De abia își sfârșiseră lucrul și abia se pitiseră în spatele unor trunchi de cedri, că se auzi iar strigătul, la o depărtate mai mică de o bătaie de pușcă de cataractă. Dar nu mai era un vuiet furios și pătrunzător. Era un țipăt jalnic, un plânset, care nu mai avea în el nimic groaznic și nimic înfiorător, dar făcea să zvâcnească inimile celor care îl auzeau și să se simtă năpădit de o milă fără margini.

Pe Rod îl cuprinsese dorința, căreia nu i se putea împotrivi, de a alerga înaintea nebunului, de a întinde mâinile, mâini prietenești, acestei făpturi ciudate și sălbatece. Dar tovarășii îl opriră. Din toate punctele de vedere, era bine să fie prevăzători.

Când ajunse la cascadă, pe culmea copacului aplecat care slujea drept podișcă amețitoare peste apele clocotitoare, nebunul se opri.

Era un moșneag, înalt și slab, dar tot atât de drept ca un arbore tânăr. Obrazul și pieptul îi dispăreau sub o barbă stufoasă și sub un păr lung.

Ținea în mână o armă, aceeași cu care trăsesse gloanțele de aur. Cu toate că moșneagul era încă departe, cei trei inși își putuseră da seama că e o armă veche, la fel cu cele două găsite odinioară la scheletele francezilor ce se omorâseră unul pe altul.

Priveau și așteptau, fără să se miște.

Moșneagul se apropie și mai mult de cascadă, și păru că șovăie să se cațere pe trunchiul alunecos, povârnit peste ea. Întinse brațele și plânse încet, ca și cum aștepta să fie căutat.

De data aceasta, Rod nu se mai putu stăpâni. Ochii i se umplură de lacrimi. Avea impresia că sufletul acela rătăcit chema pe al său, îl ruga să vină la el.

Ieși din ascunzătoare în locul descoperit și păși încet spre făptura aceea smintită, care-l privea înspăimântată.

Când fu destul de aproape, își înălță obrazul palid spre nebun, își zvârli în aer șapca în semn de prietenie și făcu alți câțiva pași spre el, cu mâinile întinse și chemându-l blând, foarte blând:

— John Ball... John Ball... John Ball!

Deodată, vânătorul nebun, care se aplecase mai întâi peste cascadă, ca să vadă mai bine pe cel ce venea și-i vorbea, se ridicase și se dăduse îndărăt, ca să fugă.

Dar Rod începu să-l cheme iar: „John Ball”, cu suspine în glas și străbătut de o asemenea tulburare, încât nebunul începu iar să plângă cu hohote și căzu în genunchi, zvârlindu-și spre cer plânsetul sfâșietor. În ochii lui rătăciți se citea o frământare profundă.

Roderick îi făcu semn să coboare pe trunchi și să vină spre el. Nebunul părea că șovăie.

Dar tânărul văzu deodată că expresia de pe chipul nebunului se schimbă, că trăsăturile i se înăspresc, în timp ce în ochi îi flutura o licărire sălbatecă.

Moșneagul zărise dincolo de Rod pe Wabi și Mukoki, care ieșeau la rândul-le din coliba cea veche.

Se smuci, de parcă ar fi fost împins de o putere nevăzută și scoțând un răcnet puternic, se avântă în vârtejul cataractei.

O clipă fu văzut zbătându-se în apă și dispărând în albia în care se prăvălea cataracta.

În căderea ei, apa-și săpase albia aceasta în decursul secolelor și, dacă lărgimea ei nu era mai mare de treizeci de picioare, adâncimea ei era, în schimb, de neînchipuit.

Deodată, Rod întinse brațul și din gâttelejul său țâșni
un puternic țipăt de emoție.

11

Văzând săritura neașteptată și deznădăjduită a

nebunului, Rod rămase încremenit. Dar Wabi, care alergase împreună cu Mukoki, strigă:

— Atenție, Rod! Dacă nu-l scăpăm se va îneca!

Cei trei inși se apropiară cât putură de mult de albia râului, gata să apuce mâna care ar ieși din apa înghețată și pe care le-ar întinde-o moșneagul. Dacă ar fi trebuit, s-ar fi aruncat ei înșiși în apă, în ajutorul lui. Toți mușchii le erau încordați.

Se scurseră o secundă, două, trei, cinci. Nu se văzu nimic. Rod se simțea cuprins de groază.

Trecură alte zece secunde, încă cincisprezece... un sfert de oră!

Wabi își scosese haina.

— Mă duc să-l scap! spuse simplu.

Și se aruncă în albia râului.

Și Mukoki își scoase haina, gata să-l imite.

După vreo cincisprezece secunde, capul lui Wabi se ivi la suprafața apei.

— N-am găsit nimic, spuse.

— Bine. Și eu viu... declară Mukoki.

Apoi, se aruncă în albia râului, pierind sub apă.

Rod rămase pe uscat, pradă unei îngrijorări ucigătoare. Privea îngrozit vâltoarele de apă, sub care înotau Wabi și Mukoki, dibuind în jurul lor.

Până când se ivi însfârșit Wabi, care voia să-și recapete respirația, urmat îndată de Mukoki, i se părea că a trecut un veac.

Nici unul din cei doi înotători nu descoperise nimic. Încându-se, John Ball trebuie să se fi dus la fund. Moșneagul murise!

Spre a nu-și face mai târziu muștrări, Wabi și Mukoki își repetară de trei ori încercările. Dar tot în zadar. Zdrobiți de oboseală, se urcară pe stâncile care înconjurau albia.

Fără să spună vreun cuvânt, Mukoki alergă spre tabără, zgândări tăciunii și, ca să se poată usca, aruncă un braț de vreascuri peste flacăra trezită.

Gâfâind, Wabi rămase pe țarm, tremurând de frig. Pumnii săi închiși strângeau grămăjoare de nisip și pietriș.

Deschizându-și pumnii, îi privi înmărmurit și scoase un țipăt scurt, care făcu pe Rod să tresară, speriat.

Își întinse mâna dreaptă spre prietenul său. Printre pietricele, strălucea un bulgăraș de aur curat, atât de mare și de minunat, încât de data asta Rod fu acel care scoase un țipăt pătrunzător și, pentru o clipă, uită de John Ball.

XVII

Descoperirea misterului

Mukoki veni în goană spre tovarășii săi.

În timp ce Rod, uimit, întindea bătrânului indian metalul galben, Wabi se aruncase din nou în apă. Își adusese iarăși aminte de nefericitul nebun și voia să reia cercetarea fundului albiei.

Rămase mai multe minute sub apă și, când ieși din nou la iveală, avea în ochi o licărire atât de ciudată încât Rod crezu mai întâi că dăduse de cadavrul moșneagului.

Dar, ghicindu-i gândul, Wabi dădu din cap.

— El... spuse, aproape înăbușit... el nu-i în albia râului!

Mukoki nu-l înțelese.

— Mort? mormăi.

— Nici mort... nici viu! urmă Wabi. Nu-i în albia râului!

Ochii uimiți ai lui Mukoki se îndreptară fără vrere spre torentul care continua cascada și în care apa se înălța mai sus decât o jumătate statură de om.

— El, spuse, el nu mers pe acolo.

— Sigur că nu! răspunse Wabi.

— Atunci... unde e? întrebă Rod, năucit.

— Da, unde? repetă Wabi.

Mukoki săltă din umeri.

— Mare stâncă, spuse, corp alunecat dedesubt în gaura mare.

— Crezi? întrebă Wabi. Ei bine, apucă-te iar să-l cauți, dacă te-ai mai încălzit puțin. Eu am înghețat până la oase.

Și tânărul alergă spre foc, lovindu-și brațele.

Bătrânul vânător se aruncă în apă.

— Plecat! spuse, revenind la suprafață, după ce înotă o vreme sub apă. Omul-câine furios nu este acolo!

Folosise prilejul, pentru a aduna de sub cascadă, cum făcuse și Wabi, un pumn de pietriș.

— Glonte de auri strigă, întinzându-și spre Rod brațul de

pe care picura apa.

În palma sa strălucea un bulgăraș de aur, mare cât o alună.

— V-am spus doar că omul nebun era John Ball. John Ball care s-a întors la comoara lui. Prin urmare, aurul e în albia râului.

— Dar, dacă aurul era în albie, unde era John Ball?

— Mort sau viu, tot trebuia să fie undeva. Doar nu se putuse evapora.

În alte împrejurări, cei trei aventurieri și-ar fi sărbătorit izbânda prin strigăte zgomotoase. Găsiseră adevăratul zăcământ de aur. Harta cea veche de pe scoarța de mesteacăn le dezvăluise taina cu toată sinceritatea. Le surâdea norocul.

Cu toate acestea, tăceau tustrei.

Durerosul sfârșitul al nebunului, al acestei făpturi nenorocite care trăise patru decenii singur în Wild, numai în tovărășia fiarelor sălbatece, îi mâhnea adânc. Fără vrere fuseseră ei-înșiși pricina morții lui. Și, ca să-i răscumpere viața, ar fi jertfit bucuros comoara pe care o aveau acum în mâini.

Cei trei bărbați stăteau în jurul focului, în fața căruia se dezbrăcau Wabi și Mukoki, spre a-și usca hainele.

— Mort!... oftă Rod. Cu toate acestea, se pare că am fi avut atâtea să-l întreb, iar el ar fi avut atâtea să ne spună!

— Mort!... răspunse Wabi. E ușor de spus. Dar bănuiala noastră nu se întemeiază pe vreo dovadă. Dacă John Ball e mort, de ce nu se află în albie corpul său? Pe Sf. Gheorghe! Asta-i foarte ciudat și bătrânele superstiții ale lui Mukoki încep să-mi dea de gândit.

— E în albia râului, declară Rod. Cred că n-ați căutat destul de bine.

— Atunci, du-te și convinge-te!

După rezultatul infructuos al lui Wabi și al indianului, care înotau și se scufundau ca niște vidre, îndemnul nu-l prea ispita pe Rod, Așa încât nu-i dădu urmare.

După ce se mai uscă apa de pe el, Mukoki legă un castronaș în vârful unei prăjini, pe care o tăiașe dintr-un

copac tânăr și, fără să mai piardă vreme, se apucă să scormonească în fundul albiei.

Rod și Wabi se duseră după el. Cu prima lovitură de prăjină, indianul adună o grămadă mare de nisip și pietriș, pe care o răsturnă pe stânca netedă. Cei doi tineri se grăbiră să aleagă nisipul și pietricelele, zvârlind ceea ce nu prezenta interes.

Dar n-ajungeau la nici un rezultat. Nu se ivea nici o bucățică de aur.

— E mai bine să spălăm pietrișul! declară Rod.

Și fugi spre tabără ca să ia celelalte castronașe.

Înapoiindu-se, găsi pe Mukoki răsturnând pe stâncă o altă grămadă de pietriș, asupra căreia Wabi se aplecă și se ridică deodată, pentru a începe o țopăială voioasă și caraghioasă, în timp ce bătrânul indian, stând încă în picioare pe mal, rămăsese tăcut, strâmbându-se și jucându-se cu prăjina.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rod.

— Ce să se întâmple? Mai puțin ca nimic... Ce crezi despre asta, ia spune-mi?

Și întinse spre Rod mâna. I deschisă, în care strălucea un minunat bulgăraș de aur.

— Strașnic! strigă Rod. Fără îndoială că albia e plină!

Luând un castronaș, Roderick îl scufundă ceva mai departe în apă, intrând și el în râu până la genunchi. Când scoase castronașul și-l clătină, găsi în el un al treilea bulgăraș.

— Uită-te, Wabi! strigă, la rându-i. În sfârșit suntem biruitori! Suntem bogați! S-a isprăvit lupta grea pentru existență! Draga mea mamă nu va mai îndura grijile vieții!

Wabi scoase bulgărașul.

— Stai, că mai e! urmă Rod, clătinând castronașul și făcând să strălucească în el mii de bucățele sclipitoare. Ia privește, este și praf de aur... Ți-am spus, nisipul e plin.

Câteva castronașe, scufundate și scoase apoi pe rând, aduseră celor trei inși bucuria altor bulgărași de diferite mărimi și o cantitate mărișoară de praf de aur.

Când se înseră și întunericul nu mai îngădui scormonirea

albiei, aventurierii noștri se duseră la tabără și Rod scoase dintre lucruri o mică balanță de precizie, adusă de la Wabinosh-House.

Cântăriră cu grijă „recolta” zilei. Bulgărașii aveau cu totul șapte uncii, iar praful ceva mai mult de douăsprezece uncii.

— Așa dar, declară Rod, avem nouăsprezece uncii. Socotind fiecare uncie la douăzeci de dolari, ajungem la trei sute optzeci de dolarii

— Trei sute optzeci de dolari, pentru o jumătate zi de lucru! ripostă Wabi. E prea frumos! Și dacă înmulțim suma asta cu treizeci de zile, ajungem la... douăzeci și două de mii optsute dolari pe lună. Vă spun drept, mi se pare că visez...

— Și cât face la douăzeci de mii de ceasuri? întrebă Mukoki, bombănind și strâmbându-se atât de tare, încât obrazul său arămiu se scofâlci și mai rău și se încreți cu mai multe zbârcituri, decât sunt semnele munților și râurilor pe o hartă în relief.

Era pentru prima dată, de când se afla pe lume, că Wabi auzea pe bătrânul indian făcând o glumă.

În loc să-i răspundă, Wabi se năpusti asupra lui Mukoki, îl îmbrânci și-l rostogoli de pe stânca pe care se afla, cu ajutorul lui Rod ce venise repede și voios într-ajutor.

La urma urmelor însă, așa cum se va vedea, întrebarea lui Mukoki își avea tâlcul ei.

Câteva zile, cei trei bărbați își continuă munca fructuoasă. Aurul se îngrămădea în săculețele de piele de căprioară, legate cu grijă și care se îngreuiau mereu.

Recolta deveni uriașă într-a șaptea zi de lucru, când Rod singur găsi șaptesprezece bulgărași amestecați în praf de aur; unul era tot atât de mare ca vârful degetului său arătător.

Dar după alte două zile, se întâmplă o schimbare neașteptată. Mukoki se îndeletnicea cu scoaterea nămolului din albie și aproviziona pe cei doi tineri cu „noroi bănos”⁹.

Castrolul său nu mai aduna însă decât cantități

⁹ Porecla dată de căutătorii de aur din Klondike nisipului și pietrișului în care se află bulgărașii de aur.

neînsemnate de nisip și pietriș și, spre seară, se izbea doar de stâncă.

Comoara din albie secase.

Cei trei tovarăși se simțiră mârșniți și dezamăgiți. Dar nu peste măsură. Fiindcă nu se îndoiau că aurul, târât de apă și adunat în albie, se află undeva pe aproape.

Îl căutară și-l descoperiră. De altminteri, recolta lor fi mulțumea îndeajuns și valora, pentru flecare dintre ei, câte două mii de dolari.

A doua zi, întrucât rezerva lor de carne se stricase din pricina vremii calde, Wabi și Mukoki, se hotărâră să se cațere împreună pe pereții văgăunii, până unde se deschidea câmpia, ca să aducă vreun vânat. Rod urma să vegheze în tabără.

Pâcla deasă, ce se strângea totdeauna deasupra văgăunii puțin înainte de căderea serii, începu să învâluie pe Rod în scobitura cea mică, în care se îndeletnicea cu pregătirea cinei.

Știa că tovarășii săi aveau să se înapoieze curând și că vor fi flămânzi, astfel că începu să amestece făină și apă pentru obișnuiții pesmeți, pe care urma să-i coacă între două pietre calde.

Era atât de adâncit în lucru, încât nu zări o umbră ce aluneca spre el, strecurându-se încet printre stânci.

Și nu văzu nici licărirea din ochii acelei arătări, care străluceau ca niște cărbuni aprinși în penumbra de asfințit, ce se întindea între căderea de apă și el.

Nu-și dădu seama de apropierea unei ființe, decât în clipa când auzi un țipăt de jale, atât de slab, încât nu era decât un murmur dureros.

Rod se întoarse și se simți năpădit de aceeași tulburare, pe care o resimțise în ziua când vorbise prima dată cu omul nebun.

La vreo doisprezece metri de el, văzu un chip lunguiet și palid asemănător unei stafii și care prin părul stufos care-l acoperea în întregime, îl străpungea cu privirea.

În fața acestei arătări nefirești, care părea țâșnită din altă lume, Roderick mulțumi lui Dumnezeu, că-i dăduse destulă

putere și stăpânire de sine, ca să nu tremure și să nu-și vădească tulburarea sau spaima.

Stând în picioare, în lumina focului, își întinse brațele, cum făcuse și odinioară, spre făptura aceea ciudată.

Și rosti iarăși, blând ca pe o rugăciune, numele lui John Ball.

În loc de răspuns, omul sălbatec scoase un sunet slab și înăbușit, care înfioră pe Rod. Într-adevăr sunetul acesta se asemena grozav cu cel pe care-l rostise el însuși.

— John Ball... John Ball... John Ball!

Roderick făcu spre el un pas apoi alți doi și văzu că vânătorul nebun îi întinde brațul. Nebunul avea în mână un pește.

Făcu încă un pas și văzu că făptura aceea ciudată se oprește. Apoi nebunul se prăbuși la pământ ghemuindu-se ca un câine ce se teme să nu fie bătut.

— John Ball... John Ball... repetă Rod, înaintând. I se părea că nu poate găsi alte cuvinte, cu ajutorul cărora să vorbească necunoscutului.

Mai avea vreo zece picioare până la moșneag. După un minut, mai avea doar opt picioare și bar fi putut ajunge dintr-o săritură. Se opri, însă.

Vânătorul nebun își puse deoparte peștele. Pe urmă, începu să se dea îndărăt, scoțând sunete fără șir și se ridică deodată, fugind spre albia râului și scoțând un țipăt jalnic

Rod fugi după el.

Văzu pe nebun sărind din stâncă în stâncă și aruncându-se în apă; după aceea, se făcu liniște.

Înmărmurit, Rod se opri la marginea albiei, atât de aproape de cataractă, încât era stropit în obraji de picăturile de apă care țâșneau din ea.

Dar, dacă săritura nebunului în adâncul apelor ce se întindeau la picioarele lui uimise pe Rod, nu-l năpădi totuși groaza care-l stăpânise atunci când văzuse prima dată pe nebun, aruncându-se de pe culmea vâgăunii în prăpastia verzuie.

Acum, nu mai încăpea nici o îndoială că moșneagul avea un ascunziș, undeva în albia râului.

În întunecimea ce sporea din ce în ce, Rod cerceta cu ochii suprafața apei argintii care, căzând din nou de pe partea superioară a văgăunii, alcătuia un fel de văl în fața stâncii.

— Ce putea fi dincolo de căderea aceasta tumultoasă? Era oare cu putință să se găsească îndărătul cataractei, în peretele stâncos, un loc în care se adăpostea John Ball?

Frământând gândurile acestea, Rod se înapoie la tabără. Acum, nu mai putea fi îndoială că vânătorul nebun era John Ball. Tresărise vădit când își auzise numele. Ba, îl rostise chiar și el. Și se adăpostea îndărătul cascadei.

Tânărul ținea încă în mână peștele, darul de împăcare pe care i-l lăsase nebunul.

Se întoarse iar spre albia întunecată în care se revărsa apa clocotitoare și strigă din ce în ce mai puternic, până când răsunară toate ecourile văgăunii:

— John Ball! John Ball! John Ball! John Ball! John Ball! John Ball!

John Ball nu răspunse.

Rod se așeză în preajma focului și-și aținti privirea asupra peștelui. John Ball voise să se împrietenească, poate, cu tânărul aventurier și-i adusesese darul acesta, spre a-i mărturisi prietenia.

Cercetat cu luare aminte, peștele era foarte ciudat. Era de culoare întunecată și avea solzi mărunți, aproape negri. Mărimea lui era ca a unui păstrăv; cu toate acestea, nu era un păstrăv. Avea un cap gros și lat, ca al unui pește agățător. Altă ciudățenie peștele n-avea ochi!

Lucrurile se lămureau de la sine. Roderick ținea în mâini o făptură oarbă, o ființă din altă lume, ascunsă în măruntaiele pământului.

Prin urmare, îndărătul căderii de apă se afla o peșteră uriașă, plină de taine, populată de ființe care trăiau într-o noapte veșnică.

În peștera aceasta își găsisese John Ball hrana și-și orânduise în același timp locuința.

XVIII

În bezna de sub pământ

După un sfert de oră, la înapoierea lui Wabi și Mukoki, pesmeții nu erau copti, focul se stinsese, iar Rod își frământa mintea, în timp ce peștele era așezat pe pământ, la picioarele lui.

Înainte ca Mukoki să-și dea jos de pe umeri cerbul tânăr pe care-l vâname, Rod le arată peștele ciudat. Pe urmă, le istorisi pe scurt ceea ce se întâmplase.

John Ball își avea ascunzișul îndărătul cataractei, într-o peșteră mare, unde, după părerea lui, ar putea găsi nu numai pe nebun, dar și zăcămintul aurifer, din care doar o parte fusese târâtă în albia pe care o scotociseră.

Stătură mult de vorbă. Rod le povestii în amănunțime vizita nebunului și lumina ce-i licărise în ochi, atunci când îl strigase pe nume, pe care-l bâlbâise și el, la rânduri.

John Ball nu mai avea armă. Și nu se mai arătase primejdios, astfel că nu trebuiau să se teamă.

În nuntea lui rătăcită încolțise un gând nou și minunat. Un gând care-l atrăgea spre frații lui, oamenii, cu aceeași frică de care ar fi fost stăpânită și o fiară sălbatecă, dar și cu o încredere sporită.

Cerea prietenie și tovărășie și Rod simțea, în adâncul inimii sale, că moșneagul nu-și pierduse cu desăvârșire mintea.

Când cei trei inși se strecurară sub păture, uitaseră iar de aur, mintea fiindu-le preocupată, chiar și a lui Mukoki, de gândul lui John Ball.

Se deșteptară în revărsatul zorilor și se pregătiră să pornească din nou în cercetare. Avură însă grijă să pună într-un înveliș de cauciuc arma și, în lipsă de torțe, o jumătate duzină de crengi rășinoase de pin. Nu uitară să ia cu ei și o bucată de carne friptă.

Ajungând la albie, Wabi își scoase haina și șapca și

declară că vrea să-și încerce norocul.

— Așteptați-mă... le spuse.

Și se aruncă în apă.

Trecură câteva minute și nu apăru la suprafață. Rod era în prada unei vii îngrijorări. Dar Mukoki bombănea, plin de încredere.

— El găsit... răspunse bătrânul privirii întrebătoare și neliniștite ale lui Rod.

Deodată, se ivi capul ud al lui Wabi. Rod îi întinse mâna, spre a-i ajuta să se cațere pe o stâncă din apropiere.

— Ei? îl întrebă Rod, când văzu că prietenul său și-a recăpătat respirația.

— Bănuielele noastre erau întemeiate, răspunse Wabi. După ce m-am scufundat, am ajuns, între două ape, la peretele stâncos ce sprijină cataracta. Acolo, îndărătul suprafeței lichide, m-am cățarat destul de ușor pe niște blocuri mari și m-am pomenit în fața unei găuri uriașe, care-i intrarea în peșteră. Și acum, să pornim!

Rod și Mukoki se pregăteau să sară în apă.

— Fiți atenți... sfătui bătrânul vânător pe tânărul alb. Dacă nu, loviți capul cu stâncile.

Wabi îi opri.

— N-are nici un rost să înotăm, spuse. Plecăm pe țărm și urmând apoi, sub apă, baza peretelui, vom ajunge mai lesne acolo. În felul acesta, nu ne vom uda decât cel mult până la brâu.

Și pași înaintea lor, intrând sub cataractă. Rod și Mukoki îl urmară.

Începutul isprăvii se arăta, la drept vorbind, destul de anevoios, din pricină că întreprinzătorii noștri călători nu se puteau feri cu totul de apa clocotitoare, care se năpustea în vale, venind asurzitor.

Ca să poată trece, Rod fu nevoit să se încovoiaie sub căderea năprasnică de apă, ce-i șfichiuia zdravăn umerii. În afară de aceasta, era asurzit de zgomotul cataractei, ce-i spărgea urechile. Poate că s-ar fi oprit după cei dintâi pași și s-ar fi înapoiat, dacă Mukoki, ce se afla în spatele lui, nu l-ar fi împins, îndemnându-l să-și continue drumul.

Ceva mai încolo, apa se îndepărta de peretele stâncos, sub apăsarea puternică pricinuită de căderea ei, lăsând între stâncă și ea un fel de gang, ce putea fi străbătut cu oarecare ușurință.

Când Rod ajunsese în fața deschizăturii negre, ce se afla puțin deasupra capului său, Wabi îi întinse mâna, ca să-l ajute să se înalțe până la intrarea în peșteră.

Adunându-se, cei trei tovarăși se pregăteau, înainte de a pătrunde sub pământ, să-și aprindă una din făclii; dar Wabi apucă pe Rod de braț.

— Uită-te! îi spuse, cu glasul aproape acoperit de zgomotul cataractei.

Mai întâi, Rod nu văzu nimic, fiindcă avea ochii stropiți de apă. Apoi, zări departe, în gangul întunecos ce se deschidea înaintea celor trei inși, razele unei lumini, ce strălucea întocmai ca o stea.

Curând, văzu că lumina se înălța încet, ca o flacără ce pâlpâie în noapte. Începu apoi să coboare până la pământ și pieri.

— Mergem după lumină... spuse Mukoki.

Și înaintă în gangul întunecos.

— Am putea aprinde o torță... propuse Rod, care nu prea se încumeta să se înfunde în beznă.

— Nu-i nevoie! răspunse Wabi. Mukoki are dreptate. John Ball era, fără îndoială, acela care a aprins lumina. Dacă nu ne-a auzit, n-are nici un rost să-l speriem. Dacă ne-a simțit, înseamnă că ne îndeamnă în felul acesta să-l urmăm. Să înaintăm, fără teamă!

Mukoki păși în frunte. Ținându-se de curele, cei trei inși se avântară curajoși prin întuneric. În timp ce mergeau, dibuiau cu picioarele pământul, la fiecă pas. Și pe măsură ce înaintau, zgomotul căderii de apă descreștea îndărătul lor, până când abia se mai auzi și, în cele din urmă, amuți.

Unde-i călăuzea John Ball?

Deodată, cei trei căutători de aur își dădură seama că nu mai merg, ca până atunci, pe un teren neted și nisipos, ci pe un pământ stâncos, ce se înălța pe nesimțite, ca și lumina pe care o zăriseră.

Mukoki se opri câteva clipe și ascultă. În liniștea acestei lumi a întunericului, nu vibra nici un sunet.

Tocmai când vroiau să pornească iar, aerul fu străpuns de ecoul slab al unui hohot de plâns. Urmă iar o liniște înfricoșătoare, sfâșiată din nou de unul din vaietele acelea obișnuite ale lui John Ball, sălbatece și jalnice în același timp.

Pe cei doi tineri îi străbătură fiori. Dar, înainte ca vaietul să-și fi pierdut ecoul în adâncul peșterii, Mukoki îi îndemnă să-l urmeze.

Aventurierii noștri își dădeau seama că, ajungând pe culmea pantei pe care o urcau, vor găsi iar lumina.

Cu toate acestea, nu se așteptau să întâmpine priveliștea ce le izbi ochii, din fața căreia se ridicase parcă o cortină de teatru; ardea o făclie rășinoasă, de un metru lungime, înfiptă în nisip.

Cu spatele la ei și îngenunchiat în bătaia luminii, cu brațele încrucișate ca pentru rugăciune, se afla John Ball.

Înainte de el se întindea un mic lac subteran, ale cărui ape, negre ca și cerneala, scânteiau slab la suprafață, sub razele făcliei.

Fără a lăsa să se vadă că se sinchisește de prezența celor trei inși, nebunul începu să plângă iar cu hohote înăbușite, ca un copil cu inima zdrobită de durere.

Rod se apropie de făptura aceea jalnică, în vârful picioarelor și fără să spună vreun cuvânt. Când ajunse lângă el, se opri și-l chemă cu aceeași blândețe, cum îl mai strigase:

— Ei, John Ball!

Și rămase nemișcat, în lumina făcliei.

Nebunul tăcu, dar nu făcu nici o mișcare.

Rod vorbi din nou:

— Tu ești John Ball?

Arătarea aceea asemănătoare unei stafii se ridică puțin și se întoarse spre Rod, care văzu ochii lui rătăciți ogindindu-se în lumina torței. Și i se păru că privirea i se potolise.

„Nebunul începu să plângă iar cu hohote înăbușite, ca un copil
cu inima zdrobită de durere.

Dar deodată moșneagul sări în picioare, cu sprinteneala unei pisici, alergă spre lacul cel mic și intră în el, de parcă voia să se adăpostească, rămânând în apă până la brâu.

Rod îl chemă iarăși:

— John Ball!

Gura nebunului se întredeschise prin barba stufoasă și Rod înțelese că vroia să spună ceva, dar nu știa ce.

— Ei bine, John Ball... îi spuse. Vorbește... ce s-a întâmplat?

Se apropie de marginea apei negre, repetând:

— Vorbește, John Ball... Spune-mi ce te doare...

Nebunul păru peste măsură de tulburat. Își duse mâinile la gură, în formă de pâlnie, așa cum facem atunci când vrem să vorbim cuiva care se află departe.

— Do... lo... res, s, s! Do... lo... res, s, s! strigă.

Rod tresări. Nebunul rostise un nume de femeie, pe care ecourile peșterii îl răsfrângeau la infinit.

— Dolores! Dolores! Dolores! strigă și el, în loc să-i răspundă.

Dintr-o săritură, John Ball se trânti la picioarele lui, îmbrățișându-i genunchii, hohotind și repetând:

— Dolores!

Rod înconjură cu brațele umerii moșneagului, al cărui cap stufos i se apăsă pe piept. Îl trase pe nesimțite afară din apă și corpul osos și prăpădit al moșneagului se prăbuși pe nisip, în timp ce Wabi și Mukoki, se apropiau de el.

Pierzându-și cu desăvârșire cunoștința, John Ball rămase teapăn. Cei trei bărbați îl culcară pe spate lângă făclie.

Ochii bătrânului erau închiși, iar degetele, mari ca niște gheare, i se înfipseseră în piept.

Mukoki îi puse mâna pe inimă.

— Nu mort, spuse. Inima bate mereu.

— Să-l scoatem de aici, propuse Wabi și să-l ducem la tabără. Tu, Rod, mergi înainte cu făclia.

Wabi și Mukoki apucară de subțioară și de picioare pe moșneagul care nu era greu și-l duseră până la ieșirea din cavernă. Ajunși aici, îi înveliră capul în pătura de cauciuc și-

I duseră lesne sub căderea de apă.

Abia după o oră, John Ball, care fusese așezat în preajma focului, deschise ochii.

Rod era lângă el și nebunul îl privi țintă timp de două minute. Căzu însă numaidecât, așa cum făcuse și în peșteră, într-un fel de letargie.

— Cred că e pe moarte! spuse tânărul, învinețindu-se.

Wabi făcu un gest, prin care voia să arate că nu-și poate da seama în ce stare e moșneagul. Dar Mukoki se ridică și se duse să ia o oală cu supă, pe care o puse să se încălzească la foc.

— Întâi dăm lui ceva de băut! spuse.

În timp ce Wabi ridica puțin corpul moșneagului, Rod aduse o cană pe care o umplu cu apă și o întinse la buzele din cale afară de uscate.

John Ball bău apa. Mukoki îi dădu supa și John Ball o bău cu sete.

În cursul zilei următoare, oaspetele celor trei călători își reveni de câteva ori în fire, ca să cadă mereu într-un somn asemănător morții.

Wabi se folosi de ceasurile în care moșneagul își pierdea cunoștința și-i tăie părul și barba. Și în ochii aventurierilor se ivi pentru prima dată chipul îngrozitor de slăbit și străveziu al bărbatului care desenase cu patruzeci de ani mai înainte harta de pe coaja de mesteacăn și drumul spre mina de aur.

John Ball petrecu o noapte frământată. Din când în când bolborosea frânturi de cuvinte, în care se repeta numele de Dolores.

După trei zile, situația era aceeași. Mukoki își cheltuise toată priceperea medicală și-și pierduse nădejdea că-l mai poate înzdrăveni.

După cât se părea, John Ball n-avea călduri. Dar când dormea, era țeapăn ca un mort. Nu i se putea da să mănânce altceva decât supă.

Între timp, Wabi se înapoiase în peșteră. Acolo se afla doar mina de aur.

Nisipul mărunț, pe care merseseră cei trei călători,

luându-se după lumina misterioasă, era plin cu bulgărași și praf de aur.

În timpul revărsărilor de primăvară, probabil că apa pătrundea în peșteră prin vreo crăpătură, și se îndrepta apoi, târând cu ea metalul prețios, în albia în care se prăvălea cataracta.

Bucuria acestei descoperiri era însă întinată de starea lui John Ball, căruia-i datorau norocul ce le surâsese, lui John Ball care-și sfârșea zilele în mâinile lor neputincioase.

— Avem o datorie față de omul acesta nefericit, spuse Rod și trebuie să i-o plătim, înainte de orice. După aceea ne vom întoarce să cercetăm cum se cuvine comoara. Deocamdată, ceea ce avem de făcut este să ne străduim din răputeri să salvăm pe John Ball. Adică, să-l ducem cât mai curând la Wabinosh-House, unde i se vor putea da îngrijirile de care are nevoie. Îl așezăm frumos în luntre și pornim. Cred că în cincisprezece zile ajungem la Agenție.

Mukoki clătină din cap.

— Nu vom putea vâsli împotriva curentului, răspunse Wabi, tălmăcind gândul bătrânului indian. E prea repede, pe cea mai mare parte din întinderea lui.

— Bine, stăruie Rod, așezăm pe John Ball în luntre și o tragem după noi. Știu că va dura mult și va fi obositor. Dar nu putem face altceva.

Wabi păru că se gândește. După câteva clipe, răspunse»

— E o muncă foarte anevoioasă, dacă nu și fără folos. Oare va trăi John Ball până la sfârșitul călătoriei? Cu toate acestea, Rod, ai dreptate. Asta-i datoria noastră. La urma urmelor, tot ducem cu noi o avere frumușică!

Plecarea fu hotărâtă pentru a doua zi.

XIX

Povestea lui John Ball

În timpul după amiezii, John Ball se trezi din somnul său, îndelungat ca de obicei. Și, pe când Rod se apleca prietenos spre el, șopti, mai limpede ca până atunci:

— Dolores... Unde-i Dolores?

— Cine-i Dolores? Întrebă tânărul alb. Da, cine-i?

John Ball își ridică una din mâinile sale osoase, o duse la cap și de pe buze îi țâșni un geamăt; apoi, păru că-și repetă:

— Dolores... Cine-i Dolores?

Și tăcu. Înghiți câteva linguri din supa ce i se dădu și căzu iar în letargie.

— Cine o fi femeia asta? spuse Wabi. Mai este oare și altcineva în peșteră?

— Ce crezi, Rod?

— După părerea mea, răspunse tânărul alb, vorbește de cineva pe care la cunoscut acum vreo patruzeci de ani. Dolores e un nume de femeie sau de fată. Dacă izbutim să-l scăpăm pe John Ball, îi vom cunoaște poate și taina, în sfârșit.

În ziua următoare, toate lucrurile de care n-aveau neapărată trebuință fură adăpostite în coliba cea veche, pe care o reparară pe ici, pe colo. Pe urmă, ridicară luntrea cu ajutorul unei funii, până la partea superioară a văgăunii și John Ball fu urcat după ea, cu toată grija, pe funia care le slujea acum drept punte.

În cursul ultimelor zile, nivelul râului scăzuse mult și, până seara, cei trei bărbați, mergând prin apă până la genunchi, traseră după ei luntrea și povara lor țeapănă.

În timpul nopții, John Ball fu vegheat pe rând de flecare dintre tovarășii de călătorie. Mukoki veghe primul și fu înlocuit de Wabi la ora unsprezece.

Puțin după miezul nopții, Rod fu trezit și tras de Wabi din

patul său de crengi.

...pe funia care le slujea acum drept punte,

— Scoală-te, pentru numele lui Dumnezeu! îi șopti Wabi. Vorbește... Vorbește ca de obicei de Dolores și de un animal uriaș... Ascultă!

Vorbind cu sine-însuși, John Ball spunea limpede:

— Nu te teme, Dolores... Am omorât fiara... Am omorât-o... omorât-o...

Apoi, strigă cu glas răgușit:

— Unde-i Dolores? Unde e?

Și-și lăsă capul, greu pe piept.

— Ce fiară? Întrebă Rod.

Dar nu izbuti să mai scoată nici un cuvânt de la moșneag.

— Ascultă, Rod, spuse Wabi. Cred că în peșteră s-a săvârșit o faptă înspăimântătoare. Fără îndoială, John Ball trebuie să fi trăit o poveste înfiorătoare. Aventura lui cu tovarășii în căutarea aurului, Henri Langlois și Peter Plante, care au încercat să-l ucidă înainte de a se omori între ei, nu-i tot ce a pățimit. Trebuie să se fi întâmplat ceva și între John Ball și Dolores... Du-te și culcă-te. Te scol peste două ore, ca să mă înlocuiești.

Înapoierea neașteptată la Wabinosh-House fu plină de zile istovitoare.

Starea lui John Ball părea că se înrăutățește. Îl năpădiseră căldurile, împurpurându-i obrajii osoși și după opt zile începu să aiureze.

Cei trei bărbați își iuțiră mersul, folosind și nopțile.

Nebunul nu înceta să bolborosească numele Dolores și să vorbească de fiare uriașe în întunecimea peșterilor. Uneori, nu mai vorbea despre fiare, ci despre oameni, cu ochi strălucitori și îmbrăcați în blănuri, care aruncau niște cângi.

După douăsprezece zile de la plecare, ajunseră pe malurile lacului Nipigon, la treizeci de mile de Wabinosh-House.

Rod și Mukoki fură trimiși înainte, spre a cere ajutoare la Agenție, în timp ce Wabi avea să rămână cu John Ball.

Era noapte când se îmbarcară în luntre, iar atunci când

traseră la țarm, în apropiere de Wabinosh-House, soarele răsărea îndărătul pădurii vecine.

În timp ce cobora pe uscat, Rod zări o făptură gingașă, care ieșea din pădure, la o depărtare de vreun sfert de milă. Și recunoscuse numaidecât pe Minnetaki.

Întorcându-se spre Mukoki, ai cărui ochi ageri recunoscuseră și ei pe tânăra fată:

— Ascultă, Muki... spuse Rod. Vreau să merg de-a lungul prundului, pe lângă pădure, ca s-o iau pe neașteptate. Mă aștepți aici?

Mukoki consimți, printr-o strâmbătură și tânărul bărbat, înfundându-se în pădure, porni ca o săgeată.

Gâfâia puternic, atunci când ajunsese la vreo cincizeci de metri de Minnetaki, ascuns de arbori.

Fluieră în felul cum îl învățase tânăra fată; era un fluierat pe care nu-l cunoștea nimeni în Wild, în afară de ei doi.

Minnetaki întoarse capul în direcția de unde se auzise sunetul.

Fără să se arate, Rod fluieră iar, dar mai puternic decât prima dată și Minnetaki înaintă cu câțiva pași.

Când fluieră a treia oară, Rod o auzi întrebând cu oarecare șovăială în glas

— Rod... Tu ești?

Roderick nu încetă să fluiera și, dându-se mereu înapoi, făcu pe Minnetaki să înainteze până la prund.

Și o văzu ieșind din pădure cu uimirea zugrăvită pe obraji și cu licăriri de teamă în frumoșii ei ochi negri.

Îndată-l zări și ea și alergă în întâmpinarea lui, cu un țipăt scurt de bucurie și întinzându-i mâinile.

După o oră, o luntre mare, trimisă de la Agenție, plutea pe lacul Nipigon, spre Wabi și John Ball.

În timpul acesta, Rod se străduia să răspundă cât mai amănunțit miilor de întrebări care i se puneau, cu privire la întoarcerea lui neprevăzută.

Istorisi pe scurt întâmplările tulburătoare pe care le trăise, împreună cu Wabi și Mukoki și goana lor nebunească, în nădejdea că va aduce pe John Ball în viață la Agenție.

Înfățișarea lui slăbită, ochii lui încercănați, mâinile pline de jupuituri și de vânătăi, ca și îmbrăcămintea zdrențuită mărturiseau de ajuns istoveala pe care o îndurase.

Nu se duse să se culce decât noaptea târziu și se deșteptă a doua zi, la amiază.

Luntrea de ajutor se înapoiase și John Ball primise primele îngrijiri ale medicului.

La masă, începură să curgă iar întrebări asupra lui Rod și Wabi. Până și Mukoki, care luase loc la masa familiei, nu putu să scape de întrebările neconținute ale Minnetaki-ei.

Rod, așezat între mama sa și tânăra fată, simți de câteva ori, în timpul mesei, că mâna prietenei sale îi strângea ușor brațul.

Când șeful Agenției vorbi despre o nouă expediție la mina de aur, Rod nu se putu stăpâni și tresări sub ciupitura degetelor Minnetaki-ei.

Și, privind-o drept în ochi, înțelese că ciupitura mărturisea dorința ei arzătoare de a-l întovărăși în această călătorie.

După masă, în timp ce Rod și prietena sa se aflau singuri, Minnetaki îi spuse pe neașteptate, cu glas limpede și hotărât:

— Ne-am înțeles, nu-i așa? Merg și eu. De ce te-ai arătat uimit și ai făcut o mutră prostănacă, adineauri, când te-am făcut să-mi cunoști dorința?

— Dar, se bâlbâi Rod, nu știam dacă trebuie... Nu știam...

— Doar n-aveți de gând, tu și cu Wabi, să mă lăsați iar singură acasă, ca pe o fetiță! În lipsa voastră, am stăruit și mi-am câștigat cauza. Mama mea s-a învoit, și a ta la fel. Mahalla, bătrâna noastră slujnică indiană, mă va întovărăși și va avea grijă de tot ce-mi va trebui... Tata n-a spus încă da, dar mama s-a însărcinat să-i obțină consimțământul. I-a și spus că-l va înclăia într-o odaie, până când îl va hotărî să ne facă pe plac. Ah, frumoasă va fi călătoria, cu fratele și cu tine! Ce sărbătoare!

— Negreșit... Negreșit... aprobă Rod, pe care bucuria îl amuțise.

— Va fi o adevărată călătorie de îndrăgostiți... pentru

Mahalla și Mukoki.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, după părerea bătrânichii mele Mahalla, Mukoki este cel mai drăguț indian pe care l-a văzut vreodată. De altfel, cu tot doliul lui dureros, o găsește și el cam de mult pe gustul lui. Sunt tot atât de scofâlciți și de zbârciți, tot atât de arămii, amândoi. Niciodată nu s-ar putea nimeri o pereche mai asemănătoare... E mare lucru să întâlnești pe lumea asta pe cineva care vrea să te facă fericit și, atunci când se ivește prilejul, nu trebuie să-l scapi! Nu ești de aceeași părere?

— Ba da, sigur că da... răspunse Rod, înroșindu-se până în vârful urechilor. Ascultă-mă, Minnetaki...

Dar nu-și putu isprăvi fraza, fiindcă zburdalnica fată fugise, râzând cu hohote.

Timp de o săptămână, John Ball se zbătu între viață și moarte. Apoi, începu să se observe oarecare îmbunătățire înceată în starea lui. În fiecare zi, corpul lui scheletic recăpăta din puteri, iar ochii-i vădeau câte o flacăra de judecată întregă.

După cincisprezece zile, salvarea lui, cel puțin fizică, era asigurată.

Mintea-și reveni mai târziu. Moșneagul începu prin a recunoaște pe cei din jurul său. De fiecare dată când venea Rod să-l vadă, strângea cât putea de mult în mâinile sale mâna pe care i-o întindea tânărul bărbat.

Când vedea venind pe Minnetaki, pe mama ei sau pe mama lui Rod, tulburarea lui nu mai avea margini. Numele Dolores, pe care-l zvârlise prima dată lui Rod în peșteră, îi revenea îndată pe buze și-l rostea, împreună cu un geamăt dureros. Și-și ascundea ochii cu brațul, de parcă nu putea îndura prezenta celor trei femei, care-l făceau fericit și-i pricinuiau mâhnire în același timp.

Apoi, se obișnuie încetul cu încetul cu limbajul omenesc, pe care-l auzea în jurul lui. Puterea de a vorbi îi reveni, dar cei care îl vegheau se străduiau să-i înțeleagă frânturile de cuvinte; în felul acesta, cunoscuseră povestea lui John Ball.

Nu prea era ușoară alăturarea ideilor și frânturilor de

cuvinte în povestea moșneagului. Rămâneau o sumedenie de lipsuri, care păleau neînsemnate pentru el, dar care nu puteau fi împlinite.

Noțiunea timpului nu exista pentru el și istorisea întâmplări de demult, de parcă se petrecuseră cu câteva zile înainte.

Astfel nu izbuti să-și aducă aminte data la care fiind încă tânăr, pornise de la Agenția York, așezată în golful Hudson, ca să urmeze, ca în toți anii, cursurile Colegiului din Montreal. Șeful agenției era tatăl său.

Plecase în călătoria această de o mie de mile, în tovărășia unor francezii Henri Langlois și Peter Plante. El descoperise zăcămintul de aur în văgăună. Dar nu-și amintea nimic altceva în privința asta.

Tot ceea ce putea să spună era că la prima împărțire a aurului, i se dăduse partea cea mai mare, atât fiindcă el făcuse descoperirea, cât și pentru faptul că era fiul unuia din oamenii atotputernici în golful Hudson.

Își aducea aminte că între el și tovarășii săi izbucnise o ceartă și că a doua zi îi văzu, tocmai când se deștepta, că se apleacă asupra-i spre a-l ucide. Ce-a urmat nu-și amintește. Când își reveni în fire, se trezi în mijlocul unui popor ciudat, alcătuit din oameni atât de mărunți, încât abia-i ajungeau până la umeri. Erau cu toți îmbrăcați în blănuri și aveau cingi în mâini.

În lipsa altor amănunte, cei care îl ascultau pe John Ball înțelesesă că el fusese găsit pe moarte de eschimoși, coborâți fără îndoială spre Sud, pentru a vâna cerbi și căprioare.

Eschimoșii se arătară binevoitori cu el, astfel că trăi multă vreme în tovărășia lor, vânând și pescuind ca ei și culcându-se în barăci înconjurate de zăpezi și gheață. Apoi John Ball se vedea iarăși printre albi. Se înapoiase (dar cum) la agenția din York. Tatăl și mama lui muriseră și în locul lor era alt conducător.

Se părea că pe vremea aceea nu-și pierduse încă mintea și-și aducea aminte că îndrumase mai multe expediții spre mina de aur.

După aceea, fu trimis de o societate a golfului Hudson într-un mare oraș civilizată, care trebuie să fi fost Montreal. Acolo întâlnește o tânără, numită Dolores și se căsătoriește cu ea.

Îndată ce John Ball vorbea despre femeia aceasta, ochii ei se înflăcărau, iar de pe buze îi ieșeau suspine.

Acum, când își recăpătase în parte, mintea nu-și dădea totuși seama de anii ce se scurseseră și s-ar fi spus că abia-și părăsise soția pe care o plângea; de câteva ore, doar.

Când ei se puseră iar întrebări, răspunse cu destulă greutate, că de la Montreal, unde trăise fericit, se înapoiasse într-o zi cu soția sa în Northland, îmbarcându-se într-o luntre, pornise cu ea spre mina de aur.

După aceea, totul ei se pierdea în minte într-un vălmășag de vedenii. Se părea că tinerii se afundaseră într-o nemărginită lume subpământască, unde nu se aflau nici soarele, nici luna, nici stelele. Și găsiră aurul, pe care-l adunau cu ajutorul luminii unei făclii.

Într-o zi, Dolores înaintase mult în lumea aceea întunecată și nu se mai înapoiește!

Amintirea aceasta cumplită părea că-i zdruncină iar mintea. El povestește că se înfundase, la rândul ei, în peștera fără sfârșit, că întâlnise acolo fapte uluitoare, un fel de fiare uriașe, mult mai mari decât cele mai mari animale din Wild și că se luptase cu ele.

Vorbea și despre torente ce vuiau și de cataracte asurzitoare, ascunse în adâncurile pământului.

Tatăl lui Wabi, George Newsone, scrisese îndată la Montreal, cerând amănunte despre John Bail. Ei se răspunse că în urmă cu vreo douăzeci și cinci de ani locuise acolo un inspector al blănurilor, cu numele acesta.

Toți cei de la Wabinosh-House erau încredințați că John Bail înnebunise în urma dispariției soției sale în peșteră, trăind apoi vreme de douăzeci de ani, o viață sălbatecă în singurătățile Marelui Nord.

Rod era frământat de gândul că, dacă vor cerceta peștera cu toată luarea aminte, vor da de rămășițele Dolores-ei.

Trecu multă vreme, până la Însănătoșirea lui John Ball.

Vara scurtă din Wild era pe sfârșite. Curând zilele aveau să descrească, vestind apropierea toamnei. Cei trei călători hotărâra să se înapoieze la mina de aur în primăvară.

Cu toate că fu rugată stăruitor să-și petreacă iama la Wabinoș-House, Mrs. Drew se arată înfricoșată de frigul din Northland și spuse că vrea mai bine să plece la Detroit, unde era obișnuită. Ca să nu-și lase mama să plece singură, Rod se hotărî s-o însoțească.

Într-o dimineață frumoasă, porniră amândoi cu luntrea pe lacul Nipigon.

Firește, după o sumedenie de străngeri de mână între Rod, Wabi și Mukoki și după ce ochii frumoși ai Minnetaki-ei plânseseră mult.

Dar ea știa, ca și Roderick, îmbogățit de aurul lui John Ball, că aceasta are să fie ultima lor despărțire. Iar expediția din primăvară, la care se statornicise că va lua parte, avea să fie călătoria ei de logodnă.

Fiindcă se hotărâse ca, înainte de sfârșitul anului, o legătură mai strânsă decât aceea a prieteniei, să unească pe Roderick Drew și pe tânăra cu ochi de jar și păr negru, Minnetaki, fiica șefului Agenției și a prințesei indiene.

Cuprins

I.....	4
II Cum a căzut Minnetaki în mâinile indienilor Woongași.....	12
III Pe urmele Woongașilor.....	19
IV Omul cu picioare de urs.....	28
V „Corp la corp” cu Woongași.....	39
VI Rod e în pericol de moarte.....	45
VII Sub gheața lacului Nipigon.....	51
VIII Marele Spirit și cele șapte fete frumoase.....	59
IX Glontele galben.....	65
X De ce sunt cinstiți toți indienii?.....	72
XI Un strigăt în noapte.....	80
XII Cine a tras?.....	88
XIII Un loc primejdios.....	94
XIV A treia cascadă.....	102
XV Hârtia veche din colibă.....	110
XVI Cine era nebunul.....	117
XVII Descoperirea misterului.....	128
XVIII În bezna de sub pământ.....	135
XIX Povestea lui John Ball.....	143

Cuprins.....	153
--------------	-----